

Truyện CƯỜI

dân gian

Table of Contents

THẦY CHÚNG MÀY NÓI DỐI
THẦY KHÔNG BẰNG CON!
(I)
(II)
CHẾT NHẦM
VĂN HAY
NGƯỜI VĂN
BÁNH TAO ĐÂU?
TẠI THẦY KHÔNG HỎI
ĐỂ TRÁP LẠI VẬY
THẦY ĐỒ LIỄM MẬT
BÁN KHÔNG ĐƯỢC GIÁ
CHẾT HỌC
VĂN CHƯA CHẾT
BA NGƯỜI ĐẦY TỚ
TRẢ THÙ
BIA MỘ NHÀ GIÀU
KHÔNG CÒN CHỖ
TRẢ NỢ
KHÔNG DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY
SANG CẢ MÌNH CON
BÔI BẮN MẶT QUAN
LÍ SỰ NÓI VỚI QUAN
THẦY ĐỀ TÁN THƠ QUAN
VỊT HAI CHÂN
XỬ KIỆN GIỎI
MAY ÁO CHO QUAN
QUAN ĐẤY

TIỀN QUAN
TOÀN CHÓ CẢ
THẦN BIA TRẢ NGHĨA
CÁI ẤY THÌ CON XIN CHỊU
THẬT LÀ ĐEN ÔNG QUÁ
TAO MỪNG QUÁ
CÒN AI VÀO ĐÂY
ĐỂ MẸ XOI NỮA Ạ!
CON VỊT MUỐI
CẮN CÀ
TRÚNG NGÓT
TO BẰNG CÁI NỒI
CŨNG CHẢ BIẾT NỮA
CÁI GÌ CỨNG NHẤT
ĐỔI GIÀY
MẸ DẶN CON
THỪA MỘT CON
NGHE LỜI VỢ
LÀM ĐÚNG LỜI VỢ DẶN
HÂM NƯỚC MẮM
KHÔNG TỰ BIẾT MÌNH
CÔNG VIỆC TRONG NGÀY
CẢM ƠN VỢ
CHO NÓ CHẾT KHÁT
CHỮ "VẠN" DÀI LẮM
BẠN QUAN
QUAN THANH LIÊM
THƠM RỒI THỐI
GIÀN LÝ ĐỒ
RÂU DÀI
QUAN SẮP ĐÁNH BỐ
LẠY CỤ ĐỀ Ạ

RẪM CỦA CON
CÓ NUÔI ĐƯỢC KHÔNG
KHÔNG PHẢI LÀ TA
NHỚ TIẾNG BẬT BÔNG
BÁN HÀNG
AI CŨNG PHẢI CẢ
ĐẼO CÀY GIỮA ĐƯỜNG
ĐÁ CŨNG NHƯ VÀNG
CẦM SỢI DÂY THỪNG
TÚNG QUÁ
CÓ NHỀ ĐẬU THẾ!
ĐỂ ĐƯỢC BÁO GIỜ
HÃY GIẢI THÍCH
TRONG RẠP CHIẾU BÓNG
ĐIỂM YẾU
THUỐC TUYỆT
CẢNH CUỐI CÙNG
THIỆT DẤU
NGƯỜI MÊ TÍN
ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG
LỜI TRÊN BIA MỘ
DIỆU KẾ!
GIẤU ĐẦU HỞ ĐUÔI
CON DÃ HỒ
KHÔNG CÒN THANH TỊNH
SÁT SINH TỘI NẶNG LẮM
BA QUAN ĐẮT QUÁ
HÀN KIM
NHUỘM MÀU TRỨNG SÁO
CƯỜI NGỔNG
RÁCH GIÀY
ĐỔ THẦY ĐẤY

BÀI HỌC LÁI ÔTÔ
CHUYỆN ĐỔ XĂNG
NGƯỜI GIÚP VIỆC
TẬP CHẠY
NHÌN VÀ NGHĨ
ĐỠ ĐỂ
TẠI SAO?
TÔI CHỈ CÓ NGUYỆN VỌNG GÌ
KHI ĐẾN THĂM EM
ĐỪNG QUAN TÂM
THOÁT NỢ
SỐ HỌC VÀ BÓNG ĐÁ
TẠI SAO PHẢI TRỜI
VẪN CHIẾC ĐEN CHIẾC VÀNG
CHIẾC GHẾ TRỐNG
DÀI LƯỠI
CHUYỆN MƯỢN Ô
CHỚ BÁN CON BÒ ẤY
THẾ MỚI TÀI
ĐƯỢC ĂN THẢ CỬA
SÀN SÀN BẰNG NHAU
CÒN MƯỜI NĂM NỮA AI NUÔI
MÈO ĐEN MŨI TRẮNG
HÁ MIỆNG CHỜ SUNG
KHỎI MẤT CÔNG
RƯỢU CHUA
HẸN TRƯỚC
THÌNH THẦN XA
VẮT CỔ CHÀY RA NƯỚC
HAI CÁI XÔ NHỰA
PHẢI RÕ NGHĨA HƠN
RÈN LUYỆN

HAI HIỆP PHỤ
CÓ MẶT CẢ CHỮ
LUẬT PHÁP KHÔNG CHO PHÉP
LÀ MỘT THƯƠNG BINH
HIỂU Ý
CHỈ CÓ CON NÀY THÔI Ạ!
KẾT QUẢ
HÃY LÀM NHƯ TÔI
BỆNH NGOẠI
TRONG GIỜ TẬP BẮN
SỢ NÓI ĐÚNG SỰ THẬT
LUYỆN MẮT
MUA VÀ BÁN
THỦ MÔN SỬNG SỜ
CŨNG LẠI CHUYỆN MỸ
TÌM VỢ CẬU
GIẢI PHÁP CUỐI CÙNG
KÉN RỂ GIÀU
CHỦ NHÀ, ĐẦY TỚ
VẬY THÌ KHÔNG MẤT
NÓI KHOÁC MẤT TIỀN
CHẲNG PHẢI TAY ÔNG
CỨT ĂN MẮT RỒI
TÍ NỮA TAO SANG
BA ĐỜI GÀN
MẮT RỒI
MỜI BÁC XƠI NGỌC HÀNH
KHÔNG XU NỊNH
QUAN LỚN NHÂN ĐỨC THẬT
CHẾT MỘT NGÀN NĂM
CHẾT CŨNG KHÔNG CHỪA
ĐỪNG NÓI NỮA MÀ TAO THÊM

THẦY BÓI LẠC ĐƯỜNG
THẦY BÓI XEM VOI
CHỈ TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ
THẦY PHÙ THUYẾT SỢ MA
CHỖ NÀO, CHỖ NẤY TÔI LẤY MỘT CON
NGÀY TỐT
TÀI BỊA
THI NÓI KHOÁC
CON RẪN VUÔNG
CHƯA GHÊ BẰNG TỚ
KHOE TÀI
LỢN CƯỚI ÁO MỚI
HIỂU BIẾT
CHÂN MỚI DÀI RA
SÁU CHÂN NHANH HƠN
NGỐC
CẦN THẬN
MẸ RẤT BẬN
LẦN ĐẦU TIÊN
CHUYỆN CÁI ĐẦU
NGƯỜI LẠC QUAN
GIÁ TRỊ BÀ XÃ
MAY QUÁ
CÓ LÝ
SẴN SÀNG
NỖI LO CỦA ÔNG CHỒNG
NHÀ MỚI
ĐÁNH ĐỔ CÁI THANG
AI ĐÂY?
NHÌN BÀI NHAU
ĐAU Ở ĐÂU?
VẪN CÓ THỂ CẠO RÂU

KÍNH PHÓNG ĐẠI
TẮM NỬA NGƯỜI
TRUYỆN NGẮN HAY
KHÔNG NGỦ ĐƯỢC
TRÒ CHUYỆN
GIỮ MỒM GIỮ MIỆNG
MÁT-SA
TRÁI TIM
KHÔNG ĐỂ ĐƯỢC TRỨNG
TẠI ĐI GIÀY
QUAY LẠI
HÃY TÌM Ở TAI TÔI
CÓ CÒN HƠN KHÔNG
THẦY ĐỒ ĐỖ ĐỀ
CHỮ LẺ
CÂY BẮT BÊ ĐÔNG
KHÔNG VIỆC GÌ ĐÂU
KHÓ HƠN RẶN ĐỀ
THƠ BỐN ANH HỌC TRÒ
NÓI CHỮ
NHÀ THÔNG THÁI
THẦY ĐỒ VÀ THẦY CÚNG
THẦY BÓI VỚI THẦY LANG
THAY ĐỔI
AI KHÔNG HIỂU AI
CHUYỆN GÀ
DỄ THẤY
NHƯỜNG CHỖ
SIÊU NHÂN
THUẬN CẢ HAI TAY
LIÊN HỒI
CÁCH TRẢ LỜI

HOA HỒNG VÀ HOA VI-Ô-LÉT
THEO CÁCH
THẦY LANG GIỎI
CHẨN BỆNH
CHỌN NGƯỜI GẦY MÀ CHỮA
DÙNG THUỐC GÌ
CÒN TRÁCH TÔI Ừ?
CÁI CHỐI LÔNG GÀ
LÍ THẦY LANG
KÉN RỄ HAY CHỮ
KÉN RỄ SANG
NÓI CHO CÓ ĐẦU CÓ ĐUÔI
TIN Ở MÌNH
SAO LẠI GẶP NHAU
ĐỂ CẢM ƠN
HAI GÃ BẦN TIỆN GẶP NHAU
SẼ NGỦ NGAY
KHỎI BỆNH
LA SAO ĐƯỢC
CHUYỆN CỦA NGƯỜI GÁC THANG MÁY
SAO LÂU VẬY
CÁI ÁO BẰNG DA
TRẢ LỜI
KHÔNG SAO
MƠ ƯỚC TƯƠNG LAI
NHIỀU CÔNG DỤNG
PHÂN ĐỊNH
BIỆN PHÁP TỐT NHẤT
HƠN
BÁN ĐẢO
SƯƠNG

THẦY CHÚNG MÀY NÓI DỐI

Có một thầy đồ lười dạy học, hay ngủ ngày, nhưng bắt trò phải ngồi xem sách, hề ngủ thì bị phạt đánh. Học trò thầy thấy lấy làm tức lắm, mới hỏi:

- Chúng con học chữ của thầy thì cũng phải học cả tính nết của thầy. Sao con lại không được phép học tính ngủ ngày của thầy ạ?

Thầy bí quá nói liền:

- Ta đâu có được ngủ ngày. Những lúc ấy là ta chiêm bao đi gặp các ông Chu Công và Khổng Tử để đàm đạo ấy chứ.

Một buổi, thầy ngủ ngày, trò cũng ngủ. Thầy dậy trước thầy vậy liền gọi học trò dậy và quát mắng:

- Chúng mày thật lười biếng, sao dám bỏ học mà ngủ ngày?

Trò lễ phép thưa:

- Dạ, thưa thầy! Chúng con không ngủ ạ! Chúng con chiêm bao như thầy để được ra mắt ông Chu Công và Khổng Tử đấy ạ!

Thầy học trò có ý nói kháy mình, nhưng thầy vẫn quát:

- Thế có gặp được hai ông không?

- Dạ, có gặp ạ!

- Thế hai ông bảo gì chúng mày?

- Hai ông hỏi chúng con là sao lâu nay không thầy thầy chúng mày đến thăm. Chúng con bẩm rằng thầy mới đến thăm các ngài

hôm kia. Hai ngài ngơ ngác nhìn nhau rồi bảo: “Thế thì thầy chúng mày nói đời rồi”.

THẦY KHÔNG BẰNG CON!

(I)

Có một thầy đồ lười khắp vùng đều biết nên chẳng ai cho con theo học. Thế mà một ngày, có một anh chàng mang trâu cau đến xin học. Thầy bảo:

- Nhà không có án thư, con hãy đi xem nhà nào có thì mượn tạm về đây để ta làm lễ Đức thánh Khổng Tử.

Trò vội trả lời:

- Thưa thầy, mượn rồi lại phải mang trả lời thôi. Chi bằng con cúi khom lưng làm án thư, thầy đặt trâu cau lên đây rồi làm lễ cũng được.

Thầy nghe thế, chắp tay vái dài:

- Thầy cũng vẫn chưa bằng được con! Con còn học thầy làm gì nữa.

(II)

Có một thầy đồ tính tình rất hà tiện. Một hôm nhà có giỗ, thầy sai trò đi mua một cái bánh đa về cúng. Trò đi chợ, một lúc thì về, trên tay cầm cái bánh đa và một con gà.

Thầy thầy vậy xót của quát:

- Tao dặn mua một chiếc bánh đa thôi, sao mày hoang phí mua thêm cả một con gà giò thế kia?

Trò lễ phép thưa:

- Thưa thầy, đồ cúng xong thì thầy trò ta hưởng lộc. Mà ăn bánh thì nhất định vương vãi, con mua thêm con gà để nó nhặt bánh đa rơi cho khỏi lãng phí ạ.

Nghe thế, thầy nói:

- Con học ta chưa lâu mà khá hơn thầy rồi.

CHẾT NHẦM

Có một thầy đồ dạy học ở nhà nọ. Vợ chủ nhà ốm nặng, chẳng may qua đời. Chủ nhà nhờ thầy làm cho một bài văn tế. Thầy nghĩ mãi không ra, bí quá mới đem chép bài văn tế bố mình chết năm ngoái đưa ra. Lúc đọc, mọi người cười àm lên, chủ nhà trách:

- Thầy làm sao lại nhầm lẫn như thế chứ?

Thầy trừng mắt, nói:

- Đây là bài văn tế người chết hẳn hoi. Nhầm là nhầm thế quái nào được. Họ chẳng... người nhà ông chết nhầm ày.

VĂN HAY

Một văn nhân đang cắm cúi viết bài. Bà vợ đi đến bên cạnh hỏi:

- Sao ông không lấy giấy khổ to mà viết?

Văn nhân lấ y làm đấ c chí lấ m, cho là vợ khen tài văn chương của mình, ý tứ dồ i dào, giấ y khỏ nhỏ không đủ chép. Nhưng cũng hỏi lại, mong được khen thêm vài lời?

- Mình nói vậy là thê nào?

Bà vợ thông thả nói:

- Ông viế t giấ y khỏ nhỏ chẳng dùng được việc gì cả, còn giấ y khỏ to thì lúc bỏ đi còn gói hàng được.

NGƯỜI VĂN

Có một người nọ bị mù hai mắ t từ nhỏ nhưng lại có tài người văn chương. Văn hay văn dở chỉ người là biế t ngay. Một văn nhân nọ vô n là người tự phụ, cho rằ ng trên đời này chưa ai hiểu được văn chương của mình. Một hôm văn nhân mang tập văn của mình đế n thử tài anh chàng có tài người văn chương. Văn nhân đưa bộ Tây sương ký ra, anh ta lật qua mấ y trang đưa lên mũi người rồ i bảo:

- Đây là Tây sương ký.

Nhà văn hỏi:

- Sao biế t?

Anh ta đáp:

- Người thấ y mùi son phấ n.

Nhà văn lại đưa bộ Tam Quố c ra, anh ta đưa lên mũi rồ i bảo:

- Tam Quố c chí đây mà. Sặc mùi binh đao, chiế n trận.

Văn nhân nọ phục lắ m, bắ y giờ mới đưa tập văn của mình ra để được khen thoả đáng. Anh ta đưa lên gầ n mũi, ngửi một cái rô ì bảo:

- Đây là văn của ông chứ gì?

Văn nhân sung sướng hỏi:

- Làm sao ông biế t?

- Ngửi thắ y có mùi thum thum.

BÁNH TAO ĐÂU?

Một thắ y đồ ã nọ được người ta mời đi ăn cỗ. Thắ y cho cậu học trò nhỏ theo hầ u. Ăn xong, chủ nhà mang bánh ra tráng miệng, còn thừa vài chiế c. Thắ y rắ t muố n lắ y đưa về ã nhưng sợ mọi người nhìn thắ y, mắ t thể diện. Chợt nghĩ ra một cách, thắ y câ m mắ y cái bánh thản nhiên đưa cho cậu học trò bảo:

- Này, con câ m lắ y.

Rồ ì nhắ y mắ t ra hiệu, ý bảo câ t đi đem về ã cho thắ y. Học trò không hiểu được cái nhắ y mắ t thâm thúy của thắ y, bèn câ m lắ y ăn kỳ hế t.

Thắ y thế ã , thắ y giận lắ m nhưng trước đông đủ mọi người không làm sao được. Chiề u về ã , thắ y vẫn còn tiế c, kiế m có trả thù trò. Lúc hai thắ y trò đi cùng hàng, thắ y mắ ng:

- Mà y bắ ng vai phải lú a với tao hay sao mà dám đi ngang hàng với tao?

Cậu học trò sợ, đi tụt lại đắ ng sau. Thắ y lại quát:

- Mà y đi cứ như áp giải tao là thắ ng tù thế ã hả?

Trò vội vàng chạy lên phía trước, thầy lại mắ'ng:

- Mà'y có phải là bồ' tao đâu mà đi đắ'ng trước.

Cậu học trò ngỡ ngác quay lại thưa:

- Con đi như thế' nào cũng bị thầy mắ'ng cả. Thầy bảo con phải biế't làm sao ạ?

Thầy trờ'ng mắ't, quát:

- Thế' bánh của tao đâu?

TẠI THẦY KHÔNG HỎI

Có một thầy đồ' tính rắ't hay sĩ diện. Một hôm, có người mời thầy sang nhà chơi. Khi đi thầy cho một học trò theo hầ'u. Thầy đế'n, chủ nhà ân câ'n hỏi han:

- Thầy đi đường xa mỏi mệt, chúng tôi lắ'y làm ái ngại quá!

Thầy mệt nhưng vẫn nói sĩ:

- Từ nhà sang đây, đi xe thì có gì là nhọc nhắ'n!

Học trò nhìn thầy như tiế'c rẻ nói:

- Giá như lúc á'y, thầy giả thêm cho nó một xu thì ta đế'n đây còn sớm và không mệt hơn nhiề'u.

Thầy xắ'm mặt lại, anh đầ'y tớ biế't mình lờ'ng, còn chủ nhà thì tùm tùm cười. Về' nhà thầy mắ'ng:

- Ai cho phép mà'y chỗ mồ'm vào? Từ giờ trở đi nế'u tao không hỏi mà' mở mồ'm ra thì chỉ có chề't nghe chưa.

Một hôm, nhà thầy có giỗ. Mọi người đã đến đông đủ, chỉ thiếu u một ông. Đợi mãi chẳng thấy, thầy liền sai học trò đi mời một lần nữa. Cậu học trò đi một lát rồi lẳng lặng đi xuống bếp không nói gì cả. Đợi mãi, thầy sốt ruột tương học trò chưa đi mời, mới gọi lên hỏi:

- Mà đã đi mời chưa hả?

- Dạ, con đã đi rồi ạ!

Thầy tưởng ông khách kia đang đến, lại ung dung ngồi nói chuyện cùng các ông khác. Quá ngạc, cỗ bàn nguội tanh cả, mà vẫn không thấy ông kia sang. Thầy tức lắm gọi cậu học trò lên hỏi:

- Mà sang có gặp ông ấy không?

- Dạ có ạ!

- Thế ông ấy bảo gì không?

- Dạ ông ấy bảo ông ấy hôm nay bị cảm, xin thầy và mọi người thứ lỗi cho ông ấy không sang được ạ!

Thầy tức giận lắm quát:

- Sao lúc mà về không nói ngay?

- Dạ thưa thầy, thầy chẳng đã bảo thầy hỏi mới được nói là gì!

ĐỂ TRÁP LẠI VẬY

Có một thầy đồ dạy học trò ở nhà kia. Hôm ấy, nhà có giỗ, cỗ bàn, chè cháo bày ra la liệt trên bàn. Thầy rất thích ăn chè, mới ăn vụng một lúc hai bát. Chủ nhà trông thấy không nói gì vì sợ thầy ngượng.

Chẳng may thầy ăn phải bát chè có ruồi chết, đêm đến đau bụng cố nhịn vì sợ chó dữ nhưng đến khuya không chịu được, bí quá đành phải tưng ngay vào cái tráp luôn mang bên mình.

Sáng dậy trời còn mờ mờ, thầy ôm cái tráp mang ra đồng để đổ cái của nợ đi cho mất tích. Ra đến cửa thì bị ông chủ nhà đón lại, chủ sợ thầy ngưng vì chuyện ăn vụng chè nên tìm đi nơi khác, bèn cố níu lại khẩn khoản:

- Xin thầy ở lại, đừng đi. Có việc gì đâu mà thầy phải làm thế ...

Thầy vội nói:

- Không, không có việc gì đâu. Tôi ra đây một lát rồi về ngay.

Tưởng thầy nói dối, chủ nhà càng kéo co tợn:

- Thầy đừng đi. Thầy bảo đi về ngay mà còn mang tráp theo làm gì. Nếu vậy thì thầy để tráp lại đây vậy!

Nói rồi, tay giằng lấy cái tráp. Thầy đồ càng hoảng, kéo tráp về, chủ nhà quyết không buông. Hai bên co kéo nhau, thầy kéo được nhưng mạnh quá, mất đà ngã lảo, làm cái tráp văng ra ngoài cút bắn ra tung toé.

THẦY ĐỒ LIÊM MẬT

Một thầy đồ nọ ngồi ở nhà kia dạy trẻ học. Buổi chiều, chủ nhà đem mời thầy ăn một đĩa bánh rán mật. Ăn hết bánh mà thầy trên đĩa còn dính nhiều mật, thầy rất muốn ăn nốt nhưng chả lẽ trước mặt các học trò mà lại thè lưỡi liếm mật thì coi sao tiện. Thầy nghĩ ra một kế, bèn đồng dục bảo các học trò:

- Nào! Bây giờ ta cho các con một chữ này nếu không ai nói được thì đánh đòn.

Nói rồi thầy ung dung liếm ngang đĩa mật một đường, rồi giờ đĩa lên hỏi:

- Chữ này là chữ gì?

Các trò ngỡ ngác nhìn nhau, buồn cười mà không dám hở môi. Thầy quát:

- Chữ “Nhất” mà cũng không biết. Thật là dốt quá! Thầy lại liếm dọc một đường từ dưới lên rồi hỏi:

- Thế chữ này là chữ gì?

Học trò lại ngỡ ngác. Thầy quát:

- Đúng là một lũ com toi! Chữ “Thập” mà không đưa nào biết cả!

Thầy liếm sang đĩa thầy vẫn còn nhiều mật, tiếm quá mới liếm một vòng quanh đĩa, rồi hỏi rằng:

- Bây giờ thì đưa nào không nói được đây là chữ gì tao tuốt xương ra

Cả đám học trò ngơ ngác im thít. Thầy quát rồi đánh đét xuống chiếu một tiếng mà rằng:

- Chữ “Điện” mà không đưa nào biết. Thật là ngu như lợn.

BÁN KHÔNG ĐƯỢC GIÁ

Hai bố con nhà nọ vào rừng săn cọp chẳng may cha bị cọp tha đi. Người con giờ súng lên định bắn cứu cha. Người cha máu me chảy ròng ròng, vội kêu lên:

- Nhắm chân mà bắn, đừng bắn vào mình kẻo hỏng da, bán không được giá.

CHẾT HÓC

Có một anh chàng nọ mỗi khi nhà có giỗ thì đem chén hạt mít ra rót rượu mời khách. Đang ăn uống vui vẻ, bỗng một ông khách tự dưng bung mặt khóc hu hu chủ nhà ngạc nhiên lắm mới hỏi:

- Sao đang vui tự nhiên bác lại khóc làm vậy?

Khách gạt nước mắt mà rằng:

- Tôi không thể nín được khi nhìn thấy cái chén này.

Chủ nhà lấy làm lạ hỏi:

- Cái chén này nó cũng như mọi cái chén khác thôi mà.

Khách mới nói:

- Tôi sực nhớ ra anh bạn tôi chết oan vì uống rượu bằng chén hạt mít như vậy này.

- Sao lại thế?

- Tại cái chén nhỏ quá anh ta vô ý nuốt cả chén cho nên bị hóc mà chết.

Chủ nhà vỡ lẽ, hiểu ý vội mang chén lớn ra thay.

VẪN CHƯA CHẾT

Một ông nhà giàu nọ có việc phải đi vắng, gọi anh đầy tớ lại dặn:

- Mà phải trông nhà cửa cẩn thận, có cái chân giò tao mua treo ở trạn với con gà trống nhốt trong chuồng đừng để chó mèo nó tha đi đâu nhé!

Rồi chỉ vào chai rượu nói tiếp:

- Đây là chai thuốc độc để đánh chuột. Uống là chết đấy!

Chủ nhà đi khỏi, anh đầy tớ bắt gà làm thịt, luộc chân giò rồi lấy chai rượu ra đánh chén say bí tỉ. Khi chủ về thấy anh đầy tớ vẫn nằm dưới đất, nóng nặc hơi men liền đánh thức dậy hỏi gà, chân giò và chai rượu đâu mất. Người đầy tớ khóc lóc mà thưa rằng:

- Con nghe lời ông coi nhà, chẳng may con mèo tha mất cái chân giò, con chó thì vô gà trống chạy mất. Con sợ bị ông mắng vội lấy chai thuốc độc ra uống chết quách đi. Thế mà đến bây giờ vẫn chưa chết.

BA NGƯỜI ĐẦY TỚ

Một lão nhà giàu nọ nổi tiếng là khó tính kén chọn mãi mới thuê được ba người đầy tớ. Ba anh, ba đức tính: Anh thì cẩn thận, anh thì lo xa và một anh rất lễ phép.

Một hôm, thắ ng con cả lên tám tuổi lão ngã xuố ng ao đầ u làng, anh cẩn thận trông thắ y vội về bắ m với chủ:

- Bắ m ông, cậu cả nhà ta chẳng may ngã xuố ng ao, xin ông cho phép con được vớt cậu lên ạ!

Khi cậu cả được vớt lên thì chề t nghèo tự bao giờ, lão nổi giận vác gậy đuỏi anh cẩn thận đi. Còn anh hay lo xa được lão giao việc đi mua quan tài cho cậu cả. Đế n chiề u, anh lo xa mang về hai cỗ. Thắ y vậy, lão trừng mắ t lên quát:

- Sao mà lại mua những hai cỗ, hả thắ ng kia?

Anh lo xa trả lời:

- Bắ m ông, á y là con phòng xa, nhờ cậu hai chẳng may có chề t đuó i thì có cái dùng ngay ạ!

Lão uắ t quá, lại vác gậy đuỏi. Anh phòng xa chạy biế n mắ t. Chỉ còn anh lễ phép là vẫn được lão giữ lại. Một lâ n, lão có việc, bèn sai anh này và một người nữa cắ ng đi. Trời mưa, gặp chỗ lội bùn tới tận ó ng chân mà anh lễ phép chẳng một lời phàn nàn, vẫn vui vẻ đi băng băng. Lão thắ y vậy mới khen:

- Thắ ng này khá lắ m! Cứ chịu khó vào rô i ta sẽ may cho bộ cánh mà mặc.

Anh đầ y tứ nghe thắ y nói thế , vội đặt cắ ng xuố ng giữa đố ng bùn đang lội, vòng tay lễ phép thưa:

- Con xin đa tạ ông chủ!

TRẢ THÙ

Một chú bé nọ học nghề thợ may nhưng không may gặp phải người thợ cả rất ác, chú bé luôn bị đánh chửi rất thậm tệ. Chú bé rất cảm tức, chẳng biết phải làm sao, cố chịu khổ mà học lấy nghề làm ăn.

Một hôm, ở nhà nọ sắp có đám cưới, mới tìm người thợ cả đến cắt cho con dâu bộ quần áo. Chú bé liền nảy ra một kế báo thù, liền tìm đến nhà nọ bảo:

- Xin được báo trước là độ này ông ấy hay dở chúng điên điên khùng khùng đấy, hễ con điên nổi lên là bạ ai cũng cắn.

Chủ nhà nghe chú bé học may nói thế rất lấy làm khó nghĩ. Việc thì sắp, ngày cưới đến nơi mà quanh làng chỉ có mỗi người thợ may, mà lại rất khéo. Phân vân mãi chủ nhà bèn hỏi:

- Thế những lúc ông ta nổi cơn điên thì làm thế nào?

Chú bé bảo:

- Dạ, hễ khi nào ông ta giở chúng thì tôi biết ngay, tôi liệu trước.

Chủ nhà vội hỏi:

- Chú làm thế nào?

- Mỗi khi ông ta sắp giở chúng là hai tay lại đập đập xuống chiếu. Lúc ấy, tôi lấy thanh củi phang cho một hồ i thế là khỏi.

Biết vậy, chủ nhà yên trí gọi người thợ may đến, lại dặn người nhà để sẵn mấy thanh củi phòng khi xảy ra chuyện.

Hôm đầu tiên, người thợ may đến làm không xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng đến sáng hôm sau, khi may xong áo đến lúc này may quên thì thầy người thợ may cứ hai tay đập xuống chiếu, mắt nhìn quanh quần trên mặt chiếu như thể người sắp mắc bệnh tâm thần. Chủ nhà nghĩ ông ta sắp nổi cơn điên, liền ra hiệu bảo người nhà vác củi phang tới tận phòng. Người thợ may bị đánh bất ngờ, chẳng hiểu có chuyện gì kêu văng lên. Càng kêu, nhà chủ càng tưởng là cơn điên đang phát, càng đánh khoẻ cho đến lúc người thợ may nấp dưới gầm, họ mới thôi.

Thì ra ông ta đập tay xuống chiếu là để tìm chiếc kim mà chú bé đã giấu đi rồi!

BIA MỘ NHÀ GIÀU

Một người vừa mới nổi lên giàu có, đã vội chết. Người bạn đến ông cử nọ xin một bài thơ kể đức nghiệp người chết để ghi vào bia dựng trước mộ.

Ông cứ nghĩ mãi mà chẳng thấy ở ông nhà giàu nọ chẳng có gì đáng ghi nhớ, chẳng nỡ lại để bia trơn, đánh làm một bài thơ sau:

Ông này lúc mẹ sinh ra

Lọt lòng thì khóc oa oa

Càng ngày ông càng nhón tướng

Dần dần ông trở về già

Nay ông đã hoá ra ma.

KHÔNG CÒN CHỖ

Một người ăn mày rách rưới hom hem, đến xin ăn trước cửa nhà giàu nọ. Chủ nhà đã không cho lại còn chửi:

- Cút đi ngay! Rõ trông như người dưới địa ngục mới lên vậy!

Nghe thầy nói vậy, người ăn mày vội vã trả lời:

- Phải đấy, tôi vừa ở dưới địa ngục lên đây.

Người nhà giàu nói:

- Đã xuống đấy, sao không ở hẳn, còn lên đây làm gì cho bản mắt?

Người ăn mày trả lời:

- Ở dưới đấy, các nhà giàu chiếm hết chỗ rồi. Vì thế không ở được nên phải lên.

TRẢ NỢ

Một anh chàng nợ, lúc còn sống công nợ quá nhiều, khi chết các chủ nợ đâm đơn xuống kiện với Diêm Vương; Diêm Vương tra thầy đúng như vậy, mới bắt anh ta hoá kiếp làm trâu cày trả nợ. Anh ta van xin:

- Bẩm Diêm Vương, con vay chúng nó cả thầy mười quan tiền nhưng chúng nó cay nghiệt lắm. Chúng nó bắt nợ mẹ đẻ nợ con lãi nặng, rồi nhập vào vốn, con đã trả bao nhiêu năm trời mà vẫn không xong, xin cho được làm bò chúng nó may ra mới trả hết nợ cho chúng nó được!

Diêm Vương ngạc nhiên lắm, mới hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Anh chàng ta trả lời:

- Làm kiếp trâu chỉ có hạn, còn làm bồ' chúng nó thì chẳng những phải lo lắng cho nó suốt đời người. Rồi lúc chết có bạc nghìn, bạc vạn cũng để lại cho chúng nó cả. Lại còn một nỗi chúng nó bóp hâu, bóp họng người ta, người ta cứ gọi thằ'ng bồ' chúng nó ra mà chửi. Có được như vậy thì may ra con mới trả hê' t nợ!

KHÔNG DÁM LÀM ÔNG KHỔ LÂY

Một lão nhà giàu nợ vừa buôn bán vừa cho vay nặng lãi, bóp nặn từng xu, nhưng lại cứ ra vẻ ta đây không mu' n giàu sang. Một hôm, có bạn đê' n chơi, lão than thở:

- Của nhiê' u cũng chẳng làm gì. Càng nhiê' u của càng khổ thân thêm.

Người bạn nghe nói thê' mới bảo:

- Tôi chỉ thậ' y thiên hạ mong được có của, ít thì mong nhiê' u, nhiê' u thì mong nhiê' u nữa, chứ chẳng thậ' y ai nhiê' u của phàn nàn như ông bao giờ. Hay là ông thậ' y khổ quá thì chia bớt của cho tôi, để tôi gánh một phậ' n cái khổ hộ ông?

Lão vội nói:

- Ấ' y chết! Đâu dám! Tôi có của đã lậ' y làm khổ rô' i, đâu dám lại để ông phải khổ lây!

SANG CẢ MÌNH CON

Trưa mùa hè nóng nực, lão nhà giàu nợ đi chơi về', mô' i hôi mô' kê đầ' m đĩa như tắ' m. Lão gọi người ở lậ' y quạt, quạt cho lão. Người

ở cấ m đầ u quạ t, một lúc lâu ráo hế t mô` hôi. Lão khoái quá báo:

- Ô! Mô` hôi của tao đi đầu hế t cả rô` i nhi?

Người ở bỏ quạ t xuô` ng, vòng tay thừa:

- Bẳm, nó sang cả mình con rô` i ạ!

BÔI BẮN MẶT QUAN

Một anh nông dân nọ làm mâm cỗ để cúng ông bà thì bỗng nhiên một đàn ruồi từ đâu bay đến đậu cả xuống, làm ụp hớt cả. Anh ta tức quá bèn lên quan để kiện.

Nghe hớt sự việc, quan mới thông thả phân:

- Tao phép mày từ nay hễ thấy bà con chúng nó ở đâu thì tha hồ đánh cho chết.

Vừa hay, khi quan nói xong thì bỗng một con ruồi bay đến đậu ngay vào mặt quan. Anh nông dân nọ nhìn thấy vội chạy ngay đến mách mòi, giang thẳng tay tátبوط vào mặt quan mà quát:

- Tiên sư cha mày đã chết chưa!

LÍ SỰ NÓI VỚI QUAN

Một ông quan huyện nọ, muốn giữ gìn trật tự trong địa bàn bèn cho ra yết thị: “Ai đi đêm phải cầm đèn”. Đêm hôm sau, quan đi tuần, va phải một người. Quan quát:

- Thằng này đi đâu? Có xem yết thị không hả?

Người nọ liền đáp:

- Dạ bẩm quan, con có xem ạ!

- Có xem, thế đi đêm sao không cầm đèn?

- Bẩm, đèn con đây ạ!

- Thế sao đèn không có nến?

- Dạ bẩm, trong yêu t thị chỉ thấy là cầ m đèn, chứ không nói là trong đèn có nến ạ!

Sáng hôm sau, quan bổ sung thêm vào tờ yêu t thị trước: “Ai đi đêm phải cầ m đèn, trong đèn phải có nến”.

Đế n đêm quan đi tuầ n lại và phải một người. Quan tức giận quát:

- Đi đêm sao cầ m đèn, nến?

Người kia đáp:

- Bẩm quan, tôi có đèn, cả nến đây ạ!

- Sao không thắ p nến lên?

- Dạ bẩm, không thấy trong yêu t thị nói thắ p nến ạ!

Quan thấy anh ta nói có lý, sáng hôm sau lại viết một tờ yêu t thị khác thật đầ y đủ: “Ai đi đêm phải cầ m đèn trong đèn phải có nến, nến phải thắ p sáng”.

Vậy mà hôm sau, quan đi tuầ n vào nửa đêm, lại và phải một người. Trên tay người ấy có đèn, nhưng nến thắ p hết rồi quan giận lắ m, quát:

- Đi đêm, sao thắ p không thắ p nến cho sáng lên hả?

- Dạ bẩm quan nến thắ p hết rồi ạ mà trong yêu t thị không thấy nói: thắ p hết cây này thắ p đế n cây khác ạ!

Quan ngẫm nghĩ nhủ thầ m trong bụng: “Văn chương thật là khó! Một cái yêu t thị mà mình sửa đi sửa lại ba bốn lầ n mà vẫn không

gãy gọn. Người ta xem mà vẫn hiểu lắm”.

THẦY ĐỀ TÁN THƠ QUAN

Có một viên quan nọ rất thích làm thơ Nôm, được thầy đề lại khéo tán tụng. Hễ khi làm được bài thơ nào, quan lại gọi thầy đề vào đọc cho nghe. Một hôm, thầy đề được quan cho gọi vào. Quan bảo:

- Tôi làm một bài thơ tứ tuyệt về cái chuồng chim mới sau nhà. Nhân tiện có thầy đây, tôi đọc, thầy nghe xem có được không nhé.

- Bẩm, xin được nghe quan đọc ạ!

Quan gật gù, lấy giọng ngâm nga:

Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời

Đưa thì bay bổng, đưa bay khơi

Ngày sau nó đẻ ra con cháu

Nướng chả bằm viên đánh chén chơi.

Nghe xong, thầy đề nức nở khen:

- Thật là hay! Xin được nghe quan đọc từng câu, để tôi được thưởng thức hết cái hay của bài thơ.

Quan đọc:

Bốn cột chênh vênh đứng giữa trời.

Thầy đề tán:

- Rấ t hay! Tôi nghiệm trong câu này, về` sau quan sẽ làm đế`n chức tứ trụ, chứ không phải vừa. Khẩu khí lộ rõ trong câu thơ.

Quan đọc tiế`p:

- *Đưa thì bay bóng, đưa bay khơi.*

Thâ`y đế` tán:

- Việc thăng quan tiế`n chức của ngài không thể nào tưởng tượng nổi.

Quan lại đọc:

Ngày sau nó để ra con cháu.

Thâ`y đế` tán:

- Quả là tuyệt! Sau này ngài có con đàn cháu đố`ng. Bài thơ thật là có hậu ạ!

Quan lại đọc tiế`p:

Nướng chả bằm viên đánh chén chơi!

Thâ`y đế` ngáp ngừng một chút nô`i khen:

- Hay lắm! Về` sau ngài tha hồ` phong lưu phú quý, hưởng cảnh an nhàn, tự do, tự tại.

Được thâ`y đế` khen hế`t lời, quan đấ`c chí, mũi nở to như cái thúng, rung đùi, sai người dọn rượu. Quan cùng thâ`y đế` uố`ng rượu để thưởng thức tài làm thơ của mình.

VỊT HAI CHÂN

Có thầy đề ở huyện nọ, tính rất hay nhìn quan, hề thầy cái gì hơi khác một tý là vợ thầy, tán luôn. Một hôm đang đứng hầu quan ở công đường nhìn ra sân thầy con vịt đứng ngủ gật co một chân lên thầy đề kể chuyện nói:

- Dạ bẩm quan lớn, con vịt...

Quan lớn hỏi to:

- Con vịt nào hả thầy?

Không ngờ quan nói to, con vịt choàng tỉnh buông chân xuống, thầy đề lúng túng không biết nói gì, đành đáp liền.

- Dạ bẩm... con vịt hai chân ạ!

Quan thầy thầy đề nói vợ vẫn, liền nói:

- Vịt chẳng hai chân thì mày chân hả thầy!

XỬ KIỆN GIỎI

Ở một huyện nọ, có viên quan phụ mẫu nổi tiếng xử kiện giỏi. Một hôm, quan xét xử kiện cáo của hai người. Người nọ biết mình đuối lý nên đã hối lộ quan một lượng bạc. Còn người kia tuy biết mình có lý, xong nghĩa chưa chắc mình đã thắng nên đã hối lộ quan hai lượng bạc. Trước công đường quan phán xử:

- Xét ra, hai chúng mày đều phải cả. Nhưng cái phải của thằng này bằng hai cái phải của thằng kia. Vậy thằng này được thắng kiện.

MAY ÁO CHO QUAN

Một viên quan nợ muố n may một cái áo để tiế p khách. Người thợ may biế t xưa nay viên quan này nổi tiế ng là luô n cúi quan trên, hách dịch với người dưới, liê n hỏi:

- Xin đượ hỏi quan lớn xem ngài may kiểu áo này để tiế p hạng người nào ạ?

Quan có vẻ không vừa ý, gắ t:

- Mà y hỏi thê là thê nào?

Người thợ may liê n đắ p:

- Thưa ngài, con hỏi thê để may cho vừa, áo mặc hầ u quan trên thì vạt đầ ng trước phải ngắ n đi một tâ c, còn nế u ngài mặc để tiế p dân đen thì vạt đầ ng sau phải ngắ n đi một tâ c ạ!

QUAN ĐẤY

Một viên quan nợ tính rấ t huênh hoang, ai gặp cũng phải chào hỏi nế u không thì bị quan hoạch hoặ, kiế m có trả thù. Một người nợ mắ i mua chó con không kịp chào quan. Thê là bị ngài chử bói, đá đít. Người nợ tức lắ m, mua xong con chó giá một quan tiề n cứ ôm khư khư trong lòng và đi theo quan khắ p chợ. Hễ có ai hỏi mua chó bao nhiêu tiề n thì lại nói rõ to:

- Quan đầ y!

TIỀ N QUAN

Có một viên quan huyện hay ăn của đút lót quá. Một hôm có giã y đổi quan đi nơi khác. Đợi mãi mà chẳng thấy ai đến tổng tiền cả, bà quan gọi mọi người làm việc trong phủ đường vào nhà trong trách:

- Dân tình ở đây thật là bạc quá! Quan phụ mẫu sắp đổi đi nơi khác mà chẳng đưa nào đến tiền chân cả.

Nha lại thưa rằng:

- Bẩm bà huyện, cả huyện đã sắp sẵn lễ để tiễn đưa quan đi đây đủ lắm rồi ạ!

Bà huyện mừng rỡ hỏi:

- Thế là có những gì các thầy?

Nha lại vẻ rất ân cần thưa rằng:

- Bẩm bà, toàn là gạo và muối đã y⁽¹⁾!

TOÀN CHÓ CẢ

Ở huyện nọ, quan lại rất tham nhũng. Một nhà nho thầy vậy rất khinh, một hôm sai người ở giết chó mời quan lại đến ăn, xong lại có ý mời quan bé đến ăn trước, quan lớn đến ăn sau.

Các quan lớn đến, nhà nho sai người nhà mang mâm lên. Các quan ngồi xuống chiếu cá m dưa nâng chén. Một quan lớn hỏi:

- Mâm kia dùng món gì, mâm đây dùng toàn món gì?

Chủ nhà chắp tay lễ phép thưa:

- Dạ bẩm quan lớn trên kia chó, đây cũng chó. Toàn là chó, chó cả đây ạ!

THẦN BIA TRẢ NGHĨA

Có một viên quan võ, lúc nào cũng mang theo một khẩu súng bên người nhưng bắn rất tồi. Tập mãi mà vẫn không trúng cái bia cách có chục bước chân ở sau nhà. Rồi có lệnh gọi đi đánh giặc ở biên thùy, viên quan liền dẫn lính đi.

Vừa ra trận liền đã thua. Quan, lính tan tác mỗi người một ngả. Quan bỏ chạy thoát thân, tới chỗ đường cùng sắp rơi vào tay quân giặc, thì bỗng đâu hiện ra một vị thần, công quan chạy bay qua núi. Biết chắc là mình thoát chết, bây giờ quan mới hoàn hồn hỏi:

- Xin cho biết ngài là ai? Chẳng hay vì sao lại có lòng tốt cứu tôi thoát nạn?

Vị thần liền trả lời:

- Ta là thần bia ở sau vườn nhà ông. Đã bao năm nay nhờ lòng nhân đức của ông mà ta còn sống đến bây giờ. Giờ ông lâm nạn, ta cứu ông để đền ơn trả nghĩa.

CÁI ẤY THÌ CON XIN CHỊU

Có một anh chàng đại ngộ c, thế mà cũng lầy được vợ nhưng phải ở rể. Nghe người ta nói đi làm rể rất khó nên anh ta lo lắng. Bố mẹ biết con mình không khôn ngoan bằng người nên trước khi đi gọi anh chàng ngộ c đến mà dặn rằng:

- Con không có việc gì phải lo lắng. Ở rể thì có gì khó, chỉ cần thấy bố vợ làm gì thì làm theo cái ấy là được.

Thấy bố mẹ nói thế, anh ta vững dạ đi sang bên nhà vợ. Thấy chàng rể đến, bố vợ sai làm cơm đón tiếp. Trong bữa cơm thấy bố vợ gắp món gì anh ta gắp món ấy. Bố vợ cầm đũa tay trái anh ta cũng đổi đũa sang tay trái. Bố vợ ăn sơ ý làm rơi mấy hạt ra chiếu, thấy vậy anh vội vàng nhặt mấy hạt cơm trong bát bỏ ra chiếu. Bố vợ nhìn thấy không nhịn được bật cười phì ra. Vì đang ăn canh miến nên mấy sợi miến thò ra cả hai lỗ mũi, thông lòng xuống gần sát mâm. Chàng rể đang nhai cũng ngẩn tò tè ra vội vàng đặt đũa xuống, đứng dậy vòng tay lễ phép thưa:

- Thưa thầy, cái gì chứ cái ấy con xin chịu!

THẬT LÀ ĐEN ÔNG QUÁ

Một ông nọ nghiện rượu nhưng nhà nghèo nên ít khi được nhậm nháp ra trò. Được biết nhà ông thông gia ở dưới quê vẫn thường cất rượu lậu, thế là một hôm ông lặn về chơi để kiếm bữa đánh chén no say.

Vất vả mãi tới chiều ông mới về được đến nơi, không may ông thông gia đi vắng, chỉ có bà vợ ở nhà. Bà thông gia làm cơm tiếp

ông rất thơm tất nhưng không thấy có rượu. Ông nọ thấy lần định hỏi nhưng ngại nên thôi. Đêm ông nằm ngủ, chỉ mong mau sáng để ông thông gia về chắc mai ông sẽ được bữa rượu thoải thuê.

Bà thông gia nằm ở trong buồng sát vách, nửa đêm mót đi tiểu, không dám ra ngoài sợ làm mất giấc ngủ của khách. Bà bèn kiếm cái nõi và tiểu vào đậy, cố nín hơi chỉ ra rỉ rỉ.

Ông nằm ở bên cạnh nghe thấy tiếng nước chảy tí tách vào nõi đều đều nghĩ rằng bà thông gia đang cất rượu, rất mừng lắm lắm:

- Có vậy chứ! Rượu đang cất chắc mai là ngon lắm, nghe tiếng là biết. Ngày mai ta được bữa sang đây!

Bà thông gia nghe thấy bật cười, không nín được nữa, tuôn ra ô một hồi. Ông nọ tưởng vỡ hũ rượu, tiếng quá buột miệng hét lên:

- Thôi thôi là hỏng rồi! Thật là đen ông quá!

TAO MỪNG QUÁ

Một anh chồng kia rất hay ăn vụng nhưng sợ vợ. Một hôm, vợ đi chợ, anh ta ở nhà nướng khoai ăn. Khoai chín vừa lôi ra khỏi bếp thì vợ về. Vứt đi thì tiếc mà không biết giấu vào đâu. Bí quá anh ta lần ngay củ khoai nướng vào trong cặp quần.

Khoai nóng làm anh ta hết thóp bụng vào lại khuyên chân ra, rồi nhảy chơi chơi. Chị vợ thấy thế làm lạ mới hỏi:

- Nhà bị làm sao vậy?

Anh chồng đang nhăn nhó, nước mắt nước mũi lem nhem vẫn phải nhe răng ra cười gượng, nói:

- Không làm sao đâu, thầy bu mày về tao mừng quá!

CÒN AI VÀO ĐÂY

Một chị vợ nọ tính hay ăn vụng. Chồng đi câu tôm về là chị ta giấu đi những con to nhất đợi lúc vắng chồng thì nướng ăn.

Anh chồng dần dà biết được. Một hôm đi câu về, anh ta giả vờ đi chơi rồi kiếm một xiên dài nặm rình trên gác bếp.

Chiều, chị vợ đem tôm vào bếp nướng. Vừa nướng vừa phải luôn ngó ra ngõ vì sợ chồng về bắt gặp nên hở hang cả ra cái mẹt bên cạnh. Anh chồng nặm trên gác cứ việc thò xiên xuống lấy hết.

Lúc nướng xong vội vàng dụi bếp quay ra thì chẳng thấy con tôm nào. Nhìn quanh bếp chả có ai nhìn xuống bắt chợt trông thấy cái gì của mình teo hoe cả ra mới giận lắm, giơ tay tát cho một thôi một hồi và làm vãi cả nước đái ra. Vừa đánh chị chàng vừa quát:

- Lại oan ức lắm à? Chỉ có bà với mày ở đây không mày làm tôm của bà thì còn ai nữa hả.

ĐỂ MẸ XƠI NỮA Ạ!

Con dâu đi làm đồng, mẹ ở nhà nấu chè. Gần trưa chè chín, mẹ chồng múc một bát bung ra sau cọt thóc ngôi ăn vụng. Con dâu về thấy nồi chè chín thơm quá nhìn quanh không thấy mẹ chồng đâu mới múc một bát tìm chỗ kín để ngôi ăn. Trong nhà chẳng có chỗ nào kín, chỉ sau cọt thóc là tạm tạm, mới mang lại đây. Chẳng ngờ gặp ngay mẹ chồng đang quay lưng ra ăn xì xoạp. Thấy động

mẹ chột ng gặt mình quay lại, nhìn thây nàng dâu bụng bát chẻ liến mắ ng át:

- Này, mang chẻ đi đâu thê ? Ăn vụng hả?

Chị con dâu nhanh trí trả lời:

- Con tưởng là mẹ đã ăn hế t nên mang thêm để mẹ xoi nữa ạ!

CON VỊT MUỒI

Có hai anh chàng nọ vào hàng cơm ăn. Thức ăn có rau muống luộc và trứng vịt muối. Anh trẻ tuổi đang ăn mới hỏi:

- Này anh, sao cũng là trứng vịt mà trứng nhà tôi thì nhạt, trứng ở đây thì mặn nhỉ?

Anh kia tỏ ra giỏi giang đáp:

- Đây là trứng vịt muối nên nó mặn, còn nhà anh là trứng vịt thường. Đừng hỏi nữa kéo người ta cười cho đấ y:

Anh trẻ tuổi hạ giọng hỏi khẽ:

- Thê làm thê nào để có được trứng vịt muối.

Anh lớn hơn bật cười to, nói:

- Anh đúng là còn ít tuổi nên kém hiểu biế t, trứng vịt muối là do con vịt muối đẻ ra chứ còn gì nữa!

CĂN CÀ

Chị chàng nọ đi làm dâu nhưng vẫn không chừa thói tham ăn tục uô'ng. Trong bữa cơm cứ cắ' m đầ' u ăn chẳng để ý đê' n ai. Đang ăn bô' chồ'ng ngừng nhai nói:

- Đứa nào cắ' n cà phọt cả vào mặt tao thê' này?

Mầ' y đứa em chồ'ng nhìn nhau, chả đứa nào dám nhận. Mãi lúc này chị con dâu mới ngẩng lên thanh minh:

- Không phải con đâu ạ! Con ăn cả quả cà chứ có cắ' n như chúng nó đâu ạ!

TRÚNG NGÓT

Một chị từ bé đê' n lúc đi lầ' y chồ'ng chả biế' t nầ' u nướng gì. Đi làm dâu hôm trước, hôm sau mẹ chồ'ng sai luộc rau muố'ng, luộc một rô to tướng mà lúc vớt ra chỉ còn già một đĩa. Chị ta sợ mẹ chồ'ng nghi mình ăn vụng cứ khóc thút thít. Mẹ chồ'ng thấ' y vậy mới hỏi:

- Làm sao mà khóc tâ' m tức thê' ?

Chị ta trở đĩa rau mà thua rắ' ng:

- Con luộc cả một nô' i rau đầ' y mà lúc vớt ra chỉ còn bắ' ng này. Con đâu dám ăn một ít nào đâu!

Mẹ chồ'ng cười:

- Ngỡ là chuyện gì chứ, thê' thì chẳng làm sao. Bao giờ chả thê' rau luộc phải ngọt chứ!

Lầ' n sau mẹ chồ'ng sai chị luộc năm quả trứng. Trứng chín chị ta đỏi mới ăn nghiế' n đi hai quả. Đê' n bữa ăn, mẹ chồ'ng mới ngạc nhiên hỏi:

- Sao luộc năm quả giờ chỉ còn có ba?

Chị thản nhiên trả lời:

- Tại nó ngọt đi đấ'y mẹ ạ!

TO BẰNG CÁI NỒI

Một anh nọ đê' n nhà bạn chơi, bạn giữ lại ăn com. Com có cá kho ngon, anh ta ăn sáu, bảy bát mà vẫn còn muô' n ăn nữa. Đưa bát cho người nhà xói mãi thì xấ' u hổ, anh mới nghĩ ra một cách, úp cái bát không giờ cao lên nói:

- Bưởi nhà bác to quá nhỉ, ở bên nhà tôi chỉ bằ' ng cái bát này thôi!

Bạn biế' t ý nhưng vì anh ta ăn khoẻ quá, trong nồ' i chẳng còn tí com nào nên cũng hóm hỉnh nói:

- Bác không biế' t đấ'y thôi chứ hôm nọ tôi đã bẻ mấ'y quả to bằ' ng cái nồ' i này rô' i!

Vừa nói vừa giờ nồ' i úp ngược lên cho anh kia thấ'y.

CŨNG CHẢ BIẾT NỮA

Một anh nọ đi ăn cỗ cưới làng bên cạnh, ngô' i vào mâm là cắ' m đầ' u ăn chẳng đê' ý đê' n ai. Về' nhà chị vợ hỏi:

- Hôm nay, mình có gặp ai quen không?

Anh ta đáp:

- Chẳng gặp ai.

Vợ lại hỏi:

- Thế mình ngờ`i ăn cỗ với những ai?

Anh ta thản nhiên đáp:

- Cũng chẳng biế t nữa! Lúc tôi ăn xong thì họ đã ra về` cả rô`i!

CÁI GÌ CỨNG NHẤT

Một buổi đẹp trời, hai anh nọ, một anh có râu và một anh không có râu, bắ c chõng ngô ì uố ng nước nói chuyện. Anh không có râu muố n chề nhạo anh có râu mới thủng thẳng hỏi:

- Tôi đố anh biế t trên đời này cái gì là cứng nhấ t?

Anh có râu suy nghĩ một lát rô ì i bảo:

- Sắ t và đá cõ lẽ là cứng nhấ t rô ì i.

Anh không râu lắ c đầ u:

- Không phải thề , đá đập vào sẽ vỡ, sắ t nung sẽ mề m.

Anh có râu cho là phải, hỏi:

- Thề anh bảo cái gì là cứng nhấ t?

Anh không râu cười chỉ vào cắ m anh có râu bảo:

- Chỉ có râu là cứng nhấ t.

Anh có râu hỏi:

- Sao lại nói thề ?

Anh không râu bảo:

- Da mặt anh dày thề kia mà râu cũng đâm thủng được thì râu là cứng nhấ t còn gì?

Anh có râu biế t là bị nói xỏ, liề n bảo:

- Da mặt tôi làm sao dày bằng da mặt anh được.

Anh không râu hỏi:

- Anh bằng vào đâu mà nói như vậy?

Anh có râu đáp:

- Thì như anh đã bảo, râu cứng như thép nào mà không đâm thủng được mặt anh thì rõ là da mặt anh dày hơn da mặt tôi nhiều lắm là gì?

ĐỔI GIÀY

Có một anh chàng nọ đi nhàn giày, chiếc cao chiếc thấp. Đi ra ngoài đường bước rất khó khăn, anh ta lắm bầm:

- Quái lạ! Chân mình hôm nay sao lại bên dài, bên ngắn thế này hay là đường khác hẳn?

Có người thấy vậy bèn nói:

- Không phải đâu, đây là ông đi nhàn giày nên mới khắp khênh như thế.

Anh ta vội quay lại lấy hai chiếc giày kia, xỏ vào chân, rồi bước thử mấy bước nói:

- Hừ! Vẫn chiếc cao chiếc thấp.

MẸ DẶN CON

Nhà nọ, mẹ chòng và con dâu chẳng may đều goá bụa. Mẹ chòng dặn đi dặn lại con dâu:

- Thôi, chẳng may số mẹ con ta rủi ro, cố gắng chịu vậy con ạ!

Rồi khi mẹ chồng có tư tình, người con dâu nhắc lại lời dặn ấy. Mẹ chồng bảo:

- Mẹ là dặn con như thế chứ mẹ có còn rằng đâu mà cố gắng!

THỪA MỘT CON

Một anh được vợ giao cho đi chăn sáu con bò, lúc về anh ta mệt, ngó lên lưng một con rồi lừa cả đàn về. Về gần đến nhà anh đếm:

- Một, hai, ba, bốn, năm.

Đếm đi đếm lại mãi mà vẫn chỉ có năm con.

Anh ta cuống cuống vật đầu vật tai không biết một con nữa lạc đâu mất. Về đến nhà gặp vợ ngay ngoài ngõ, anh ta kêu u máu:

- Chết mất rồi! Tôi đánh mất một con bò rồi!

Chị vợ ngạc nhiên hỏi:

- Mất làm sao được?

Anh vẫn ngó lên lưng bò, chỉ năm con đằng sau nói:

- Lúc về, tôi đếm mãi mà chỉ có năm con, chẳng biết nó đi đằng nào?

Chị vợ cười bảo:

- Tôi thì lại thấy thừa một con đấy!

NGHE LỜI VỢ

Một anh chàng cứ ở nhà ăn bám vợ mãi. Mọi người cười chê nhiều, anh ta lấy làm ngại mới phàn nàn với vợ:

- Tôi rất muốn kiếm một việc gì làm ăn nhưng ngặt nỗi chẳng có ai bày vẽ cho thôi.

Vợ cười, nói:

- Việc ấy có gì là khó! Người có chữ nghĩa thì cử đỗ đạt làm quan, người có vốn liếng thì đi buôn bán. Mình nghèo khó thì ra đồng bắt cua cá, hàng ngày cũng đủ kiếm được cái mà cho vào miệng. Nhà nó cứ sắm một cái lò thì sẽ bắt được nhiều cá. Hễ thấy chỗ nào nhiều cút cò thì y như rằng chỗ ấy có nhiều cá, đem lò đến đặt vào đấy là bắt được cá. Khó gì điểu ư ả!

Y theo lời vợ anh ta ra chợ mua một cái lò. Về thấy ở bờ ao, dưới gốc cây xung trăng xoá cút cò, anh ta mừng rỡ đem lò đặt vào gốc cây rồi chèo lên cây ngô ì đợi.

LÀM ĐÚNG LỜI VỢ DẶN

Anh chàng nọ, mãi miết cày ruộng ở cánh đồng xa. Vợ ở nhà đợi cơm mãi chẳng thấy về, mới ra tìm, nhưng đứng cách mười mét ruộng nhìn chẳng thấy chông đâu gọi ả lên.

Thấy vợ gọi mãi anh ta nói to:

- Tôi biết rồi, để tôi giở cái cày vào bụi xong đã!

Về đến nhà chị vợ cầu nhau:

- Đã giã u cày mà lại nói bô bô như thế, người ta nghe thấy lây lây mắt còn gì.

Quả nhiên ăn cơm xong anh ta đi cày tiếp, vào bụi cây tìm cày mà đã mất thật rồi. Anh hoảng hốt chạy một mạch về nhà, thì thằm vào tai vợ:

- Cái cày đã mất rồi!

HÂM NƯỚC MẮM

Một anh chàng nọ hơi ngớ c hay bị vợ quát nạt. Anh ta cũng biết thế là nhục nhưng mà bản tính nhu nhược, hơn nữa cũng biết mình sai, đành phải chịu. Một hôm, bạn đến chơi nhà anh ta xuống nhà năn nỉ vợ:

- Nay mình! Hôm nay, nhà có khách mình hãy cho tôi được mát mặt một ít nhé. Cho tôi được phép oai một ít, không thì người ta lại bảo mình lẩn áp tôi, xấu tôi mà cũng xấu cả mình.

Vợ nghe chồng nói vậy cũng thương tình, vả lại nhin chồng một hôm cũng được tiếng là vợ hiền liến ưng thuận.

Vậy là anh ta mặc sức làm mưa làm gió, chị vợ cũng chẳng hé một lời cãi lại. Cơm rượu được vợ dọn ra đủ các thức ăn ngon lành sốt dẻo, vậy mà anh vẫn luôn mồm quát nạt chề bai:

- Giã cày sao nấu mặn thế này? Giời ơi là giời! Có biết nấu nước nóng không hả? Cá rán mà lại để cả vậy thế hả? Thịt gà sao lại chặt thế này hả?

Anh ta cứ làm như mình là sành lắm, làm chị vợ tức lộn ruột lên, nhưng đành phải tươi cười ăn nói rất dễ nghe. Khách uống chén

rượu rồi khen bạn có người vợ hiền, đảm đang. Được thế anh ta càng lên giọng, nhìn khách p mâm cơm thầy đã chê đủ các món rồi đành hậm hực ăn uống. Lúc chầm nước mắm, anh ta vội quát to:

- Này, sao không hậm nước mắm lên hử?

Nghe thầy vậy, khách bò lăn ra mà cười.

Còn chị vợ uất tận cổ và xâu hổ thay cho chồng, liền điệu cổ anh chồng xuống bếp mắm cho một trận nên thân.

KHÔNG TỰ BIẾT MÌNH

Một anh chàng nọ làm nghề truyền thần, nhưng vẽ rất xâu nên không đủ ăn. Anh ta than thở với bạn bè, bạn bè bảo:

- Nếu không có ai đến thuê thì anh vẽ một bức chân dung hai anh chị treo lên làm mẫu, khách thầy đẹp sẽ đến thuê nhiều hơn, có khi còn không đủ thì giờ mà làm ấy chứ lị.

Anh ta nghe theo, bắt vợ ngồi làm mẫu cho anh ta vẽ rồi vẽ mình ngồi bên cạnh. Ngắm nghĩa mãi lấy làm đắc ý lắm. Một hôm, bố vợ đến chơi nhìn bức vẽ nói:

- Vẽ hình chị nào trên kia đấy?

Anh ta nhìn bố vợ ngạc nhiên hỏi:

- Chết nỗi, thầy quên mất nhà con rồi sao?

Ông bố vợ nói:

- À! Thế ra đấy là vợ anh đấy à? Vậy người bên cạnh là ai mà trông tướng mạo kì dị vậy?

CÔNG VIỆC TRONG NGÀY

Tại một xưởng sửa chữa ô tô, trên bảng ghi công việc trong ngày, người ta đọc thấy những dòng chữ:

- LADA: gò lại mông.
- TOYOTA: nâng cao mũi.
- IFA: nới thêm đuôi.
- KAMA: rửa bụng.

CẢM ƠN VỢ

Sử sách ghi lại rằng vợ của nhà triết học Hi Lạp cổ đại Sôcrát là một bà vợ rất ngoan ngoãn, suốt ngày quét mảng và chửi bới ông. Mọi người hỏi:

- Số ng gâ n một bà vợ như thế, ông lấ y đâu thời gian và tâm trí để suy nghĩ nữa?

Sôcrát thản nhiên trả lời:

- Tôi phải cảm ơn vợ tôi nhiê u chứ. Chính nhờ những điê u chửi bới của bà â y mà tôi phân tích, so sánh, rồ i sau đó nâng lên thành triết lý cả đấ y!

CHO NÓ CHẾT KHÁT

Có một anh nhà giàu nhưng rất hà tiện, bữa cơm đến cũng chẳng có gì ngoài một đĩa rau luộc. Đã vậy lại làm con cá gỗ treo lơ lửng giữa nhà, dặn các con lúc ăn cơm cứ nhìn đầy chép miệng mấy cái rô-i hấy và cơm vào miệng cũng coi như là đã ăn cơm với cá vậy.

Những đứa lớn thì nhát loạt nghe theo lời bố nhưng có đứa út mới lên năm tuổi rất háu ăn, nó nhìn lên con cá chép miệng mấy cái rô-i mới và cơm. Thấy anh giáp nó trông thấy mách:

- Bố ơi! Thấy này nó ăn tham lắm, chép miệng những bốn cái mới và cơm đầy bố ạ!

Anh nhà giàu liền mách:

- Nó mà ăn mận cho nó chết khát.

CHỮ "VẠN" DÀI LẮM

Có một lão nhà giàu nọ đã hà tiện lại rất dốt. Con đã lớn nhưng không muốn cho đi học vì sợ tốn tiền. Một lần, có ông khách đến chơi thầy nhà giàu mà bố con đều không biết chữ, mới hỏi:

- Sao ông không cho cháu nó đi học?

Lão nhà giàu đáp:

- Nó đi học ở trường thì sẽ bị trò lớn bắt nạt.

Khách bảo:

- Thế thì ông đón thầy dạy tại nhà cho nó vậy!

- Cháu nó còn nhỏ chưa có chí, chẳng biết có học được không.

Khách ôn tồn nói:

- Có gì là khó đâu, sẽ tùy và dạy theo sức của nó. Hôm nay dạy “Nhất” là “Một”, gạch một cái, nó thuộc; ngày mai dạy nó chữ “Nhị” là “Hai”, gạch hai cái; đến ngày kia dạy nó đến chữ “Tam” là “Ba” thì gạch ba cái, cứ thế rồi dần dần nó biết chữ.

Khi ông khách đã ra về, thằng con bảo bố:

- Thôi bố đừng đón thầy về làm gì cho tốn kém. Mấy chữ đó con nghe mà đã thuộc rồi, cần gì phải học.

Người bố bèn bảo con viết chữ “nhất” “nhị”, “tam”, nó viết ngay. Lão ta khen con là sáng dạ và không có ý định mời thầy dạy học cho con nữa.

Một hôm, lão bảo con viết chữ “vạn” thằng bé ngò i thùng thảng viết, cho đến tận chiều tối i vẫn chưa xong lão mắ ng:

- Mà viết gì mà lâu làm vậy?

Con thưa:

- Bố ơi, chữ vạn dài lắm! Từ sáng đến giờ con mới viết có được nửa chữ thôi ạ!

BẠN QUAN

Có hai anh học trò, thườ hàn vi kết nghĩa đến sách rất thân thiết đi đâu làm gì cũng có nhau. Thi cử xong một anh trượt vô chuôi anh kia thì may mắn đỗ đạt và được cử ra làm quan. Từ ngày

được làm quan, anh bạn kia trở mặt, lạnh nhạt và không muốn chơi với anh bạn nghèo hèn.

Mỗi khi thầy bầm báo có bạn cũ đến thăm thì viên quan liền sai lính đuổi về với lý do lúc thì bận việc công lúc thì bận việc tư. Đã nhiều lần đến thăm bạn mà không gặp, anh học trò nghèo rất căm. Hôm cuối cùng anh ta mua một con lợn quay cho lên một chiếc mâm, đội lên đầu xin vào gặp quan. Quả như dự đoán, anh được lính dẫn vào gặp quan ngay.

Quan thầy anh, chỉ hỏi han qua loa rồi sai lính lấy ghế, mang trà ra mời. Anh bạn nhận trà uống ngay vào miệng con lợn rồi lùi lại mấy bước rồi xoa tay xuyết xoa vái lợn liền mấy cái và nói:

- Tao xin tạ ơn mày, lợn ạ! Nhờ có mày mà tao mới vào được cửa quan mà thăm bạn cũ.

QUAN THANH LIÊM

Ở một huyện nọ, có một vị quan nổi tiếng thanh liêm. Tất cả các của đút lót đều bị ông từ chối. Bà huyện cũng chẳng dám nhận lễ vật của ai bao giờ cả. Có hai làng trong huyện tranh chấp nhau về đất đai. Làng nọ được quan bên vực xử cho phần thắng, có ý đền ơn cho quan. Sau nhiều lần mang biếu lễ vật, đều bị quan từ chối, dân làng nọ tính kế đút lót bà quan nhưng bà huyện gạt đi:

- Mọi người đều biết đây, quan nhà tôi liêm khiết lắm, các ông đừng hao tổn của. Nếu mà tôi nhận liền ông ấy mà biết thì chẳng tha cho tôi đâu.

Dân làng không chịu cứ năn nỉ, thuyết phục bà quan mãi. Nhờ tình, bà huyện mới bày cách.

- Quan nhà tôi tuổi Tý. Nếu mọi người thiện chí, thì đúc cho một con chuột bằng bạc đem lại đây, tôi sẽ thử nói với quan một lần nữa may ra thì quan đồng ý chăng.

Mọi người nghe thấy vậy lấy làm há hê lắm, họ về làng thuê thợ đúc một con chuột bạc mang đến đưa cho bà huyện. Bà huyện nhận lấy cất kỹ không cho ông huyện biết.

Thời gian sau quan về hưu đem ra tống bán. Lúc ấy bà huyện mới lấy con chuột bạc ra bán lấy tiền tiêu. Thấy có tiền, ông huyện hỏi nguyên do, bà huyện mới kể rõ đầu đuôi. Nghe hết câu chuyện ông huyện đập tay “rầm” một cái xuống bàn, mắng:

- Bà thật là đại, sao khi ấy bà không nói tôi tuổi Sửu (tuổi con trâu) thì bây giờ có phải tôi biết bao nhiêu.

THƠM RỒI THỐI

Có một ông quan lớn ngồi uống trà. Hết chuyện hai bên là hai kẻ nhin hót. Mọi chuyện vui vẻ bỗng quan lớn cho ra một cái rắm. Hai kẻ giả bộ lắng nghe, rồi một anh bộ nghiêm trang tán:

“Y hi quản thục chi âm” (nghĩa: Mừng tượng như tiếng tiêu, tiếng sáo).

Anh kia cũng hình mũi lên hít hít nói:

“Phảng phất chi lan chi vị” (nghĩa: Phảng phất như mùi hoa lan, hoa chi).

Nghe thấy thế quan lớn có vẻ buồn rầu nói:

- Ta e rằng tuổi thọ của mình chẳng được bao lâu nữa. Vì trung tiện là do khí uế nó phì ra, mùi của nó phải thối chứ, đấng này lại

có mùi thơm.

Nghe thầy quan lớn nói vậy, một anh vội đưa tay lên hắt hơi trong không khí đưa vào mũi, hít lấy hít để rồi thưa:

- Bẩm quan lớn, bây giờ thầy bắt đầu thôi rồi ạ!

Anh còn lại cũng khịt mũi luôn mấy cái rồi bẩm:

- Dạ, bẩm! Bây giờ thì thật thôi, thôi quá ạ! Cụ lớn còn thọ niên ừ ạ!

GIÀN LÝ ĐỒ

Một thầy đề nọ, người yêu ọt, tính rất sợ vợ. Một lần bị vợ xông vào cào sứt cả mặt mũi. Hôm sau, đến công đường quan trông thầy liền hỏi:

- Sao mặt mũi nhà thầy lại toạc ra thế kia?

- Bẩm quan lớn hôm qua con đang ngồi đọc sách dưới giàn lý, chẳng may nó đổ. Suýt nữa con bị khốn đấy ạ!

Quan biết ý cười nói:

- Giàn lý nhà thầy mới sửa chắc lắm, làm sao đổ được. Thầy đừng nói dối tôi, chắc là làm gì nên vợ nó cào cho chứ gì? Thầy cứ nói thật với tôi, tôi sẽ cho lính đến lôi cổ nó vào đây.

Chẳng ngờ bà quan đứng sau màn nghe rõ chuyện, thầy quan ông nói thế, không nén được há há m bước ra. Chợt nhìn thầy bóng quan bà, quan ông tái hết mặt, hồn vía bay tận tầng mây, lú lờ nói với thầy đề:

- Thôi... thầy... tạm lui... giàn thiên lý nhà tôi cũng sắp đổ rồi.

RÂU DÀI

Một hôm, cụ huyện đã về hưu mời mấy cụ lớn lại xơi tiệc. Khi các cụ đã ngồ i vào mâm, rót rượu chuẩn bị nâng đĩa thì cậu ấm mới lên sáu tuổi cũng lon ton chạy tới, trèo lên ngồ i cạnh cha như thường ngày. Để giữ lịch sự với khách cụ nghiêm mặt lại bảo con:

- Cái thắ ng này hõn! Có vào ngay trong nhà không! Mà chưa có râu dài như chúng tao làm sao ngồ i cùng mâm được.

Cậu ấm tiu ngiủ vào trong nhà vò i vĩnh cụ bà. Cụ bà vớ n dĩ chiề u con, bèn sai con hầ u lấ y một đĩa xôi và một đĩa thịt cho cậu ấm. Cậu ấm vớ n háu ăn, đặt ngay đĩa xôi thịt xuố ng nê n nhà ngồ i bớ c ăn một mình. Đang ăn chợt con mèo tam thể từ bế p đi ra. Nó quen thói mon men lại đĩa thịt. Đang tức sắ n, cậu ấm lấ y đĩa xôi cụng cái vào đầ u mèo con quát:

- Cái con mèo này hõn! Bước ngay đi, râu mà y dài thề , sao không ra ngồ i với các cụ?

QUAN SẮP ĐÁNH BỐ

Ở một huyện nọ, có một người dân luôn thừa dịp để ngạo mạn với quan phụ mẫu. Quan huyện rấ t căm tức cũng luôn mong có dịp để trị anh một trận.

Một hôm, có một người đê n thừa kiện anh ta một việc.

Quan mừng lắ m vì có dịp để trả thù kẻ hõn xược kia, bèn sai lính đi bắ t người ngay lập tức.

Lính đi bắ t người dân kia đê n. Anh ta đê n còn dắ t theo cả con nhỏ đi cùng. Vừa khi anh ta bước vào quan quát tháo à m ã, thét lính

mang roi ra đánh.

Người nọ bèn cầm tay con cao giọng nói:

- Con hãy đứng mà xem! Quan sắp đánh bô' đấ'y!

LẠY CỤ ĐỀ Ạ

Có một thắ'ng bé mãi chơi, dạy bảo thề' nào một lúc cũng âm ừ quên ngay. Mẹ nó lấ'y làm buồ'n, bèn cho nó đê'n nhà ông thầ'y đờ' để nhờ ông bảo ban rèn cặp cho nó.

Ở nhà thầ'y đờ' suồ't má'y tháng ròng mà nó chỉ nhớ được má'y chữ “cái ô'ng nhỏ”, “cái hoả lò” và “cái cá'p thiêu” mà chữ nọ còn xỏ ra chữ kia.

Thầ'y đờ' có một ông bạn là thầ'y đê' có bộ râu quai nón rậm rạp. Hôm á'y, thầ'y đê' sang chơi nhà thầ'y đờ'. Thắ'ng bé thấ'y thầ'y cứ trơ má't ra đứng nhìn, thầ'y đê' hỏi cũng chẳng buồ'n trả lời. Khi khách về', thầ'y đờ' mới gọi thắ'ng bé vào má'ng:

- Tao với thầ'y đê' là bạn thân tình. Thầ'y đê' cũng như tao. Thấ'y cụ đê'n chơi mà mày không biế't chào. Như thề' là vô lễ. Nế'u lầ'n sau gặp cụ thì chấ'p hai tay trước ngực mà nói rằ'ng “Lạy cụ đê' ạ”. Phải ghi nhớ lấ'y nhé.

Từ lúc á'y trở đi hể mỗi lầ'n thấ'y thầ'y đê' đê'n chơi thắ'ng bé đê'u chào rấ't lễ phép: “Lạy cụ đê' ạ. Thầ'y đê' thấ'y vậy làm há'hê lấ'm.

Một hôm, bà mẹ thắ'ng bé nhớ con quá mới lên nhà thầ'y đờ' đón nó về' chơi má'y hôm. Để thử xem con học hành được những gì mới chỉ vào ô'ng điề'u hỏi:

- Đây là cái gì?

Thằng bé liền đáp ngay:

- Cái ống nhỏ.

Bà mẹ chán quá, nhưng sẵn cái bình tích để chuẩn bị rót nước ở bên cạnh bèn hỏi tiếp:

- Thế cái này gọi là cái gì?

- Cái hoả lò.

Bà mẹ đã bực mình lắm rồi nhưng nhìn thấy cái cối i trau ngay trước mặt thằng bé nên hỏi thêm:

- Thế thì cái này?

- Cái cạp thiêu.

Bà mẹ nổi giận đùng đùng, giậm chân tỏ c ngược váy lên hỏi gắ t:

- Vậy thế cái gì đây?

Thằng bé vội chấ p tay trước ngực, cúi xuô ng lễ phép thưa:

- Lạy cụ đề ạ!

RẮM CỦA CON

Có một bà huyện nọ đề n chơi nhà chị bạn, mang theo cả một anh đầ y tớ để sai việc. Trong khi đông đủ các quan bà to nhỏ, bà huyện lỡ phụt ra một cái rắ m, anh đầ y tớ đứng bên cạnh nghe thấ y tùm tùm cười. Bà huyện nhìn thấ y đầ y tớ cười thì chột dạ, mặt đỏ bừng lên.

Để đỡ tên tò, một lát sau bà huyện lấ y có bận việc, vội vàng cáo từ ra về. Vừa về đến nhà, bà huyện liền gọi anh đầy tớ xuống bếp mắ ng:

- Mày thật là một đứa ngu. Lúc á y mày cứ nhận là của mày có được không. Mày là thắ ng đầ n ngu, chả ai dư hơi mà cười. Còn tao là bà quan thì phải câ n giữ thể diện chứ. Vậy mà khi á y còn nhe răng cười. Lầ n này bà tha cho, lầ n sau như thế no đòn với bà. Đúng là quân ăn hại!

Nghe bà quan mắ ng vậy, anh đầ y tớ ân hận trách mình ngu và rấ t sợ hãi. Anh ta vội vàng chạy một mạch tới nhà bà quan lúc nầy, phân bua với đủ mặt mọi người:

- Thưa các cụ, các bà, cái rắ m bà con đánh khi nầy chính là cái rắ m của con đầ y ạ!

CÓ NUÔI ĐƯỢC KHÔNG

Một anh nọ, vợ có thai bảy tháng, đẻ một thằ`ng cu. Anh ta sợ nuôi không được gặp ai cũng hỏi. Gặp một người bạn cũ an ủi:

- Anh không phải lo lắ`ng gì. Bà tôi sinh ra bô` tôi cũng đẻ non hai tháng đầ`y.

Anh ta vội hỏi:

- Thật thề` à? Vậy có nuôi được không?

KHÔNG PHẢI LÀ TA

Một anh chàng nọ có tật hay ngủ, mà đã ngủ là say như chề`t. Một lầ`n, anh ta ngủ say, mắ`y người bạn đùa nghịch gọt trọc đầ`u anh ta đi và khiêng bỏ lên chùa.

Tỉnh dậy, thắ`y mình ở chùa, đưa tay sờ thắ`y đầ`u trọc lóc, liề`n nghi ngờ không biế`t có phải là mình hay là sư? Ngồ`i thứ ra một lúc, rô`i đưa tay véo mạnh vào đùi, gào:

- Có phải là ta không?

Chả thắ`y tiề`ng ai đáp lại, anh ta nghĩ bụng: “Vê` nhà khắ`c biế`t, nế`u đúng là ta thì chó nhà không cắ`n”.

Anh vê` đề`n ngõ, đàn chó thi nhau sủa vì thắ`y anh chàng đầ`u trọc. Anh ta nói một mình:

- Thôi đúng rô`i! Không phải là ta.

NHỚ TIẾNG BẬT BÔNG

Có một anh chàng nọ gảy đàn bầu rất tốt, nhưng cứ tự cho mình là hay. Một tối, anh ta đem ra gảy thì chợt nghe thấy tiếng đàn bà con gái khóc tí tê nhà bên cạnh. Ở nhà hàng xóm này có một chị goá chồng. Chồng chị ta chết đã đoạn tang rồi còn nhớ thương gì nữa mà phải khóc. Rồi anh ta nghĩ: “Chẳng biết có phải là tiếng đàn của mình làm chị ta xúc động hay chăng?”

Nghĩ vậy, không gảy đàn nữa, quả nhiên chị ta cũng ngừng khóc. Anh ta nghiệm ra rằng: Cứ mỗi lần đàn thì chị kia khóc, càng đàn càng khóc tợn. Anh ta thấp khởi mừng thầm cho rằng chị kia đã mê tiếng đàn của mình rồi.

Từ đây, cứ đêm khuya thanh vắng, anh ta lại gảy đàn để quyến rũ chị kia. Một tối, gảy đàn xong, cho là cá đã cắn câu liền ôm đàn sang sân gọi chuyện:

- Chẳng hay chị có nỗi niềm gì mà cứ mỗi lần tôi gảy đàn là chị lại khóc làm vậy. Nếu tiếng đàn của tôi làm chị buồn thì từ nay tôi sẽ không gảy nữa.

Chị kia liền trả lời:

- Vâng, quả có như thế. Cứ mỗi lần nghe tiếng đàn của anh thì em lại nhớ nhà em lúc còn sống.

Như mở cò trong bụng, anh ta vội hỏi:

- Thế, chắc ngày xưa anh nhà cũng là tay đàn bầu khá lắm đấy nhỉ?

Chị kia lắc đầu nói:

- Không phải, mỗi khi anh gảy đàn lại làm em nhớ đến tiếng bật bông của nhà em. Em nhớ chông mà khóc.

BÁN HÀNG

Một ông vào cửa hàng bán giày, thử rồi nói:

- Đôi này tôi đi khí chật.

- Không hề gì! Ông cứ đi đi rồi nó giãn ra là vừa.

Một lát sau, một người khác vào mua giày, thử rồi bảo:

- Đôi này tôi đi hơi rộng một chút.

Người bán hàng bảo:

- Giày tôi đã đóng đều vừa cả. Ông cứ đi đi, không bao giờ có cũng không bao giờ giãn cả.

AI CŨNG PHẢI CÁ

Một nhà nọ bán cá làm cái biển để mớ chữ to tướng: “Ở đây bán cá tươi”

Biển vừa treo lên, có người đi qua xem, cười bảo:

- Nhà này hay bán cá ươn lấm hay sao mà bây giờ phải để “cá tươi”.

Nghe thầy nói thế, nhà hàng vội xoá ngay chữ “cá tươi” đi.

Hôm sau, một người đến mua cá, nhìn cái biển, rồi nói:

- Chẳng phải cửa hàng bán cá hay sao mà còn phải đề` là “ở đây”!

Hôm sau nữa, lại có khách đề` n mua cá, nhìn lên biển, nói:

- Chẳng phải là bày cá để bán hay sao, chả lẽ bày ra để khoe, mà còn phải đề` : “có bán” nữa.

Nhà hàng nghe nói vậy vội bỏ ngay hai chữ: “có bán” đi thành thử trên biển chỉ còn mỗi chữ “cá”. Anh ta chắc hẳn từ nay sẽ chẳng còn ai bắt bẻ được nữa.

Mấ`y hôm sau, một người cùng phồ` sang chơi nhìn cái biển nói:

- Vừa mới đề` n đầ`u phồ` đã ngửi thấ`y mùi tanh, đề` n gầ`n nhà thì đã thấ`y đầ`y cá. Ai mà chả biế`t là bán cá mà còn phải đề` biển làm gì nữa.

Thế` là cái biển được cắ`t đi nồ`t.

ĐỀO CÀY GIỮA ĐƯỜNG

Một anh thợ mộc nọ nghe nói đềo cày bán rấ`t lấi, mới dồ`c hế`t vồ`n liế`ng ra mua gỗ để làm nghề`. Cửa hàng ở ngay bên vệ đường, người qua lại thường ghé vào thăm. Một hôm, đang làm có một ông vào nhìn, nói:

- Cày phải đềo cho cao, cho to thì cày mới khoẻ.

Anh ta nghe lời đềo cho cao, cho to thì cày mới khoẻ.

Anh ta nghe lời đềo cái nào cái á`y đề`u to, đề`u cao. Một hôm, có một bác nông dân rẽ vào định mua cày, nhìn thấ`y đố`ng cày, lắ`c đầ`u bảo:

- Cày đẽo thế này thì cày làm sao được. Phải đẽo thô p hơn và nhỏ hơn thì mới làm được.

Anh ta nghe thầy có lý. Liền đẽo nhỏ lại và thô p đi.

Rồi ngày tháng qua đi, hàng ngày đã bầy ra ở cửa mà chẳng bán được chiếc nào. Một người đi qua vào xem rồi bảo:

- Ở trên ngược, người ta phá hoang, cày vỡ toàn bầy voi cả. Anh đẽo to gấp đôi gấp ba thế này thì bán bao nhiêu mà chẳng hết, tha hồ mà lãi.

Nghe nói lãi nhiều, thế là bao nhiêu gỗ còn lại đem tấ t ra đẽo cày cho voi cày. Thế rồi đóng cày to tướng chấ t đầ y nhà. Thời vụ đã qua lâu mà chẳng bán được cái nào. Vớ n liế ng thế là đi đời nhà ma.

ĐÁ CŨNG NHƯ VÀNG

Một người nợ đem bán một nửa gia tài, được bao nhiêu tiền mua hết vàng, đào hồ chôn ở chân tường. Tỉnh thoảng anh ta lại moi lên ngắm nghía, lấy làm thoả thích lắm. Có kẻ rình rồi đào trộm hết. Anh này má t của khóc lóc thảm thiế t. Một ông lão hàng xóm sang chơi khuyên nhủ:

- Thôi, anh đừng có khóc nữa! Anh lấy một hòn đá đem chôn vào chỗ đầ y thì cũng như chôn vàng thôi!

Anh này rất ngạc nhiên, hỏi lại:

- Vàng quý bao nhiêu! Còn đá thì đáng là gì? Làm sao chôn đá lại như chôn đá lại như chôn vàng được?

Ông lão thủng thẳng bảo:

- Anh có vàng mà không biế t đem dùng, cứ chôn mãi ở góc tường thì vàng có khác gì đá. Bây giờ vàng mấ t rồ i thì lấ y đá mà chôn cũng như vậy thôi!

CẦM SỢI DÂY THÙNG

Một tên trộm ăn trộm trâu bị người ta bắ t quả tang, gông lên huyện. Quan huyện hỏi:

- Thấ ng này to gan, nửa đêm dám vào nhà người ta ăn trộm trâu hả?

Tên trộm vẻ tội nghiệp, bằ m:

- Bằ m quan! Oan cho con lắ m ạ! Con thấ y có sợi dây thùng thì nhậ lấ y thôi ạ!

Quan lai hỏi:

- Thế đầ u sợi dây có trâu không?

Tên trộm thưa:

- Bằ m quan, trâu ấy là chủ buộc vào chứ con nào dám buộc ạ!

TÚNG QUÁ

Một anh chàng nợ nợ anh kia đã lâu rồ i mà cứ lầ n nữa mãi không chịu trả, lầ n nào cũng nói là túng quá xin khấ t. Một hôm, anh kia lại đế n đòi, thấ y anh nợ đang ăn cơm, trên mâm có cả một con vịt quay chín vàng, mới hỏi:

- Chà, dạo này khá giả rồi, ăn sang thế là chắc có tiền trả tôi đây nhỉ?

Anh họ đáp:

- Thật tình là tôi túng quá. Hôm nay, cũng không trả được cho anh.

Anh kia trợn mắt nói:

- Hừ! Anh ăn cả con vịt quay mà còn bảo túng?

Anh họ nói:

- Bây giờ tôi túng đến nỗi có con vịt mà cũng chả lấy gì mà nuôi, phải đem làm thịt. Anh bảo còn túng đến thế nào nữa?

CÓ NHỀ ĐÂU THẾ!

Có hai anh chơi thân với nhau, nhưng lại hay bắt bẻ nhau. Mỗi khi anh này nói gì hơi quá một chút là anh kia lại bảo: “Có nhề đâu thế”.

Một hôm, hai người thoả thuận với nhau:

- Hai ta chơi thân với nhau thì phải tin lời nhau, hễ thấy ai nói: “Có nhề đâu thế” thì phải phạt một quan tiền.

Một lần, hai anh gặp nhau, anh này bảo:

- Đêm hôm qua, nhà tôi bị mất trộm.

Anh kia hỏi:

- Thế nó lấy mất những gì?

Anh này bảo:

- Mất cái giêng sau nhà.

Anh kia nghe vậy, bèn gân cổ lên buột miệng nói:

- Có nhẽ đâu thế .

Anh này liền cười ô , vỗ tay nói:

- Đấy, lại nói rồi nhé! Chớ c nữa tôi sang nhà lấy tiền đấy!

Anh nọ rá t tức, về nhà kể cho vợ nghe đầu đuôi, chị vợ nghĩ một lát rồi bảo:

- Nhà đừng lo, chớ c nữa anh ấy sang, nhà nó cứ giả vờ chết, mọi sự đã có tôi lo.

Gần tối, anh bạn đến, vừa bước chân tới cửa đã nghe thấy chị vợ khóc lóc thảm thiết. Vào đến trong nhà thì thấy bạn nằm sấp sượt trên giường, chị vợ phủ phục bên cạnh đang khóc than. Anh này liền hỏi:

- Anh ấy làm sao thế? Làm sao thế?

Chị vợ mé u máo nói:

- Nhà tôi đã chết rồi!

Anh này liền hỏi:

- Làm sao mà chết nhanh thế được?

Chị vợ trả lời:

- Lúc trưa nhà tôi đi đâu về , vừa vào đến sân thì bị con vịt nó giẫm chết.

Anh này nghe thấ y phi lý quá, giậm chân thành thịch nói:

- Có nhẽ đâu thê ?

Anh kia nghe thấ y vậy, liê`n nhò m ngay dậy:

- Đấ y nhé! Lại nói rô`i đấ y nhé! Còn lấ y tiê`n nữa không?

ĐỂ ĐƯỢC BÁO GIỜ

- Mình thấy cậu chẳng bao giờ đeo đồng hồ. Làm thế nào mà cậu biết được giờ giấc?
- À, chẳng khó gì, mình nhờ mặt trời.
- Thế ban đêm không có mặt trời thì sao?
- Ban đêm cũng không khó. Mình thường mở cửa sổ và kêu thật to.
- Kêu to thì làm sao mà biết được giờ?
- Được chứ, người hàng xóm mình sẽ thức giấc và nói: “Mới ba giờ sáng mà hét lên như thế thì ai mà chịu được!”.

HÃY GIẢI THÍCH

Giám đốc ngân hàng tỏ lộ nỗi lo lắng của mình với viên trợ lý:

- Trưởng phòng kế toán làm tôi lo lắng. Đã hai tuần nay hấn ta nghiên cứu mọi chuyến bay của tất cả các hãng hàng không quốc tế.
- Có lẽ ông ấy chuẩn bị đi nghỉ chẳng?
- Nhưng anh hãy giải thích cho tôi tại sao hấn ta lén lút ôm vợ tôi và thì thầm vào tai cô ấy: “Gắng chút nữa, cô bình tĩnh chờ đợi”.

TRONG RẠP CHIẾU BÓNG

- Xin lỗi cô có thể bỏ mũ ra được không? Tôi mua vé để vào xem một cái gì đó chứ không phải là cái mũ.

- Và tôi cũng mua vé để vào rạp, tôi muốn mọi người thấy cái mũ của tôi.

ĐIỂM YẾU

Đây là lần thứ tư tay võ sĩ quyền Anh bị đo ván. Trong khi chờ mọi người chăm sóc anh ta, ông huấn luyện viên của anh ta thì thào:

- Này, cậu phải để ý, tôi vừa phát hiện ra một điểm yếu của anh ta.

- Thế à!

- Đúng thế, cứ mỗi lần cậu bị đánh ngã xuống sàn là anh ta hạ cánh tay xuống.

THUỐC TUYỆT

Một nhà khoa học trẻ sau bao ngày nghiên cứu, bỗng tông mạnh cửa phòng thí nghiệm chạy ra khoe:

- Ra rồi! Tôi tìm ra rồi.

Các bạn chặn lại hỏi:

- Anh phát minh ra chất gì?

- Thuốc diệt muỗi tuyệt diệu!

- Diệt thế nào?

Nhà khoa học trẻ đưa ra một lọ thuốc nhỏ khoe:

- Bất kỳ loại muối nào trên thế giới, chỉ cần gá t dính bôi một tí thuốc này vào dính sẽ ché t... ngắ c!

CẢNH CUỐI CÙNG

Một đạo diễn Mỹ cho quay một phim trinh thám. Đạo diễn đã mệt nhưng vẫn cố gắ ng làm việc, ông nói với diễn viên đóng vai chính:

“Anh phải nhảy từ ngôi nhà này xuô ng đường”.

Diễn viên đứng trên tâ ng lầ u nhìn xuô ng, nhăn mặt nói:

“Làm sao nhảy được, cao những ba tâ ng sẽ gãy cổ má t”.

Đạo diễn động viên:

“Điề u đó chẳng sao cả, cảnh này là cảnh cuô i cùng mà”.

THIẾU DẤU

Trong kịch bản một vở kịch ghi: “Cảnh ba- ánh sáng- mờ tô i”

Một nữ diễn viên trẻ vì lên trể nên tự ngô ì đánh máy sao lại chổ vai mình đóng để về học.

Mẹ cô rá t phong kiế n, thấ y con về khuya hỏi:

- Con đóng vai gì, sao về trể vậy?

- Dạ, vai nữ chính từ đầ u đế n cuô i mẹ ạ.

Và cô khoe kịch bản với mẹ. Bà mẹ tò mò đọc đến đoạn: “ Canh ba- anh sang- mò tôi” thì bà xiú.

NGƯỜI MÊ TÍN

Một người đi xin việc, sau khi trả lời cuộc phỏng vấn của ông trưởng phòng tổ chức, ngập ngừng nói thêm:

- Có lẽ tôi phải thú thật với ông một điều. Thưa ông! Tôi có hơi mê tín một chút.

- Không sao- Ông trưởng phòng tổ chức trả lời- Chúng tôi sẽ không tính lương tháng thứ mười ba cho cô đâu.

ĐƯỢC TRẢ LƯƠNG

Người vợ trẻ phụng phịu nói với chồng:

- Anh chàng diễn viên trong vở kịch tỏ tình với người yêu thật là nồng nhiệt. Còn anh, chẳng bao giờ nói với em một câu như thế?

Người chồng mỉm cười giải thích:

- Nhưng em biết anh ta khác anh rất nhiều: Anh ta làm như vậy là được nhà hát trả lương, còn anh thì...

LỜI TRÊN BIA MỘ

Một người đàn bà suốt đời làm nghề dọn dẹp nhà vệ sinh dưới tầng hầm của một nhà hàng lớn. Bà muốn lo chu đáo cho phần mộ sau này của mình. Bà đến nhà ông thợ khắc bia, đặt làm một tấm bia mộ thật lớn, ông thợ hỏi:

- Thế bà muốn tôi khắc gì trên đó?

Không cần suy nghĩ, bà ta trả lời:

- Ông chỉ cần ghi đơn giản “ở trong đang có người”.

DIỆU KẾ!

Đang triệu tập các quân sư để bàn mưu kế chống giặc nơi biên thùy thì viên quan võ nọ được tin bà quan sắp tới nơi để hỏi tội về việc quan mang theo nàng hầu. Quan rất sợ hãi vội hỏi các quân sư xem có kế hoạch gì không. Người thì kế này, kẻ hiến kế nọ nhưng đều không vẹn toàn. Một người võ n biên tập quan là kẻ sợ vợ nói:

- Phía trước là quân giặc, phía sau là quan bà. Rơi vào tay giặc không bằng lọt vào tay quan bà. Kế sách hay hơn cả là đầu hàng giặc để thoát khỏi tay quan bà.

Quan vỗ đùi đánh "đét" một tiếng khen:

- Đúng là diệu kế!

GIẤU ĐẦU HỞ ĐUÔI

Một chú tiểu nọ được sư ông sai đi mua thịt chó. Vì sợ người ngoài biết nên sư ông dặn đi dặn lại chú tiểu:

- Nếu có ai hỏi thì đừng hở ra nhé!

Chú tiểu nọ háng hái đi mua về đến cổng chùa thì gặp khách vãng cảnh. Thấy tiểu ôm bọc lá chuối to tướng, khách mới hỏi:

- Chú mang gói gì trên tay mà lớn thế kia?

Chú tiểu nhớ định ninh lời sư ông dặn không nói gì nhưng mới bước đi vài bước bèn đứng lại giơ cao cái gói lên, đồ khách:

- Tôi đố ông biết đây! Ông mà đoán được tôi xin biếu ông nửa gói thịt chó này!

CON DÃ HỔ

Một chú tiểu nọ đã ngoài hai mươi tuổi mà vẫn chẳng giao tiếp với người ngoài bao giờ. Phần vì chùa trên núi cao, phần vì sư ông nghiêm khắc mà chú tiểu lại tu hành từ lúc bé.

Một ngày nọ, sư ông cho chú tiểu xuống núi để hành đạo. Trông thấy một người đàn bà, chú tiểu hỏi:

- Bạch thầy, đây là giống gì ạ?

Sư ông đáp rằng:

- Đây là con dã hổ, nó dữ hơn cả hổ lang đây!

Chiều tối, sư ông và tiểu về đến chùa gõ cửa gõ nước. Sư ông hỏi tiểu:

- Con theo ta xuống dưới kia suốt cả ngày, con thấy thích cái gì nhất?

Tiểu mơ màng trả lời:

- Bạch thầy, con dã hổ ạ!

KHÔNG CÒN THANH TỊNH

Một ông quan nọ bỗng thèm ăn thịt ếch. Nhưng không muốn gọi là ếch vì không sang và lại ông cụ thân sinh ra quan thừa nhỏ tên

tục là “ê´ch”. Nghĩ mãi để tìm một từ cho thanh lịch, vì cho rằng ê´ch là giớ´ng ăn sạch nên gọi lính để´n truyề´n bảo:

- Người đi bắt ta con “thanh tịnh”.

Lính vâng dạ, cũng không dám hỏi kỹ là con gì, vội vàng đi tìm bắt ngay. Dọc đường gặp ai cũng hỏi xem con “thanh tịnh” là con gì.

Gặp một nhà sư, anh lính hỏi thì sư bảo:

- Ở trên đời này gọi là “thanh tịnh” chỉ có là người tu hành mà thôi.

Lính mừng quá vội trối nghiê´n nhà sư lại giải về` để ngoài công đường, rô´i vào nhà trong bẩm quan:

- Bẩm, con đã bắt được một con thanh tịnh đem về` đây ạ!

Quan truyề´n lớn:

- Tô´t lắm, hãy đem chặt đầu lột da cho ta.

Nhà sư nghe, sợ cuô´ng cuô´ng lạy van:

- Lạy quan, xin ngài minh xét cho tôi vì sáng nay tôi đã chót ăn má´y miế´ng thịt cầ´y chẳng còn thanh tịnh được nữa ạ!

SÁT SINH TỘI NẶNG LẮM

Một người truyề´n chài đem cá ra chợ bán. Đi ngang qua cổng chùa gặp một nhà sư. Sư nói:

- Nam mô Phật! Ngày nào người cũng sát sinh, tội nặng lắm!

Người nọ sợ quá mới hỏi:

- Bạch thầy, thầy làm thế nào để được chuộc tội ạ?

Nhà sư trả lời:

- Để nhà chùa làm lễ sám hối cho. Vài lần là chuộc được tội, có bằng lòng không?

Người thuyên chài lại hỏi:

- Thế sám hối phải như thế nào ạ?

Nhà sư bảo:

- Giờ đem cá bán rẻ cho nhà chùa, để nhà chùa phóng sinh thả xuống ao chùa.

Người làng chài nói:

- Vâng, vậy xin nhà chùa mỗi con ba tiền đồng, kém thì không được.

Nhà sư kêu lên:

- Nam mô Phật! Sao đắt vậy? Hôm qua, nhà chùa mua cá rán ở hàng cơm cũng chỉ có hai tiền đồng, nữa là cá chưa rán.

BA QUAN ĐẮT QUÁ

Có một anh chàng rất hà tiện, ăn chẳng dám ăn mặc chẳng dám mặc, chỉ khư khư tích của làm giàu. Một hôm, có việc phải đi cùng với bạn bè lên tỉnh. Anh ta lấy ba quan tiền dắt vào lưng rồi đi. Lên tỉnh, thấy cái gì cũng hay cũng lạ, muốn mua lắm nhưng lại tiếc tiền. Đến cả khát nước mà cũng không dám mua uống, chứ chẳng nói gì đến vào hàng ăn cơm.

Chiều về, đi đò qua sông khát nước quá, mới cúi xuống sông vục nước uống. Chẳng may đuối quá hoa mắt bủn rủn chân tay, lộn cổ xuống sông. Anh bạn đứng trên đò hoảng hốt kêu:

- Ai cứu, xin thương năm quan tiền!

Anh chàng bị nước cuốn đến giữa dòng nghe thầy cô lên nói:

- Năm quan đấy quá!

Anh bạn vội chữa:

- Thì ba quan vậy!

Anh ta cúi ngoi đầu lên một lần nữa, kêu:

- Ba quan vẫn đấy, thà chết còn hơn.

HÀN KIM

Có một lão giàu có, nhưng nổi tiếng là kẹ. Một lần, có anh nọ đi qua mới biết chuyện, tạt vào nhà lão. Lúc đầu, lão cũng không tiếp đón nước nôi gì. Sau nghe anh này nói là thợ hàn kim lão bèn mời anh ta ăn tử tế, ăn xong lão nhà giàu lân la:

- Thật là may mắn được gặp anh. Từ trước đến nay không biết bao kim gãy dởn lại đó. Hôm nay, được người thợ hàn giỏi như anh giúp cho thì đỡ không biết bao là tiền của.

Rồi vào buồng bung ra một hộp to tương đựng đầy kim gãy tích trữ hàng trăm đời. Anh kia cứ thủng thẳng ngời ăn trầu uống nước. Trầu nước xong anh ta nói:

- Tôi đã ăn uống của ông, nay giúp ông là phải lẽ, ông lấy nốt những mũi kim ra đây, tôi sẽ hàn chiếc nào vào chiếc ấy cho ông.

Lão chủ nhà sừng sốt, lâu nay lão không giữ mũi kim lại bao giờ vì nó nhỏ quá tưởng không còn làm được việc gì nữa.

Anh thợ hàn kim nói:

- Nếu ông không có mũi kim thì tôi không thể hàn được. Ông cứ tìm đi rồi khi khác tôi ghé lại.

Nói rồi, lễ phép cáo từ đi ra.

NHUỘM MÀU TRÚNG SÁO

Một lão thợ nhuộm dọn hàng ở đầu chợ ghi cái biển: “Nhuộm áo các màu”, tính tình lão rất keo kiệt mà lầy rất đắ t. Ai thiêu một trình lão cũng giữ lại quần áo bao giờ trả đủ mới nghe. Anh thợ thây thêu mới quyết định chơi lão một vớ.

Gần trưa, anh ta đến hàng lão thợ nhuộm hỏi:

- Ông nhuộm được tất cả các màu đấy chứ!

Lão thợ nhuộm:

- Tôi đã làm nghề hơn hai mươi năm, không màu gì là tôi không nhuộm được.

Anh chàng kia vẻ như mừng rỡ:

- Vậy thì may cho tôi quá, nhà chúng tôi ở xa mà quần áo thì bạc màu hết cả. Vậy xin ông quá bộ đến tại gia giúp cho, tôi xin trả gáp đôi ở đây.

Nói xong cố tình làm cho lão thợ nhuộm nghe thây tiêng tiêng kêu xúng xém bên người. Nghe thế lão thợ nhuộm đồng ý ngay, thu xếp đồ nghề gánh theo anh kia về nhà. Nhà anh này xa thật, đi

quá trưa mới đến nơi đến nơi vừa mệt vừa đói, nhưng anh chủ nhà không mời nước nôi gì mà nói:

- Thôi ông giúp ngay cho, kéo quần áo nhieu không làm kịp.

Lão thợ nhuộm vội lôi đồ nghề ra chuẩn bị còn chủ nhà thì bê ra một đồ quần áo bạc màu nói:

- Đây, ông giúp cho chúng tôi với!

Lão thợ nhuộm nói:

- Được, được nhà ta định nhuộm những màu gì?

Chủ nhà ra vẻ dễ dãi:

- Thôi cả đồ này ông cứ nhuộm hết màu trứng sáo cho tôi.

Lão thợ nhuộm nọ kinh ngạc toàn những quần áo bạc phếch này thì nhuộm màu trứng sáo làm sao bây giờ.

CƯỚI NGỔNG

Một ông khách đến chơi nhà nọ, trong vườn đầy gà, vịt, ngỗng, ngan nhưng chủ nhà vẫn cứ phàn nàn:

- Chẳng mấy khi bác đến chơi nhà, mà nhà lại chẳng có gì mà thiếu đãi cho tử tế. Tôi thật lầy làm ngại quá.

Khách nghe thế mới bảo:

- Tôi có con ngựa đầy, bác đem thịt để anh em mình đánh chén cho vui, chẳng mấy khi mà gặp nhau thế này mà.

Chủ nhà hỏi:

- Thế nhưng lúc về đường xa, bác đi bộ về thì mệt lắm...

Ông khách ung dung nói:

- Việc ấy thì khó gì! Rồi bác xem ngoài vườn có con ngỗng nào to, chiề u bác cho tôi mượn cưỡi về là được.

RÁCH GIÀY

Một anh chàng tính hà tiện. Một hôm, đi chân không ra đường chẳng may vấp ngã, ngón chân chảy máu ròng ròng. Thế mà chả thấy anh ta phàn nàn gì mà còn lảm bảm:

- Hôm nay, thật là may cho mình quá!

Một người đi ngang qua nghe thấy lạ, mới hỏi:

- Chân anh rách toạc ra, máu chảy thế kia, thử hỏi còn may nổi gì mà anh bảo là may?

Anh ta nói:

- May quá chứ còn gì, hôm nay tôi đi giày thì còn gì là mũi giày nữa?

ĐỒ THẦY ĐẤY

Giờ kiểm tra, thầy giáo dạy sinh vật đem đến một hộp trong đựng đủ các loại chim. Thầy lôi ra một con chim và giấu đằng sau, chỉ để cho các học sinh nhìn thấy cái đuôi, thầy hỏi một học sinh:

- Đây là chim gì?

- Dạ thưa, chim sáo ạ.

- Không đúng, đó là con gõ kiếm. Cho em đoán lại lần nữa...
Thầy giáo lại bắt đầu giấu chim.

- Con này tên gì?

- Dạ- Học sinh lúng túng- Em nghĩ đó là con chim chào mào ạ.

- Không phải, chim họa mi. Em không học gì cả. Tôi phải cho em không điểm. Tên em là gì?

- Em đó thầy đây.

BÀI HỌC LÁI ÔTÔ

Một cô gái quá lứa vừa được học bài lái ô tô đầu tiên.

- Chắc là thầy giáo đã giữ thái độ đúng mực? - Một người bạn hỏi.

- Ừ, ừ! - Cô trả lời - Đó là một thanh niên còn trẻ lại rất sùng đạo, vì trong suốt những đoạn đường tứ lái xe anh ta luôn mồm kêu: Lạy chúa! Ôi! Lạy chúa!...

CHUYỆN ĐỔ XĂNG

Một anh chàng lái xe vào trạm xăng, người bạn ngồi cùng xe nhắ c anh ta:

- Cậu nhìn thấ y bảng giá chứ? Xăng lại tăng giá thêm mỗi xu một lít.

Người lái xe nhún vai và trả lời:

- Ô ! Điề u đó chẳng có nghĩa gì với tớ. Kiểu gì thì tớ cũng chỉ mua 50.000đ mà thôi.

NGƯỜI GIÚP VIỆC

Một đôi thanh niên nam nữ đi chơi trên phố . Bất chợt họ gặp một người đạo mạo, chững chạc chàng trai ngả mũ chào:

- Ai đấ y anh?

- “Người giúp việc” của anh đấ y!

- Thê ông ta làm gì ở cơ quan anh?

- À... Ông ta ngồ i viế t công văn cho anh... mang ra bỏ bưu điện.

TẬP CHẠY

Một nhà vô địch quyề n Anh đang dạy đứa con trai 10 tuổi đấ m bô c.

- Điề u này sẽ có ích nê u như nó gặp phải một vụ ầu đả.

- Nhưng nếu đôi tử mạnh hơn nó thì sao?

- Ô! Tôi đã nghĩ đến điều đó, và sáng nào tôi cũng bắt nó phải tập chạy.

NHÌN VÀ NGHĨ

Ngày chủ nhật, chàng trai cùng người yêu đi dạo phố. Chàng trai nói:

- Này em, sao phụ nữ chỉ thích mình đẹp hơn là thích mình thông minh hơn nhỉ?

Cô gái trả lời:

- Dễ hiểu thôi, vì nam giới các anh chỉ thích nhìn hơn là thích suy nghĩ.

ĐỜ ĐỀ

Một bà đỡ khá lành nghề nhưng hay mất bình tĩnh. Người ta gọi bà đến đỡ một ca đẻ. Bà đến với hòm dụng cụ trong tay. Bà nói với người chồng:

- Anh hãy đi khỏi chỗ này, đây không phải việc của anh.

Khoảng mười phút sau, bà thò đầu ra cửa và nói:

- Anh có kìm không?

- Hả, ông chồng lo lắng hỏi.

- Vâng kìm, nhanh lên hãy tìm đi! Không hả hờ gì hết, tôi biết việc tôi làm.

Ông chông đi tìm cho bà một cái kim, nhưng khoảng năm phút sau, bà lại xuất hiện ở cửa:

- Anh có cái cờ lê to không?

- Cờ lê à? Lạy chúa, điếu gì đã xảy ra với vợ tôi?

- Không có gì cả, anh khỏi lo tôi có bằng cấp hẳn hoi cơ mà, nhưng tôi cần một cái cờ lê.

Người chông đem đến cho bà một cái cờ lê. Bà khép cửa lại.

Người ta nghe tiếng kim loại va chạm nhau xúng xoảng, két... két đến ghê rợn, ông chông hoảng vía, mười phút sau, bà đỡ thò đầu qua cửa thở hổn hển, mặt nhễ nhại mồ hôi:

- Hãy nghe đây, anh gọi cho tôi một người đồng nghiệp của tôi, tôi không làm thế nào mở được hòm đồ nghề của tôi.

TẠI SAO?

Cô gái nhỏ nhẹ:

- Mẹ ơi, tại sao cá không nói chuyện được như chúng ta?

- Con khờ quá. Có khi nào con thử nói chuyện dưới nước chưa?

TÔI CHỈ CÓ NGUYỆN VỌNG GÌ

Trong một toa tàu hỏa, có ba người. Một người đàn ông đang đọc báo. Còn hai phụ nữ thì ngồi không, bỗng một bà đứng lên và nói:

- Nóng quá! Nếu không mở cửa sổ thì tôi đến ngạt thở mất.

- Không được đâu - Bà thứ hai lên tiếng - Tôi sẽ chết vì gió lạnh thôi. Hãy đóng cửa lại.

Cuộc tranh cãi ngày càng gay gắt. Người soát vé chạy đến:

- Tôi không thể cùng một lúc vừa đóng cửa lại vừa mở cửa ra được.

Và ông ta hỏi người đàn ông:

- Và ông này ông có nguyện vọng gì không?

Người đàn ông đáp:

- Tôi chả có nguyện vọng gì. Xin ông cứ lần lượt thực hiện nguyện vọng của hai bà này. Đầu tiên đóng cửa lại và một bà sẽ chết. Sau đó mở cửa ra, bà thứ hai cũng chết nốt. Như vậy là tôi yên thân.

KHI ĐẾN THĂM EM

Cô gái tỏ vẻ với bạn trai:

- Anh đến thăm em lúc nào cũng được. Tìm nhà em dễ thôi, rẽ bên trái, tới con đường sau nhà thờ, rẽ phải một đoạn gặp tiệm bánh ngọt. Đó là nhà em. Anh dùng chân đẩy cửa vào nhà nhé!

- Sao lại phải dùng chân?

- Vì tay anh chắc đang bận ôm quà tặng em!

ĐỪNG QUAN TÂM

Hai bạn gái gặp nhau trên đường đến trường. Một cô mắt đã ứa nước mắt. Cô kia nhìn bạn hỏi:

- Ô! Có chuyện gì vậy, sao bạn lại khóc?
- Tại anh ấy cứ bảo tôi là đã n động và hung dữ!

Cô bạn an ủi:

- Đừng buồn cậu ấy. Cậu ấy chẳng có óc nhận xét như thế đâu, có lẽ cậu ta chỉ nhắc lại những gì mà cậu ấy nghe được của người khác nói thôi!

THOÁT NỢ

Bà vợ to béo, đi tắm biển để giảm cân. Lúc về khoe với chồng:

- Mình ạ, lần này tôi giảm được mười ký đấy!

Chồng vội lầm nhảm:

- Bà ta nặng một trăm ký, như vậy còn chín lần đi biển nữa là mình... thoát nợ!

SỐ HỌC VÀ BÓNG ĐÁ

Trong giờ số học, thầy giáo viết lên bảng và hỏi học sinh:

“2:2 ai có thể trả lời ngay đáp số?”

Jacquesur đứng bên nói ngay:

- Thưa thầy, không phân thắng bại ạ!

TẠI SAO PHẢI TRÓI

Một đạo diễn Hollywood giải thích cho nữ diễn viên trẻ cảnh sắp sửa đóng:

- Một chàng trai sẽ ập vào phòng cô, trói cô lại và bắt đầu hôn cô...

- Ô! Anh ta đẹp trai không?...

VẪN CHIẾC ĐEN CHIẾC VÀNG

Một viện sĩ đi họp hội đồng khoa học. Cô thư ký thấy ông đi một chiếc giày màu vàng, một chiếc giày màu đen. Cô đến nhắc ông về đôi giày. Sau khi về và quay trở lại ông vẫn đi như cũ. Cô thư ký ngạc nhiên hỏi tại sao ông không đổi giày, ông bình thản trả lời:

- Ở nhà cũng chỉ có một chiếc màu đen và một chiếc vàng như đôi giày này.

Cô thư ký...

CHIẾC GHẾ TRỐNG

Một sáng tại nhà hát kịch, hai quý bà ngồi cách nhau một ghế trống. Làm quan với nhau trong giờ nghỉ chuyển hồ i.

Một bà lên tiếng:

- Tôi không hiểu tại sao giữa chúng ta lại có một ghé' tro'ng the' này nhỉ, như là chẳng có ai dám ngo' i vậy!

Bà kia đáp lại với vẻ mặt buô' n bã:

- Đấ' y là chỗ của chồ'ng tôi đấ' y bà ạ. Chúng tôi đã giữ chỗ trước khi ông â' y chề' t!

- Sao bà không mời người thân hoặc bạn bè ngo' i vào đó?

- Làm sao được. Bà góa thờ dài. Họ còn đang bận đi dự đám tang của ông â' y!

DÀI LƯỚI

Một bà nhiề' u chuyện đê' n khám bệnh ở một bác sĩ. Bà phàn nàn:

- Thưa giáo sư bác sĩ, có lẽ tôi làm việc quá sức!

Bác sĩ mỉm cười hóm hình nhìn bà nói:

- Nào bà đưa lưới cho tôi xem.

CHUYỆN MƯỢN Ô

Một ông đê' n nhà người bạn để lấ' y lại chiế' c ô ông này mượn tuầ' n trước.

Người bạn xin lỗi:

- Tôi rấ' t tiề' c, tôi lại cho một người bạn mượn chiế' c ô đó rô' i. Bạn thật sự câ' n có nó à?

- Ô` không phải tôi câ`n, ông này giải thích – nhưng người cho tôi mượn ô đã nói là người chủ chiế`c ô muố`n lâ`y lại ô!

CHỚ BÁN CON BÒ ẤY

Một thành viên trong uỷ ban chố`ng tệ nạn nghiện rượu đã đi tới những vùng hẻo lánh xa xôi để tuyên truyề`n, ông có thói quen uố`ng sữa trong khi thuyê`t trình.

Ông đã đặt sữa ở trang trại nọ.

Tin vào quan niệm của mình, người chủ trại đã pha vào sữa một lượng rượu vang đáng kể.

Trong cuộc họp, thành viên nọ diễn thuyê`t, giữa chừng lâ`y chai “sữa” ra uố`ng một ngụm, ông ngạc nhiên uố`ng tiế`p một ngụm lớn và nố`c liên tục mùi ngum cho tới chai cạn.

Tan cuộc họp, mặt ửng hỏ`ng đầ`y sinh động, ông tiế`n lại người chủ trại:

- Có đúng là ông đã cung câ`p sữa cho tôi hay không?

- Thưa vâng – Người chủ trang trại lúng túng – Tôi đã nhầ`m lẫn ạ!

- Tôi muố`n khuyên ông điề`u này – Ủy viên uỷ ban chố`ng nghiện rượu vui vẻ tiế`p – Chớ có bao giờ bán con bà ấ`y nhé!

THẾ MỚI TÀI

Sau giờ địa lý, thầ`y hỏi:

- Em nào còn thắc mắc về bài giảng hôm nay, cứ hỏi!

Một học sinh giơ tay:

- Thưa thầy, vì sao trái đất lại quay quanh mặt trời ạ?

Thầy ngẫm nghĩ mãi, vì trong giáo án không ghi gì điều này cả.
Cuối cùng thầy nghĩ ra cách trả lời:

- Ủ!...- Thầy cười hóm hỉnh- Thế mới tài!

ĐƯỢC ĂN THẢ CỬA

Một anh chàng nọ có tật ăn uống tham lam, ngồì vào mâm là gấ p lấ y gấ p để không còn biế t đé n ai nữa. Đã nhiề u lầ n chị vợ khuyên chồ ng nhưng anh chàng chẳng thể nào chữa được.

Một hôm, hai vợ chồ ng đưa nhau về bô mẹ vợ ăn giỗ, vợ sợ chồ ng phàm ăn tục uố ng thì xấ u hỏ với chị em bèn nghĩ ra một cách. Đé n bữa ăn mới buộc một sợi dây vào ngón chân anh ta còn đầ u kia giữ lấ y và dặn chồ ng:

- Nhà hôm nay đông khách, mình phải ăn uố ng lịch sự nhé! Hễ bao giờ tôi giật dây thì hãy gấ p nhé!

Anh chồ ng thấ y phải, gậ đầ u.

Quả nhiên, trong bữa ăn anh chồ ng ăn uố ng rấ t từ tồ n, chị vợ ở bên ngoài thì thoảng giật một cái. Có lúc chị phải dọn dẹp quên đi thì anh chồ ng cứ ngồ ì ngậy ra nhìn thức ăn không dám gấ p. Một con gà vướng vào sợi dây, co chân giật gỡ mãi không ra. Đang ngồ ì ngậy nhìn thức ăn, chợt thấ y dây giật lia lịa, bèn vội vàng gấ p liên tục. Thấ y dây giật càng mạnh hơn tưởng chị vợ đã ra hiệu cho ăn uố ng thả cửa, bèn đố c cả đĩa thức ăn ngon vào bát.

SÀN SÀN BẮNG NHAU

Một anh chàng nọ thả lờ được mấ y con cá rô, bèn đem nướng để nhấ m rượu. Thầ ng cu con lên sáu tuổi đỏi quấ y khóc, mẹ nó dỗ:

- Nín đi, bô nướng cá rô vàng không này! Tí nữa rô ì bô cho.

Thầ ng bé nghe lời nín ngay. Anh chàng bô gắ t:

- Vàng, vàng cái gì, cá chứ có phải nghê đâu?. Dem nó ra ngoài kia.

Thả'ng bé lại khóc. Mẹ nó lại dỗ:

- Nín đi, xem kìa! Con nào con đấ'y béo ngậy này!

Thả'ng bé nín ngay. Bô' nó lại gấ't:

- Béo gì mà béo. Cá chứ có phải thịt mỡ đâu mà béo.

Thả'ng bé lại khóc giẫy lên. Mẹ nó dỗ mãi không nín, mới chỉ cho con cá bé nhấ't bảo:

- Ngoan nào, tí nữa bô' cho con bé kia mà ăn!

Anh chàng bô' cáu tiể't quát:

- Chẳng có con nào bé cả, sần sần bắ'ng nhau tâ't!

CÒN MƯỜI NĂM NỮA AI NUÔI

Một anh chàng nọ lười nhác không muô'n làm gì, chỉ ăn bám vào bô'. Hôm ấy, nhà có khách là một thầ'y tướng. Ăn uố'ng xong, thầ'y tướng nói với ông bô':

- Nhà bác hai bô' con đê'u thọ cả. Bác số'ng được đê'n tám mươi, con bác cũng phải trên bảy mươi.

Nghe thầ'y khách nói chuyện với bô', anh chàng nọ bật khóc hu hu. Thầ'y tướng lấ'y làm lạ lắ'm mới hỏi:

- Tôi nói hai bô' con đê'u thọ cả, có sao anh lại khóc?

Anh chàng mê'u máo:

- Vậy khi bố tôi chết, tôi còn sống được mười năm nữa. Ông bảo ai nuôi tôi mười năm ấy mà tôi chẳng khóc.

MÈO ĐEN MŨI TRẮNG

Một anh chàng rất lười nhác, thế là chết đói. Xuống dưới âm phủ Diêm Vương bắt đầu thai làm kiếp mèo. Anh ta nài nỉ:

- Xin cho được làm mèo có bộ lông đen tuyền, chỉ có cái đầu mũi là lông trắng thôi ạ!

Diêm Vương nghe thấy lạ, không hiểu ý như thế là sao, mới hỏi lại:

- Sao không đen cả, chỉ để lại một tí trắng ở mũi làm gì?

Anh ta bèn tâu:

- Muôn tâu ngài: Là để khi đêm tối, con nằm trong đó chuột không trông thấy, chỉ thấy tí trắng trắng tưởng cục mỡ chạy lại gặm thế là con chỉ việc há mồm chén thịt, chứ không phải mất công rình nữa ạ!

HÁ MIỆNG CHỜ SUNG

Một anh đại lười, mùa hè nằm dưới gốc sung mát mẻ. Đói bụng nhưng lười không muốn nhặt sung chín ăn, mà cứ há miệng chờ sung rụng đúng mồm là chén. Đợi mãi chả có quả nào rụng trúng cả.

Có một anh chàng khác đi qua, anh ta liền gọi nhờ nhặt hộ quả sung bỏ vào mồm cho mình. Anh chàng cũng thuộc loại lười, không muốn cúi xuống nhặt, mà dùng chân quặp lấy một quả sung bỏ vào mồm anh ta. Anh này thấy thế gất:

- Người đâu mà lười đến thế là cùng!

KHỎI MẮT CÔNG

Có một ông nhà giàu nọ kén rể nhưng không muốn gả cho trai làng, bèn đưa ra một điều kiện tương dễ mà hoá khó: gả con gái cho anh nào lười nhất. Hết anh nọ đến anh kia nhưng chẳng ai thể hiện được cái lười nhất cả. Một hôm, có một anh chàng đến thi tài. Từ ngoài cổng đã thấy anh ta cứ giạt lùi vào trong nhà. Chủ nhà hỏi:

- Anh đi đâu mà lạ đời vậy?

Anh chàng đáp:

- Đi hỏi vợ.

Ông chủ nhà lại nói:

- Anh quay lại để ta hỏi và thi tài.

Anh chàng lại đáp:

- Cứ đứng thế này, nếu không được thì đi luôn, khỏi mất công.

Ông chủ nhà ngã người, quả không ai lười đến như thế nữa. Đành gả con gái cho.

RƯỢU CHUA

Nhà kia có việc phải mời rượu khách. Vừa mới đưa chén lên miệng nhấp môi ai cũng kêu “chua quá”. Chủ nhà thanh minh chẳng biết cất như thế nào cho ngon. Một ông khách mới nói:

- Tôi có cách làm cho rượu hết chua.

Chủ nhà liền hỏi:

- Làm thế nào để hết chua?

Khách bày:

- Ông lấy một tờ giấy bung lấy hũ rượu, rồi úp sấp xuống. Rồi dùng lá gai cứu đốt hết bảy mô, đốt xong cứ để nguyên như thế đến sáng mai là hết chua.

Chủ nhà vội kêu lên:

- Thế thì chầy hết rượu còn gì nữa?

Khách nói:

- Rượu chua để làm cái quái gì mà còn tiếc.

HẸN TRƯỚC

Một nhà nọ rất giàu nhưng chẳng bao giờ thiết khách cả vì sợ tốn kém. Một hôm, đêm y tố đem rổ bát ra chậu rửa, có người đi qua đùa, hỏi:

- Nhà hôm nay mời khách đâu à?

Anh đêm y tố nói:

- Ôi dào! Ông chủ tôi mời khách, hoá ra có đến ngày chết.

Ông chủ đứng ngoài vườn nghe thấy liền chạy lại mắng:

- Ai bảo mày hẹn trước thế hở? Mày biết khi tao chết tao có mời ai không mà mày dám nói như vậy?

THỈNH THẦN XA

Một nhà giàu nọ, chẳng bao giờ mời khách ăn uống trọng thể cả. Dù khách sang mã y cũng chỉ ăn rau dưa cà. Một lần vì không chịu mã t tiền uống thuốc nên lão chủ bệnh tình ngày càng nặng. Cực chẳng đã mới mua một ít vàng hương, rước thầy đến cúng, rồi uống nước tàn hương may ra khỏi.

Thầy cúng thầy trên bàn thờ chẳng có gì có thể bỏ dĩa mang về được, rá t chán ngán nhưng vẫn nôi tro ng mỡ lên cúng. Lão chủ nằm trong giường nghe thầy thầy toàn thỉnh các thầy bên Tàu, bên Xiêm... mà chẳng thầy thổ công, thổ địa, ông mãnh bà cô nhà mình gì cả mới hỏi:

- Sao thầy không thỉnh các thần sở tại mà lại thỉnh các thần ở xa quá vậy?

Thầy cúng trả lời:

- Các thần sở tại đều biết đến tiếng nhà ông rồi, thỉnh sao được.

VẮT CỔ CHÀY RA NƯỚC

Mùa hè, chủ nhà sai đầy tớ về quê có việc. Anh đầy tớ nhìn trời nắng gắt mới hỏi:

- Bẩm ông con xin mã y xu uống nước.

Chủ nhà ngẫm nghĩ, rồi bảo:

- Thằng này đến là ngốc! Vào quán làm gì cho mã t tiền, hai bên đường thiếu gì ao hồ, khát thì uống đầy, tha hồ uống bao

nhiều tùy thích.

Người đã y tở ngắm nghĩ một tí rồi thưa:

- Bẩm, độ rày trời hạn hán, ao hồ đều cạn khô cả ạ!

Nghe đã y tở nói vậy, chủ nhà mới vào trong mang ta một chiếc xô tải đưa cho đã y tở nói:

- Đây tao cho mượn cái này.

Anh đã y tở chưa hiểu ý tứ ông chủ thế nào, thì ông chủ nói tiếp:

- Để mày cuốn vào người, trời nắng thế này mồ hôi ra nhiều, nó sẽ ướt đầm. Lúc nào khát nước thì vớt ra mà uống.

Người đã y tở liền nói:

- Bẩm ông, mùa này vận xô gỗ tẩm mả! Hay là ông cho mượn cái chày giã cua vậy!

- Để làm gì?

- Bẩm, vớt cỏ chày cũng ra nước được ạ!

HAI CÁI XÔ NHỰA

Ngày chủ nhật, trong nhà thờ, cha xứ đi bên bục giảng đạo và nói:

- Hồi các con chiên của Chúa, cha đã nói với các con nóc nhà thờ bị dột. Và hôm nay cha rất vui sướng báo cho các con biết là: Nhờ vào lòng hào phóng của các con, với số tiền quyên góp được, ta đã mua được hai chiếc xô nhựa để hứng nước khi trời mưa!

PHẢI RÕ NGHĨA HƠN

Ông chủ hãng phim:

“Kịch bản của anh nói chung không phải là dở. Nhưng một số điều i thoại phải rõ nghĩa hơn để bất cứ một thặng ngữ nào cũng có thể hiểu được”.

- “Vâng, vâng!- Người trẻ tuổi gật đầu lia lịa. Thế có những đoạn nào ngài không hiểu ạ?”

RÈN LUYỆN

- Bố ơi! Khi lớn lên con muốn trở thành nhà thám hiểm Bắc cực bố ạ!

- Tốt đấy!

- Nhưng con muốn được rèn luyện ngay từ bây giờ!

- Làm thế nào mà rèn luyện ngay từ bây giờ được?

- Con muố n mỗi ngày bỗ cho con tiề n ăn kem để con tập quen dầ n với cái lạnh bớ ạ!

HAI HIỆP PHỤ

Trưởng xưởng hỏi người thợ:

- Tại sao sáng nay anh đi làm trễ?

- Dạ, tôi ngủ, tôi mơ, đang xem một trận bóng đá. Trọng tài cho đá thêm hai hiệp phụ. Tôi không thể bỏ đi khi trận đầ u chưa kế t thúc.

CÓ MẶT CẢ CHỨ

Ông chủ cửa hàng đang hấ p hồi. Cả nhà bao quanh giường bệnh. Ông ra hiệu. Bà vợ đế n sát bên chồ ng. Ông già thề u thào:

- Mọi người ở đây cả à? Kể cả con út?

- Vâng!

- Và cả chị giúp việc?

- Vâng, ông yêu quý!

- Con thắ ng cả? Nó cũng ở đây chứ?

- Tấ t nhiên, nó quý ông lắ m!

- Thế ́ cháu Phương?

- Nó đây, nó đây! Cháu luôn luôn ở bên ông và mọi người đề u ở đây!

Đột nhiên bằng một sức mạnh phi thường, ông chủ cửa hàng nhóm dậy lập bắp:

- Trời ơi! Thế thì ai trông cửa hàng?

LUẬT PHÁP KHÔNG CHO PHÉP

Một cô giáo miền xuôi lên dạy bổ túc văn hóa cho các cán bộ dân tộc thiểu số miền núi. Một hôm, trong giờ học toán, cô giáo cầm thước kẻ chỉ mấy chông sách trên bàn rồi gọi một học viên nam đứng dậy, hỏi:

- Nếu tôi đã có một chông rồi, tôi lấy thêm ba chông nữa, hỏi tất cả tôi có mấy chông?

Học viên này vội đáp:

- Không được đâu, thưa đồng chí giáo viên!

- Vì sao?

- Pháp luật không cho phép!

LÀ MỘT THƯƠNG BINH

Trong giờ giảng văn ở trường Đại học Tổng hợp, giáo sư hỏi nữ sinh viên A:

- Chị biết gì về nhân vật Từ Hải trong truyện Kiều của Nguyễn Du?

- Thưa giáo sư - Nữ sinh viên A trả lời – Từ Hải là một thương binh ạ!

- Sao lại thế? – Giáo sư ngạc nhiên hỏi.

- Dạ thưa... chả là Nguyễn Du viết về Từ Hải: “Một tay gậy dựng cơ đồ...”!

HIỂU Ý

Trong giờ dạy, thầy giáo nói về đặc tính của kim loại cho học trò nghe:

- Các em! Bây giờ tôi sẽ thả đồng tiền vàng này vào axit. Các em hãy cho biết, theo ý các em nó có bị hỏng không?

- Không ạ! – Một cậu trả lời dứt khoát.

- Vì sao?

- Vì nếu hỏng thì thầy sẽ không thả đồng tiền đó vào.

CHỈ CÓ CON NÀY THÔI Ạ!

“Thật là quá đáng!” Thầy giáo nghiêm giọng mắng: “Sao bài tập làm văn tả con chó của em y như bài của anh em, không sai một chữ?”

“Điều này là tất nhiên, thưa thầy! Vì nhà em có mỗi con chó đó”.

KẾT QUẢ

Hai cậu học sinh vừa thi đại học xong gặp nhau, một cậu hơn hỏi:

- Ê, bạn thì vào má' y trường đại học vậy hả?
- Một. Hàng không.
- Làm bài khả quan chứ? Tao mong mà' đạt k' t quả mỹ mãn.
- Mỹ mãn? Không dám.
- Được bao nhiêu điể' m?
- Một hàng không.
- Tao hỏi mà' bao nhiêu điể' m?
- Đã nói là một "hàng không" mà, không hiểu à?

HÃY LÀM NHƯ TÔI

Một nhà văn đưa người thiế u phụ đế n bàn tiệc và nói với bà ta:

- Bà xinh đẹp quá!
- Rấ t tiể c, tôi không nói lời khen tặng â y với ngài!
- Thì bà hãy cứ làm như tôi nói đố i đi!

BỆNH NGOẠI

Một ông giám đố c Công ty ngoại thương bấ t ngờ lên cơn đau ruột thừa. Bà vợ hốt hoảng gọi con:

- Mau! Gọi bác sĩ mau!

Giám đố c cô gượng dậy:

- Đừng gọi bác sĩ...! Gọi đố c tồ cho tôi!

TRONG GIỜ TẬP BẮN

Hướng dẫn viên nói:

- Các anh có biể t tại sao lúc bắ n người ta nhắ m một con mắ t?

Một người trả lời:

- Tấ t nhiên là một, người ta không thể nhắ m hai, nế u không còn nhìn thấ y gì nữa!

SỢ NÓI ĐÚNG SỰ THẬT

Có một lần, nhà tiên tri Ả Rập danh tiếng thuyết giáo trước quần chúng một đạo:

- Các con phải ca ngợi công đức vô biên của đấng tối cao Ala. Chỉ trong vòng sáu tháng, người đã sáng tạo ra trời và đất.

Một người mộ đạo xin được ý kiến:

- Thừa đức cha, chỉ trong vòng có sáu ngày thôi ạ!

- Ta cũng biết như thế, nhưng ta sợ nói đúng sự thật thì các con lại không tin!

LUYỆN MẮT

Có một số người ngồi bàn với nhau về cách luyện mắt, giữ cho mắt được tinh tường. Người thứ nhất nói: “Dùng nước trà”.

Người thứ hai nói: “Dùng nước mưa để rửa mắt, đó là phương thuốc chữa mắt cổ truyền”.

Người thứ ba nói: “Giữ mắt trong sáng bằng cách nhìn màu xanh của lá cây”.

Giữa lúc đó có người thứ tư nói chen vào: “Sao không dùng màu vàng? Cái màu vàng ghen tuông chắc chắn sẽ luyện cho mắt tinh hơn!”.

MUA VÀ BÁN

Kỉ niệm lần thứ 20 ngày cưới, vợ nói với chồng:

- Suốt 20 năm lấy nhau, anh chưa bao giờ mua cho em một cái gì?

Thầy chồng hình như không nghe, người vợ nhắc to lại:

- Chưa bao giờ cả, anh có nghe em nói không hả?

Anh chồng vội lên tiếng:

- Này em yêu, anh đã rất muốn mua đó chứ, nhưng em có bao giờ định bán cho anh cái gì đâu?

THỦ MÔN SỬNG SỜ

Phóng viên thể thao hỏi:

- Xin cho biết, trong cuộc đời cầu thủ, đã bao giờ anh sút bóng mà thủ môn chỉ biết sửng sờ đứng ngây như pho tượng nhìn bóng bay vào lưới?

- Nhiêu không nhớ hết được.

- Xin cho biết bí quyết của những cú sút?

- Chẳng cần bí quyết gì cả. Đó là những lần tôi đá tung lưới nhà.

CŨNG LẠI CHUYỆN MỸ

Luật sư:

- Thưa quan tòa, ông Martin thân chủ của tôi đâu có phạm tội móc túi. Chỉ có cánh tay của ông ấy móc túi người khác thôi. Xin tòa chỉ phạt cái tay của ông ta thôi.

Quan toà mỉm cười:

- Được rồi! Tòa phạt cánh tay của ông Martin sáu tháng tù giam. Còn ông ta vào trại giam hay không là tùy ý.

Martin mừng rỡ. Y thông thả tiếm tới mặt quan toà gỡ cánh tay giả bỏ trên bàn và im lặng rút lui.

TÌM VỢ CẬU

Ông nọ bị đau răng không thể chịu được quyết định đến bác sĩ. Nhưng trước khi đi ông ta kể với ông bạn mình:

- Chúa ơi! Cái răng làm tôi đau chết được.

- Cậu biếm không, cách đây chưa đầy một tuần, tôi cũng bị đau răng dữ dội. Tôi bảo với vợ tôi và cô ấy đã âu yếm ôm hôn tôi mạnh đến nỗi tôi khỏi đau răng lúc nào không biếm.

- Ô! Vợ cậu tuyệt quá!

- Đúng vậy, bây giờ thì cậu thây đã y, chẳng việc gì phải đi nha sĩ cả.

- Cậu rất có lý, chúng ta hãy đi tìm vợ cậu thôi.

GIẢI PHÁP CUỐI CÙNG

Trong khi tốt nghiệp, một sinh viên ngành y phải trả lời câu hỏi:

“ Anh hãy kể tên những loại thuốc chống cảm cúm ”

Sinh viên nêu tất cả các loại thuốc mà anh ta biếm.

- Nếu như các thuốc đó đều không chữa khỏi bệnh, lúc đó anh sẽ tính sao?

- Lúc đó tôi sẽ gọi bệnh nhân tới thi tốt nghiệp ở nơi ông.

KÉN RỂ GIÀU

Lão nhà giàu nọ có con gái đã lớn mà vẫn chưa kén được chàng rể nào vừa ý. Người nào lão cũng sợ nghèo rồi sẽ moi tiền của lão. Lão có một chiếc thuyền, bèn chèo đi khắp nơi, vùng nào cũng dừng lại ít lâu để dò tìm chỗ ng cho con gái.

Một anh chàng nọ biết chuyện, chiều nào cũng đến mượn thuyền lão, mò sáng hôm sau đem trả. Và lần nào cô gái ra nhận thuyền cũng nhặt được vài đồng tiền môc xanh. Cô ta bèn về thuật lại với bố. Lão nghĩ bụng: “Tiền môc xanh thì chỉ có tiền chôn lâu đời. A! Chẳng lẽ thặng này đào được của, nó mượn thuyền tưởng làm gì hoá ra trở tiền ban đêm”. Cô con gái và lão bàn cách về vấn anh ta. Lúc đầu, anh ta làm vẻ dửng dưng sau rồi bả lòng.

Lấy nhau, ăn ở được vài năm có một mặt con thì vốn liếng cô vợ mang về hết sạch. Anh ta bảo vợ sang bố vợ vay tạm rồi ít bữa sau sẽ trả. Tiền vay ngày một nhiều mà không thấy trả. Lão quyết định không cho vay nữa. Bây giờ anh ta mới thú thật là trước đây anh ta chỉ có mỗi một quan tiền mà thôi. Cả hai bố con lão cùng đó hết người ra.

CHỦ NHÀ, ĐẦY TỚ

Một lão nhà giàu nọ thuê anh đầy tớ đến làm, hẹn sau mười năm sẽ trả tiền công một thế. Đến hạn mười năm, muốn quyết tiền công đầy tớ, lão bèn lấy một cái chần chiên vừa ngấn vừa hẹp và bảo:

- Mà y làm thế nào thì làm để đỡ p cái chẵn cho vừa người tao thì tao trả tiền công cho. Bả ãng không thì mà y cứ làm cho tao mười năm nữa rồi tao trả cả cho hai mươi năm, nếu không như thế thì mà y cứ tay trắng mà về.

Nói xong lão nắ m thẳng cắng ra phẳn, cái chẵn vừa hẹp vừa ngắ n mà lão thì to béo, anh đầ y tới đắ p mãi vẫn không vừa, kín đượ đầ u thì hở chẵn, đượ chẵn thì lại hở đầ u. Anh đầ y tó buồ n lắ m toan bỏ về , chợt nghĩ ra một mẹo, bèn trùm chẵn lên kín đầ u lão để cho thò hai chẵn ra ngoài rồi lắ y gây cứ đầ u gồ i mà phang. Lão chủ nhà đau quá co rút chẵn lại. Thế là cái chẵn đắ p lên cho lão vừa khéo.

VẬY THÌ KHÔNG MẮT

Cô chủ và con hầ u đi đò ngang qua sông lớn. Loay hoay thế nào mà con ở để cái ổ ng vôi bạc của cô chủ rơi xuồ ng sông. Phải làm sao để khỏi bị cô chủ mắ ng, con hầ u mới rụt rè hỏi:

- Thưa cô, cái gì mà mình biế t nó ở đâu rồi thì có gọi là mắ t đượ không ạ?

Cô chủ cười bảo nó:

- Cái con đế n là ngồ . Đã biế t ở đâu thì sao gọi là mắ t đượ nữa!

Con hầ u mừng rỡ chỉ xuồ ng sông nói:

- Thế cái ổ ng vôi của cô không mắ t. Con biế t nó đang nắ m dưới đáy sông. Con vừa lờ tay để nó rơi xuồ ng đầ y.

NÓI KHOÁC MẮT TIỀN

Một anh chàng nỏ nổi tiếng là nói khoác giỏi đang ngồi dưới gốc cây bên bờ sông hóng mát. Chợt nhìn thấy một anh bạn đang đi tới. Bạn đến anh chàng nói khoác nói:

- Anh trông hộ tôi quần áo để tôi xuống sông tắm một cái.

Nói rồi anh ta giấu một quan tiền vào tay, rồi nhảy xuống sông lặn một lát ngoi lên bảo:

- Ái chà! Tôi lặn xuống sông đến một nơi thì gặp hai ông tiên đang đánh cờ. Tôi mon men lại gần xem thì một tiên đưa cho một quan tiền và bảo tôi đi chỗ khác. Tôi mừng quá vội ngoi lên ngay.

Nói rồi xòe quan tiền ở tay cho bạn xem. Anh bạn không phải tay vừa cũng nói:

- Nếu vậy tôi cũng phải lặn xuống để kiếm ít tiền tiêu.

Nói chưa dứt câu thì đã nhảy tùm xuống nước. Lát sau ngoi lên mặt nước, nói:

- Tôi cũng gặp hai ông tiên đang đánh cờ, tôi lại gần vừa mở miệng thì một ông râu dài hơn quạt: “Xin, xin cái gì? Chúng tao đã đưa cho thằng xuống trước một quan tiền, lên chia nhau đừng xuống đây quây rây chúng tao nữa”. Nói rồi ông ấy vớ lấy cái gậy phang vào mặt tôi chảy cả máu ra đây này.

Anh chàng nỏ nổi tiếng là nói khoác biết là “anh hùng tương ngộ” vui vẻ chia đôi quan tiền cho anh bạn.

CHẲNG PHẢI TAY ÔNG

Có hai anh chàng nổi tiếng là sợ vợ, vừa là bạn thân vừa là láng giềng của nhau.

Một lần, vợ anh bên đi vắng, phơi váy ngoài sào, chẳng may trời mưa, chồng không kịp cất nên bị ướt hết. Chị vợ về thấy váy ướt, mới chửi mắng cào cào u sứt cả mặt chồng.

Người bạn láng giềng thấy thế trong bụng lấy làm tức lắm, mới nói một mình.

- Mẹ kiếp thế là cùng! Chẳng phải tay ông!

Chẳng ngờ chị vợ đi ngang qua nghe thấy mới chạy tới sùng sộ hỏi dồn một hồi:

- Hừ! Phải tay ông thì ông làm cái gì? Nào, làm cái gì nào? Nói mau!

Anh chồng mặt mày tái mét, hoảng hốt nói:

- Phải ... tay tôi thì... tôi đã cất trước lúc trời mưa rồi

CỨT ĂN MẮT RỒI

Có một anh chàng nợ lấy phải một người hay ghen, đã thế lại còn mang thêm người vợ bé. Vợ cả không muốn chồng ngủ với vợ bé liền nhốt cô ả vào buồng trong, đóng cửa lại rồi bác chõng ở ngay cửa mà nắ m.

Anh chồng rất tức chẳng biết làm thế nào để vào với vợ bé được. Đêm nợ, đợi vợ cả ngủ say mới rón rén luồn qua chõng lọt vào trong, chị vợ cả biết được bèn đốt đèn đi soi. Anh chồng vội chui tọt vào gầm giường ngò i thu một góc. Vợ cả soi thấy hỏi:

- Ngô`i đấ`y làm gì hả?

Anh chồ`ng đấ`p bừa:

- Ngô`i ỉa chứ ngô`i làm gì!

- Thê` ỉa cú`t đầ`u?

- ... Cú`t ă`n mấ`t rô`i!

TÍ NỮA TAO SANG

Trong nhà ông trọ phú toàn là khách sang cả. Ông trọ phú đang ngô`i uố`ng trà đàm đạ`o cùng khách. Có người đầ`y tớ`c câ`m giấ`y vào thưa:

- Bắ`m ông, có người nhà cụ Bá đư`a giấ`y này sang và đầ`ng đứ`ng đờ`i ông trả lời dưới nhà ạ!

Ông trọ phú đế`n một chũ` bẻ đờ`i cũ`ng không biế`t. Mọi bậ`n phải nhờ người nhà đờ`c. Hôm nay, trước mặt toàn khách quý chả` lẽ để` lộ cái “mít đặ`c” của mình ra, mới giả` vờ mở giấ`y ra đờ`c rô`i trả lời:

- Đư`oc rô`i, bảo nó cứ về` đi, tí nữa tao sang.

Một lát, tên người cụ nhà Bá bứ`c vào, gấ`i tay gấ`i gắ`y nói:

- Dạ... bắ`m ông, chủ sai con sang mướ`n con lợn giố`ng nhà ông cơ ạ!

BA ĐỜ`I GÀN

Ở một gia đì`nh từ ông đế`n cháu đạ`i gàn. Một lâ`n, ông sai cháu mang hai đờ`ng tiề`n và hai cái bát ra chợ mua một đờ`ng tương và

một đồng mắ m. Cháu đi một lúc chạy về` chìa hai đồng ra hỏi:

- Ông ơi, đồng nào mua mắ m đồng nào mua tương ạ?

Ông nổi cáu, nói:

- Mua đồng nào mà chả được.

Cháu lại chạy đi một lúc sau chạy về` giờ hai cái bát không ra hỏi:

- Thế` cái bát nào đựng mắ m cái bát nào đựng tương hả ông?

Ông điên tiế t sẵn roi trên phản vọt luôn cho cháu mắ y vọt. Đúng lúc người bố` đi làm về` thắ y ông đánh cháu, hậm hực nói:

- Ái chà! Ông đánh con tôi à? Thế` thì tôi cũng cho con ông một trận.

Rồ i giắ ng roi vọt túi bụi vào mình.

Ông nổi khùng quát tướng lên:

- À, được rồ i! Mày dám đánh con ông thì còn đợi gì ông không treo cổ bố` mày lên!

Nói xong chạy đi tìm một sợi dây thừng.

MẮT RỒI

Người bố` có việc làm ăn phải xa nhà vài hôm, mới dặn rắ ng:

- Con ở nhà nế u có ai hỏi thì bảo bố` đi vắ ng vài hôm.

Vồ n biế t tính con mắ chơi, hay quên, người bố` bèn viế t vào một tờ giấ y đưa cho con và dặn:

- Nếu quên thì đưa cái giầy này cho họ xem.

Đứa con ở nhà chơi cả ngày chẳng thấy ai đến hỏi cả. Tôi nhớ đến mảnh giầy mới đưa ra trước ngọn đèn xem, loay hoay, chẳng may mất cháy mất.

Sáng hôm sau có khách đến hỏi:

- Bỏ giày đi đâu?

Thằng bé quên khuấy mất lời bỏ nói đi đâu. Chợt nhớ bỏ đưa cho mình mảnh giầy, sờ vào túi không thấy, nó mới ngẩn ngơ nói:

- Mất rồi!

Khách thảng thốt, ngơ ngác hỏi:

- Sao? Sao, mất từ khi nào?

Thằng bé trả lời:

- Mất... lúc tôi hôm qua.

MỜI BÁC XƠI NGỌC HÀNH

Có một anh chàng nọ dốt đặc cán mai nhưng lại rất hay nói chữ, học đòi làm sang. Bất cứ vật gì, thứ gì trong nhà anh ta đều thêm cho chữ “Ngọc” đằng trước như: Ngọc nhà, ngọc cửa, ngọc bàn, ngọc ghế, ngọc áo ngọc quần...

Một buổi, có người bạn thân ở xa đến chơi, ăn cơm với gia đình anh ta. Trong suốt bữa cơm, anh ta luôn miệng mời, lúc thì ngọc rau, ngọc đậu, ngọc cơm, ngọc mắm, ngọc cà...

Thấ y bạn cứ ă n rau mấ i, anh chàng mới chỉ vào bát thịt nấ u cùng hành và mòi mọ c:

- Mòi bác xoi ngọc thịt, ngọc hành đi ạ!

KHÔNG XU NỊNH

Một tay nhà giàu hợm hĩnh rất thích xu nịnh, nói với một người nghèo:

- Tao rất giàu có, sao mày không xu nịnh tao?

Người nghèo nói:

- Ông giàu có thì mặc ông, việc gì đến tôi mà phải xu nịnh?

Lão nhà giàu bảo:

- Nếu u tao chia cho mày một nửa gia sản của tao, thì mày xu nịnh tao nhé!

Người kia nói:

- Ông chia cho tôi một nửa gia sản của ông, tôi giàu như ông rồi còn phải xu nịnh ông làm gì nữa?

Lão nhà giàu lại bảo:

- Tao cho cả gia sản tao cho mày, hẳn mày phải xu nịnh tao chứ?

Người nghèo kia đáp:

- Lúc đó ông phải xu nịnh tôi mới phải!

QUAN LỚN NHÂN ĐỨC THẬT

Có một tay nhà giàu hay xu nịnh, một hôm vào thăm quan huyện, vừa vào dinh đã khen rồi rít:

- Quan lớn quả là người nhân đức, thú dữ vùng này cũng phải lánh đi nơi khác. Hôm qua, chính mắt tôi đã thấy từng bày cọp kéo nhau đi sang địa hạt huyện bên cạnh.

Quan nghe vậy rất chột tai, nhưng vẫn ngượng cười. Một lát, dân đến báo: đêm qua cọp bắt mất hai mạng người, xin quan đưa lính đến trừ đi. Quan huyện quay lại hỏi khách:

- Sao ngài bảo cọp đã bỏ đi hết rồi?

Người kia bí quá, đáp liền:

- Dạ... chắc quan lớn huyện bên cạnh cũng nhân đức chẳng kém quan lớn đây nên lũ cọp chẳng có chỗ trú chân đành phải quay lại.

CHẾT MỘT NGÀN NĂM

Một anh nọ tính rất hay nịnh kẻ quyền quý. Một hôm đến nhà ông quan nọ, nói nịnh:

- Hôm qua, con năm chiêm bao thấy ngài sống một ngàn năm, mừng quá, xin được báo tin để ngài rõ.

Ông quan nghe xong, có vẻ buồn rầu chứ không mừng rỡ như anh ta nghĩ. Quan bảo:

- Trong sách nói chiêm bao thấy sống tức là chết, thấy chết tức là sống, vì con người ta thuộc dương, ngũ thuộc âm, mà âm dương trái ngược nhau. Anh chiêm bao như thế thì tôi khó lòng mà toàn vẹn được.

Anh kia nghe thế sợ quá vội nói chữa:

- Bẩm, con nhậm đấ y ạ! Thật ra con thấ y ngài chấ t một ngàn năm cơ ạ!

CHẾT CŨNG KHÔNG CHỪA

Một người nọ đi khuyên giáo, nói là những đê tô tượng, đúc chuông, làm đình, làm chùa nhưng kì thực là đượ đờ ng nào bỏ vào túi hế t.

Khi người â y chấ t xuô ng âm phủ, Diêm Vương bắ t vào ngục tô i, anh ta vừa bị đấ y vào ngục đã kêu lên, bảo với những người trong ngục:

- Các người ở trong tô i thế này mà cũng chịu đượ à? Mỗi người hãy tiế n cúng cho ít nhiề u để tôi thuê mở một cái cửa thật to thông lên trời cho sáng sủa chứ!

ĐỪNG NÓI NỮA MÀ TAO THÈM

Trên dương thế có một con lợn bị đem ra giế t thịt. Hờ n nó về kêu với Diêm Vương. Diêm Vương hỏi:

- Nhà người hãy kể rõ đầ u đuôi nổi oan ức của mình ra xem nào?

Hờ n lợn nói:

- Người ta bắ t con đem làm thịt.

Diêm Vương bảo:

- Đượ! Đượ! Hãy nói rõ ràng, người ta làm thịt như thế nào?

- Dạ, trước tiên họ bắt con trói chặt lại, đè ngựa con trên phần rô`i chọc tiết ả!

- Rô`i sao nữa?

- Rô`i họ dội nước sôi lên mình con, lấy dao sắc cạo lông ả!

- Rô`i sao nữa.

- Cạo sạch rô`i, họ mổ bụng con ra. Họ lọc thịt, xương con ra bỏ vào rổ. Rô`i thì họ đổ mỡ vào chảo. Cho mắm muối, hành tỏi phi lên thật thơm...

- Thôi! Thôi! Đừng nói nữa mà tao thèm!

THẦY BÓI LẠC ĐƯỜNG

Một ông thầy bói đi lạc đường hỏi thăm khách qua đường.

Người ả`y bảo:

- Thầy làm nghề` bói thì phải biết đường chứ! Thế` lúc đi sao thầy` không bói?

Ông thầy` bói trả lời:

- Có, tôi đã bói rô`i đã`y chứ! Ngài dạy trong quẻ là: cứ hỏi người qua đường khắ`c biết.

THẦY BÓI XEM VOI

Gặp lúc rỗi, ế` hàng, năm ông thầy` bói ngô`i tán gẫu với nhau. Thầy` nào cũng phán nản là chả biết con voi nó hình thù ra sao. Một lát, chợt nghe thắ`y nói có người dẫn voi đi qua. Năm ông bèn xin với

quản tượng cho dừng lại để cùng xem. Mỗi thầy được sờ một tí để voi còn phải đi.

Voi đi rô`i, năm người ngô`i lại bàn tán với nhau.

Thầy sờ vòi bảo:

- Tưởng con voi thế` nào, hoá ra nó dài như con đũa!

Thầy sờ ngà bảo:

- Không phải, nó cứng như cái đòn càn!

Thầy sờ tai bảo:

- Cũng không phải, nó to bè như cái quạt a`y!

Thầy sờ chân bảo:

- Đâu có phải thế`! Nó sừng sững như cái cột đình!

Thầy sờ đuôi lên tiế`ng:

- Các thầy nói đê`u không đúng cả. Thật ra nó tua tủa như cái chổi cùn!

Năm thầy chẳng ai chịu ai, cãi nhau om tời.

CHỈ TẠI ANH THẦY ĐỊA LÝ

Một thầy phù thủy, một thầy bói và một thầy địa lý ê` hàng rủ nhau đi phương khác kiê`m ăn.

Đã xê` chiê`u mà chẳng thầy`y có hột nào vào bụng, lại chưa tìm được chỗ nghỉ chân, thầy`y địa lý nhớ ra gâ`n đây có nhà người quen, mới bảo với hai thầy`y kia:

- Trước, tôi có để cho một nhà trong làng này một ngôi đấ'y. Nay nhà có cũng khá. Tí nữa chúng ta đấ'n đấ'y xin nghỉ chân qua đêm, thấ' nào cũng được bữa chén no say. Nhưng tôi dặn trước các ông là nế'u người ta mời ăn thì phải làm khách, kéo nế'u nó biế't mình đỏi nó khinh cho.

Đấ'n nhà quen của thầ'y địa lý, ba thầ'y được chủ nhà tiế'p đó niề'm nở, lại sai người làm com thiế't đấi. Chủ nhà mời mãi mà ba thầ'y cứ giả bộ từ chồ'i, thầ'y địa lý nói:

- Thôi xin ông khấ't cho lâ'n khác. Ba chúng tôi cũng vừa ăn uố'ng no ngoài hàng rô'i, giờ chỉ phiề'n ông cho ngủ nhờ một tồ'i sáng mai xin phép đi sớm.

Nghĩ rấ'ng ba người thật tình, chủ nhà mới bảo người nhà thôi không phải làm com nữa mà dọn giường trái chiế'u để ba thầ'y nằ'm nghỉ.

Ba thầ'y tiu nghỉu, chả nhẽ bây giờ lại nói là suố't từ sáng đấ'n giờ chưa có hột nào vào bụng hay sao, đành để bụng đỏi mà đi ngủ. Nằ'm mãi mà vẫn không ngủ được vì đỏi. Thầ'y phù thủy cầu nhàu:

- Chỉ tại cái thói khách khí của thầ'y địa lý cả. Việc gì mà phải như thấ' để đấ'n nổi lép hế't bụng mà không ngủ được. Ngày mai, lâ'y sức đâu để mà đi nữa?

Thầ'y địa lý cũng đã hồ'i, sợ hai thầ'y kia nói ra nói vào chủ nhà nghe thầ'y, mới bảo khề:

- Thôi, các ông cứ nằ'm im. Lát nữa cả nhà nó ngủ say. Tôi lâ'n xuố'ng bắ'p lục xem có gì ăn được sẽ mang lên cùng nhau ăn cho đỡ đỏi.

Thầy bói vốn đa nghi và có tật háu ăn, nghe thầy địa lý nói vậy, bụng bảo dạ: “Nếu hăn ta tìm thấy cái ăn thì chúng nó chén trước, làm gì còn để n phần mình”.

Nghĩ vậy rồi vội lên dậy mò vào bếp. Chẳng may sờ soạng trong đêm tối thì nào dẫm ngay vào cái cuốc chủ dựng ở góc nhà, cái cuốc bật xuống làm cho cái cán cuốc đập đánh “bốp” một cái vào giữa trán. Thầy bói tưởng chủ nhà rình đánh, vội kêu ầm lên:

- Ôi trời ơi! Tôi xin lạy ông, ông tha cho, sự này chỉ tại anh thầy địa lý cả!

THẦY PHÙ THUỶ SỢ MA

Một ông thầy phù thủy nọ rất sợ ma. Vợ biết thế nhưng vẫn hỏi:

- Nhà có sợ ma không?

Thầy vênh mặt lên đáp:

- Hỏi thế mà cũng hỏi! Tôi đã có phép trừc quỷ trừ tà thì hỏi còn sợ ma nỗi gì nữa?

Một buổi tối, thầy đi cúng về, chị vợ nấp ở bụi cây cạnh đường, cầm bát than hồng hoa lên dọa. Thầy vội bắt quyết, niệm thần chú, nhưng không lẽ càng quay tròn hơn và tiến lại gần. Hoảng quá thầy vấp chân lên cỏ chạy, rơi cả đẩy ra. Chị vợ nhặt lấy đẩy, dọn lên cho chồng ăn. Thầy nhìn vào mâm mâm bậm:

- Quái lạ... thủ giông thủ xôi giông xôi...

Chị vợ cười, nói:

- Thủ chẳng giớ ng thủ, xôi chẳng giớ ng xôi, thì giớ ng cái gì?
Hay là giớ ng con mà tô i hôm qua hả nhà?

CHỒN NÀO, CHỒN NẤY TÔI LẤY MỘT CON

Nhà nọ nuôi gà, bị chồ n cáo bắt nhiê u, gài bẫy đánh bả mà vẫn không được. Một thầ y phù thủy biế t nhà hay tin nhảm, bèn đê n ga:

- Cáo, chồ n bắt mấ t nhiê u gà lắ m hử? Muố n trị, tôi trị cho.

Chủ nhà nghe nói vậy, vội bắ ng lòng ngay.

Thầ y phủ thủy dặn:

- Ngày mai, biệ n một thúng bột gạo nế p, một rá đậu xanh, tôi sẽ đê n làm một mâm bánh cúng thầ n chồ n.

Hôm sau, y lời thầ y đê n, lấ y bột nặn đủ loại chồ n, chồ n lớn chồ n bé, chồ n mẹ chồ n con, rô i nặn một con thật to gọi là thầ n chồ n đặt vào giữa mâm.

Thầ y bảo chủ nhà bung mâm bánh đặt lên bàn thờ. Thầ y lại bảo chủ nhà lạy, còn mình thì tay câ m thẻ nhang, miệng niệm thầ n chú:

Chồ n đen, chồ n cáo

Láo nháo ăn gà

Tao chẳng có tha

Tra hế t vào đây...

Miệng đọc, tay bắt từng con tra vào đây. Vợ chủ nhà trông thấy tiêc của, miệng cũng khâ n:

Chô n nào, chô n nâ y

Tôi lâ y một con.

Rô i tay câ m luôn lâ y con chô n to giữa mâm, đi vào nhà.

NGÀY TỐT

Một anh chàng nọ làm việc gì, dù lớn dù bé đều phải xem ngày. Một hôm, chẳng may mái nhà anh ta sập xuống, hàng xóm vội vàng đến cứu. Anh ta đang bị mái nhà úp lên đầu, cố ngoi đầu ra nói to:

- Khoan đã! Bà con hãy khoan tay, xem hộ tôi hôm nay có phải ngày tốt không đã. Nếu phải ngày xấu thì hãy để hôm khác vậy!

TÀI BỊA

ở huyện nọ có một anh chàng rất sành về món: Kể chuyện bịa. Những chuyện mà anh ta kể bịa thật tình đến nỗi nhiều người đã biết là bịa mà vẫn nửa tin nửa ngờ.

Một hôm, quan sở tại nghe tiếng đồn, sai mang trát đòi anh chàng nọ tới công đường. Anh ta đến, quan lớn chỉ vào một cái roi song và ba mươi quan tiền trên bàn, nói:

- Ta nghe thiên hạ đồn anh có tài nói bịa, rất nhiều người đã bị anh lừa rồi. Nay anh lại bịa ra một chuyện, nếu lừa được ta thì ta thưởng cho ba mươi quan tiền. Chi bằng ngược lại, không lừa nổi thì ta cho anh ba mươi roi kia!

Anh ta ra vẻ sợ hãi nói:

- Lạy quan lớn đèn giời soi xét. Con bị mắc tiếng oan xưa nay con có dám bịa chuyện lừa ai đâu ạ! Số là ông táng tổ nhà con ngày xưa đi sứ bên Tàu, khi về có đem theo một bộ sách quý nói toàn

chuyện lạ, con xem rồi kể lại cho mọi người nghe, mọi người không tin cho con là nói bịa.

Nghe thấy sách quý, quan động tính tò mò mới hỏi:

- Thật thế hả? Vậy anh có thể cho ta mượn xem có được không?

- Trăm lạy quan, xin ngài đại xá cho, con làm gì có sách đấy. Con bịa ra đấy ạ!

THI NÓI KHOÁC

Bộ n vị quan nọ đánh chén xong cao hứng mới mở cuộc thi mới khoác. Quan thứ nhất nói:

- Tôi nhớ một lần đi công cán đến một vùng nọ có trồng thấy một con trâu thật to không tưởng được. Nó chỉ liếm một cái là hết một sào mạ!

Quan thứ hai vuốt râu, ung dung nói:

- Thế đã có gì là lạ! Tôi đã từng trông thấy cái dây thừng to gấp mười cái cột nhà này ấy chứ!

Quan thứ nhất biết là ông kia nói lỡm mình, ý là dùng sợi dây thừng ấy sờ mũi trâu của mình, đánh chịu thua và giục quan bên cạnh lên tiếng. Quan thứ ba nói:

- Tôi đã từng trông thấy một chiếc cầ u dài lắm, đứng bên này không thể nhìn thấy đầu cầ u bên kia. Chỉ biết rằng hai bộ con nhà nọ, người ở bên này người ở bên kia. Khi được tin người bộ chết, anh con nghe tin vội vàng sang chịu tang, qua cầ u sang đến nơi thì đã đoạn tang ba năm rồi!

Đến lượt quan thứ tư lên tiếng:

- Quả là cây cẩu dài thật. Nhưng chưa phải là đã quá ghê gớm. Tôi đây đã từng ngồi nghỉ dưới một gốc cây đại thụ cao chọc trời. Không biết cây cao đến đâu nhưng một quả trứng trên tổ chim không may rơi ra, rơi đến nửa chừng thì đã nở thành chim đủ lông đủ cánh bay đi kiếm mồi rồi!

Quan thứ ba hiểu ý là cái cây ấy dùng để làm cái cẩu của mình, đành chịu thua. Bốn vị nhìn nhau thích chí vỗ đùi cười ha hả. Bỗng có tiếng quát ta làm các vị giật bắn người lên.

- Đồ nói khoác! Lính đâu, trời cổ chúng lại!

Các quan run cầm cập, ngơ ngác nhìn trước nhìn sau xem là ai, té ra là tên lính hậu. Bây giờ các ngài mới hoàn hồn, một quan lên giọng quát:

- Thằng kia, mày quát trời ai thế hả?

- Bẩm quan, con thấy các ngài thi nói khoác nên con cũng góp phần cho vui ạ!

CON RẮN VUÔNG

Một anh chàng nọ, tính hay khoác lác phóng đại. Một hôm, đi rừng về, anh ta nói với vợ:

- Hôm nay, lúc tôi đang đi hái củi bất chợt nhìn thấy một con rắn to ơi là to! Bề ngang của nó phải đến hai mươi thước, còn bề dài phải đến một trăm hai mươi thước có dư!

Chị vợ bĩu môi nói:

- Làm gì có rắ n lại dài đé n thế ́ bao giờ?

- Không tin à! Nó dài lắ m, chả một trăm hai mươi thước thì cũng một trăm thước.

Chị vợ lại nói:

- Từ xưa đé n nay cũng chẳng làm gì có con rắ n nào dài đợc cả trăm thước.

- Tôi nói thật đầ y mà! Không đợc trăm thước thì cũng phải đé n tám mươi thước.

Chị vợ vợ vẫn lắ c đầ u không tin. Anh chồ ng muố n vợ tin, cứ phải rút dầ n xuố ng. Cuố i cùng anh ta gầ n cổ lên bảo:

- Thôi, tôi đành nói thật vậy! Quả là tôi đã nhìn thầ y con rắ n ấ y dài hai mươi thước, hơn kém chả đáng là bao.

Bầ y giờ chị vợ mới bò lắ n ra mà cười:

- Bề ngang hai mươi thước, bề dài cũng hai mươi thước, chả hoá ra là con rắ n vuông còn gì!

CHƯA GHÊ BẰNG TỚ

Hai anh chàng nọ ngồ i nói chuyện với nhau. Một anh nói:

- Đòi tớ đã gặp không biế t bao nhiêu là chuyện nguy hiểm. Chế t đi sồ ng lại má y mươi bận. Có lầ n tớ vào rừng lắ y củi, đang đi bỗng gặp một con hổ dữ. Tớ tay không quầ n nhau với nó nửa ngày giờ. Cuố i cùng tớ bị nó xé xác ra từng mảnh. Thế ́ có ghê không?

Anh kia bảo:

- Chưa ghê bả`ng tở! Một bận, tở gặp một con trăn cực to. Nó đóp hai chân tở gầ`n hể`t. Tở giang thẳng hai cánh tay ra ngáng miệng nó lại. Mãi để`n phút cuối cùng, vừa đau vừa mỗi, tở đành buông xuôi cho nó nuố`t vào bụng, bắ`y giờ tở mới kêu dân làng ra cứu!

KHOE TÀI

Một anh chàng nọ luôn khoe khoang tài bắ`n giỏi, bách phát bách trúng của mình. Hôm nào xách súng đi săn mà không bắ`n được con gì thì ghé vào chợ mua vài con chim xách về`, nói là bắ`n được. Năm á`y, làng bị một con hổ dữ hoành hành, làng cử anh ta đi săn cho được, nể`u không thì làng nguy to mắ`t.

Anh ta không biể`t làm thế` nào, cực chẳng đã đành vác súng vào rừng muố`n ra sao thì ra.

Vào rừng, anh ta tìm một cái hang đá vừa người chui lọt trồ`n tít vào tận trong. Hai hôm sau, có tin đưa về` nói con hổ đã bị bắ`n chể`t rồ`i. Nhưng mãi vẫn chưa thắ`y anh ta về`. Cả làng đổ xô vào rừng tìm. Nghe thắ`y tiế`ng gọi anh ta mới chui ra. Mọi người vui mừng nói cho anh biể`t con hổ đã bị làng bên bắ`n chể`t. Anh ta về không vừa lòng, nói:

- Hai hôm nay tôi ở đây để` đợi nó, không ngờ đã bị người ta bắ`n chể`t, thật là uồ`ng công tôi quá.

LỢN CƯỚI ÁO MỚI

Một anh chàng nọ tính hay khoe của. Một hôm, may được cái áo mới, mặc vào rồ`i ra đứng hóng ở cổng, đợi ai đi qua khen vài câu.

Đợi mãi từ sáng đến chiều mà chẳng có ai hỏi qua. Anh ta đang buồn, chợt có người hốt hải chạy tới hỏi to:

- Anh đứng đây từ này tới giờ có thấy con lợn cưới của tôi chạy qua không?

- Từ lúc tôi mặc cái áo mới này đứng đây, chẳng thấy con lợn nào chạy qua cả.

HIỂU BIẾT

Hai ông nọ đi xem tuồng Tam Quốc, đến màn “Thất Cầm Mạnh Hoạch”. Một ông bảo với ông kia:

- Không ngờ cháu chắt thầy Mạnh mà cứng đầu cứng cổ làm vậy!

Ông kia nghe, tiếp:

- Cho dù là cháu chắt thầy Mạnh cứng cổ đến đâu cũng không địch được Khổng Minh là cháu chắt Đức Khổng Tử!

CHÂN MỚI DÀI RA

Một ông khách trách ông thợ may:

- Ông chủ! Ông may thế nào mà quần tôi cộc hơn lên thế này?

Người thợ may ngấm nghĩa một lát rồi thản nhiên trả lời:

- Thưa ông, không phải lỗi của chúng tôi đâu. Trước khi may cho ông, chúng tôi đã đo rất cẩn thận. Chân ông mới dài ra đấy ạ!

SÁU CHÂN NHANH HƠN

Một anh lính được lệnh quan phải mang trát gấ p, quan bảo anh ta lấ y ngựa mà đi. Anh lính vâng lệnh, dắ t ngựa ra đường nhưng lại không cưỡi mà xắ n quầ n lên tận bẹn rô i chạy theo sau ngựa. Người đi đường thấ y thề làm lạ, hỏi:

- Này anh lính, sao có ngựa mà không cưỡi đi cho nhanh?

Anh lính vừa chạy vừa đáp:

- Thật rõ khéo cho nhà anh. Sáu chân chẳng nhanh hơn bô n chân à?

NGỐC

Trong một vụ cướp, nạn nhân chớ ng đớ i dữ dội với hung thủ đớ n nổi cả hai cùng ngắ t xiú.

Tên cướp tỉnh dậy trước, moi túi nạn nhân chỉ tìm thắ y vài đớ la. Lúc nạn nhân tỉnh lại, tên cướp giận dữ nói:

- Đớ con lừa, có ngắ n á y tiề n cũng bày đặt chớ ng cự.
- Vì tôi cứ tưởng ông định cướp một ngàn đớ la tôi giắ u trong tá t!

CẢN THẬN

Tàu chạy nhanh quá, làm mũ một người bay má t. Anh ta vội quắng theo luôn cái cặp của mình. Hành khách ngạc nhiên:

- Sao vậy?
- À! Trên mũ tôi không có tên, còn trong cặp có cả tên lẫn địa chỉ. Người nào đó nhặt đợc hai vật bên cạnh nhau sẽ biế t mà gửi trả lại cho tôi cả mũ lẫn cặp!

MẸ RẤT BẬN

Cô giáo nói:

- Lại cha em giúp em làm bài tập phải không?

Học sinh trả lời:

- Thưa cô, em biế t làm sao hơn. Mẹ em lúc nào cũng bận rộn!

LẦN ĐẦU TIÊN

Trong một doanh trại lính cứu hoả.

- Anh có hay gì chưa? Ông trung úy đã thả tởm tôi qua rồi.
- Thế à! Đây là lần đầu tiên ông ta làm thả tởm được một cái gì đó.

CHUYỆN CÁI ĐẦU

Trong lúc cãi nhau với vợ, người chồng bực quá kêu lên:

- Không biết hôm tôi ngỏ lời cầu hôn với cô, đâu tôi để ở đâu?
- Anh để trên ngực em chứ để ở đâu. Cô vợ cười hóm hỉnh nói.

NGƯỜI LẠC QUAN

- Bạn biết thế nào là người lạc quan không?
- Đây là người mới trồng hai cây sô-đi đã chạy đi mua một cái vông.

GIÁ TRỊ BÀ XÃ

A: Cậu đã khi nào hiểu hết cái lợi của việc lấy vợ chưa?

B: Rồi, lần đó có một bữa nhậu lớn, mình xin kiêu bằng cách nói là bà xã đang đợi.

MAY QUÁ

Cô vợ trẻ đi làm về trễ, quần áo xộc xệch, hớn hờ báo với chồng:

- May quá anh ạ, trên đường về nhà em gặp một tên vô lại. Nó đi dao vào cổ em và bảo: hoặc cho nó “yêu” hoặc phải chết!

- Trời ơi! Rồi sao...?

- Thì em vẫn sống trở về với anh đây nè!

CÓ LÝ

Một họa sĩ có lần tâm sự với bạn:

- Lúc đầu tôi định làm ca sĩ, nghĩ lại ca sĩ mất giọng thì coi như tiêu đời, thế là tôi chọn nghề họa sĩ, vì lỡ có mất bút vẽ thì chạy một nhón là xong.

SẴN SÀNG

Cậu bé bám chuông nhà lán giêng, ông chủ nhà ra mở cửa.

- Cháu đây à? Vào đây, vào đây! Lần này bên nhà cháu muốn mượn cái gì? Ly hay đĩa nào?

- Thưa, ba cháu bảo cháu sang mượn cái mở nút chai rượu ạ.

- Ô, cái mở nút chai! - Ông lán giêng reo lên - Được, cháu cứ về bảo ba cháu rằng bác sẽ mang sang ngay bây giờ nhé!

NỖI LO CỦA ÔNG CHỒNG

Vợ chồng anh chàng nọ có một cửa hàng bán thực phẩm. Một hôm, chồng đi chơi về, hỏi:

- Này em, khúc giò thiu đâu rồi?
- Nhà đồ i diện mua rồi.
- Thế cân xúc xích bị chuột gặm?
- Nhà ấy cũng mua rồi.
- Còn hộp bơ cũ từ năm ngoái đã quá hạn?
- Nhà ấy cũng vét nốt rồi.

Chồng lấy hai tay ôm đầu:

- Chết cha rồi! Anh vừa được nhà ấy mời ăn cơm!

NHÀ MỚI

Bà hỏi cháu:

- Thế nào, ở nhà mới cháu có thích không?

Cháu trả lời hồn nhiên:

- Thích lắm bà ạ. Cháu có phòng riêng, em cháu cũng có phòng riêng. Chỉ có mỗi bố mẹ là khổ thôi ạ.

- Sao vậy? – Bà hỏi

- Bởi vì bố mẹ cháu vẫn phải nằ m chung với nhau.

ĐÁNH ĐỔ CÁI THANG

Con chạy ra mách mẹ:

- Mẹ ơi, con mới đánh đổ cái thang trong nhà.

Mẹ hoảng hốt kêu lên:

- Chết chưa, bố mày biết t thì sao?

- Không sao, bố biết rõ i. Bố đang bị mắc trên quạt trần không xuống được.

AI ĐÂY?

Bố kiểm tra số liên lạc của con và thấy tấm ảnh của mình kẹp trong đó. Bố liền hỏi:

- Cái gì thế này?

- Ảnh bố chứ còn ai nữa! – Con trả lời.

- Sao bố lại ở đây?

- Vì cô giáo bảo cô ấy muốn biết “thằng ngu nào” đã làm bài hộ con.

NHÌN BÀI NHAU

Hai cô bé học trò nói chuyện sau buổi học:

- Tớ không làm được bài, để giấ'y trắ'ng hoàn toàn.

Cô bạn kêu lên:

- Cậu giế't tớ rô`i!

- Sao vậy?

- Tớ cũng thề'. Nhấ't định thầ'y giáo sẽ nghĩ chúng mình nhìn bài nhau.

ĐAU Ở ĐÂU?

Một giáo sư địa lý đế'n khám bệnh. Bác sĩ là nữ hỏi:

- Ông bị đau ở đâu?

Giáo sư trả lời:

- Phía đông nam của thận.

VẪN CÓ THỂ CẠO RÂU

Một người đàn ông đi khám bệnh. Bác sĩ khám xong và dặn:

- Từ nay anh phải cai thuố'c lá, cai cả rượu và phải cai cả khoản đàn bà nữa.

Bệnh nhân hoảng hồ't:

- Thưa bác sĩ, vậy tôi còn gì là đàn ông nữa?

Bác sĩ bình thản trả lời:

- Tá't nhiên, anh vẫn có thể tiế'p tục cạo râu.

KÍNH PHÓNG ĐẠI

Một người khách đến quán ăn và gọi món bít-tết.

- Cho tôi mượn cái kính phóng đại.
- Để làm gì? – Anh bây giờ không hiểu.
- Để lỡ tôi không ăn được nó, tôi còn có thể nhìn thấy thịt.

TẮM NỬA NGƯỜI

Một người đàn ông đến hiệu tắm công cộng và hỏi:

- Thưa chị bán vé, bao nhiêu tiền phải trả cho một lần tắm đầy?
- 10 ngàn
- Thôi được, tôi đưa chị 5 ngàn.
- Sao vậy? Ông định tắm kiểu gì?
- Tôi chỉ tắm từ thắt lưng trở lên.

TRUYỆN NGẮN HAY

Một nhà văn kiêm nhà báo đang làm việc ở tờ báo thì nhận được bản thảo của một tác giả không quen biết. Cuối bản thảo, tác giả viết:

“Tôi cam đoan là truyện ngắn này chưa đăng ở đâu cả”.

Nhà văn đọc bản thảo xong rồi ghi tiếp vào sau dòng trên:

“Tôi cũng cam đoan rằng, nó sẽ không bao giờ được đăng ở đâu cả”.

KHÔNG NGỦ ĐƯỢC

Có một người thợ may đến vật nài nhà văn Sáclo Bôđole người Pháp (1821 – 1867) trả tiền công may trang phục. Bôđole cười và trả lời rằng, ông không có gì để trả nợ cả. Người thợ may tức giận nói:

- Ít nhất ngài cũng phải cho biết cụ thể khi nào ngài có thể trả nợ được để tôi có thể ngủ ngon giấc?

Nhà thơ buồn rầu nhìn chủ nợ rồi nói:

- Nếu tôi nói ra thì ông sẽ chẳng bao giờ ngủ được nữa.

TRÒ CHUYỆN

Ông nói với cháu:

- Này cháu, ông nghe nói cô giáo đã phải mời bố cháu đến lớp để phân nân hành vi của cháu, đúng không?

- Đúng ạ, nhưng sau đó cô giáo lại mời mẹ cháu đến để phân nân về hành vi của bố cháu.

GIỮ MỒM GIỮ MIỆNG

Hai người bạn trò chuyện với nhau:

- Cậu có biết giữ mồm giữ miệng không?

- Yên trí, có gì thì cứ nói đi, tớ sẽ coi như không nghe thấy.

- Cậu cho tớ vay 50 đôla

- Được rồi. Tôi không nghe thấy gì cả.

MÁT-SA

Phóng viên:

- Thưa madam Brigit Bácđô, dạo này trông chị hình như hơi béo ra.

- Đúng vậy, B.B trả lời – Tôi rất không hài lòng về người xoa bóp của tôi.

- Vì sao?

- Dạo này anh ta chỉ chú ý tới bóng đá nên xao nhãng công việc.

Ngay lập tức, phóng viên loan tin này trên báo. Và hôm sau, B.B nhận được hàng trăm lá thư của các ông từ khắp nước Pháp gửi tới đề nghị cô tiếp nhận họ.

TRÁI TIM

Giờ họa, cô giáo dạy các em học sinh lớp hai vẽ trái tim. Cô vẽ mẫu trên bảng xong rồi quay xuống:

- Các em vẽ đi.

Cả lớp bắt đầu vẽ. Nhưng một bé không vẽ. Cô giáo hỏi:

- Sao em không vẽ?

- Thưa cô - Cô bé trả lời – Cô vẽ còn thiếu u.

- Thiếu u cái gì?

- Áo quầ`n.

- Sao vậy?

- Ở nhà lúc ngủ dậy, em nghe ba em nói với má: “Trái tim của anh ơi, anh mặc áo quầ`n cho em nhé!”

KHÔNG ĐỂ ĐƯỢC TRÚNG

Một lâ`n, có một nhà viế`t kịch trẻ khe khắ`t nói với một nhà phê bình nổi tiế`ng:

- Ông phê bình kịch của tôi. Nhưng chính ông không viế`t nổi một màn kịch.

Nhà phê bình mỉm cười bình thản đáp:

- Tôi không để được trúng, nhưng tôi biế`t trúng đó tớ`t hay xấ`u.

TẠI ĐI GIÀY

Giám đố`c đi vào phòng và nói một cách gắ`t gỏng với nhân viên:

- Chỉ trong một tuầ`n tôi bắ`t gặp ba lâ`n anh ngồ`i chơi không. Anh hãy giải thích nguyên nhân tại sao?

- Nguyên nhân rấ`t đơn giản, thưa ông! – Người nhân viên bực tức trả lời - Đôi giày của ông có đê` ... mê`m!

QUAY LẠI

- Nghe nói bạn định trở lại với chồ`ng cũ, phải không?

- Đúng thế ! Từ ngày bỏ nhau, hắ n khoan khoái ra mặt. Mình không thể chịu nổi khi nhìn hắ n ta sống một cách thoải mái như thế được!

HÃY TÌM Ở TAI TÔI

Trên khán đài, những người hâm mộ cổ vũ hò hét không ngừng. Lúc kết thúc trận đá bóng, một người nói giọng khàn với người bên cạnh:

- Hình như tôi mất giọng...!
- Anh hãy tìm lại giọng nói ở trong tai tôi đây!

CÓ CÒN HƠN KHÔNG

Một người đi chơi khuya. Bỗng nhiên từ trong bóng tối có một giọng nói: “Đưa bóp tiề n đây”.

- “Tôi không có bóp!”
- Có tiề n để trong túi áo không?”.
- “Đáng tiề c, trong túi không có tiề n!”.
- Quý tha ma bắt mày, đưa đồ ù ng hờ ù đây!”.
- Hãy ra xem, tôi làm gì có đồ ù ng hờ ù . Tôi là nhà văn nghèo mà!”.

Tên cướp nói: “À! Vậy hãy kể cho tao nghe một câu chuyện lý thú đi!”.

THẦY ĐỒ ĐỖ ĐỂ

Một anh thầy đồ dốt, chỉ được cái lấu cá vạt, đi tìm nơi dạy học trò nhưng chả ai mượn. Hôm ấy, anh ăn bánh cho đỡ đói. Đang ăn, thầy một người vào quán với vẻ lo lắng. Hỏi ra mới biết anh chàng này đi tìm một bà mụ để đỡ đẻ nhưng phải hôm bà đỡ đi vắng. Thầy đồ đang lúc bí không có tiền, bèn nói:

- Tưởng việc gì, ông cứ yên tâm. Gì chứ đỡ đẻ thì tôi là thánh của khoa này.

Người nọ nghe thầy thế mừng quá vội vàng tỏ ý rước thầy về. Thầy giả vờ dùng dằng thì người kia xia tiền ra trả tiền quà bánh cho thầy và giục đi giúp ngay cho vì vợ ở nhà trở dạ đã lâu mà chưa sinh được. Thầy đứng dậy xách gói đi theo, trước khi đi còn bắt chủ nhà mua thêm mấy cái kẹo.

Đến nơi, thầy giả vờ hỏi han mấy câu qua loa rồi bảo người nhà lấy cho một sợi chỉ. Cả nhà không hiểu gì cả nhưng cũng lấy cho thầy một đoạn chỉ. Thầy đồ liền móc mấy cái kẹo ra buộc vào đầu sợi chỉ. Rồi bắt người đàn bà nằm ngửa ra, thầy cầm lấy đầu sợi chỉ có buộc mấy cái kẹo, kéo lên kéo xuống như nhử ếch. Thỉnh thoảng thầy lại nói: “Cu con ơi! Cu con ơi, mau mau ra mà ăn kẹo”.

Người đàn bà thầy kiêu đỡ đẻ lạ đời, lại buồn buồn vì cái kẹo cọ đi cọ lại trên bụng nên bật cười. Không ngờ cười mạnh quá làm vỡ cả đứa con ra.

Cả nhà đều khen ngợi không tiếc lời tài đỡ đẻ của thầy. Mà tài hơn cả là thầy biết được trước khi đưa trẻ ra đời là con trai.

CHỮ LẺ

Một ông thầy đồ đã dốt lại hay xổ chữ. Bất kể người nói chuyện với ai cũng tìm cách nói cho được vài chữ nho ra về ta thầy nhiều chữ. Nhiều lần bị vợ nghe thầy ông nói toàn những chữ quen, mới bảo chồng:

- Ông ạ! Ông có một chút chữ để dành mà làm ăn chứ gặp ai ông cũng vung vài lưng vốn ra thì hết sạch còn gì?

Thầy đồ ta gãi:

- Bà thì biết gì cái gì mà cũng nói. Chữ thánh hiền chứ có phải tiền của gì đâu mà cứ tiêu là hết! Mới lại có nói hàng ngày là mấy chữ lẽ chứ lưng vốn tôi còn cất trong bụng đây này! Tôi có tiêu là tiêu mấy chữ lẽ thầy thôi.

CÂY BẤT BẰ ĐÔNG

Một thầy đồ dạy cho trẻ học. Đến câu: “Phạm huân môn” (phạm việc dạy học) trong sách Tam Tự Kinh, thầy không rõ nghĩa, không giảng thì không đành, liền mà nói:

- Câu này nói là: ông Phạm, ông Huân, ông Môn.

Trẻ cứ theo lời thầy mà hét tướng lên.

Đến bài khác có chữ “bôi” là cái chén, thầy cũng bí, thầy có bộ “mộc” đứng cạnh chữ “bất” đoán là một loài cây bèn giảng:

- Chữ “bất” là cây bất.

Một học trò nghe thầy cây lạ bèn hỏi:

- Thưa thầy cây bấ t như thế nào ạ?

Thầy trả lời bừa:

- Cây bấ t ở ngoài biển đông, chúng mày không biế t hỏi lời thôi làm gì!

Ở cạnh trường có người đàn bà biế t chữ, thấ y thầy dạy lão mới hát ru con rằ ng:

Ai trồ ñg cây bấ t biển đông.

Hay là ông Huấ n, ông Mông, ông Phầ m.

KHÔNG VIỆC GÌ ĐÂU

Một anh học trò nọ ngồ ì học bài suồ t đêm. Con bò nằ m nghe than thở với con gà:

- Anh ta bắ t đầ u đi thi thì mày chề t, nế u mà thi đỗ thì tao cũng chề t.⁽¹⁾

Con gà trả lời:

- Không việc gì đâu! Tôi biế t là cậu chủ học như anh, chữ viế t như tôi thì nhấ t địn h không dám vác lê u chõng ⁽²⁾ đi thi đâu?

KHÓ HƠN RẶN ĐỂ

Có anh học trò dồ t, thầy ra cho một bài văn. Anh ta cặ m cùi suồ t mấ y ngày mấ y đêm mà vẫn không viế t xong, cứ hế t đứng lại ngồ ì, thờ ngắ n than dài. Chị vợ lấ y làm thương hại, mới hỏi:

- Thầy nó làm văn có khó như tôi rặn đẻ không?

Anh chông nhả nhó đảp:

- Khó hơn bu mà y rặn đẻ gấ p nhiề u lâ n â y chứ! Rặn đẻ có đứ a con trong bụng, mấ i rồ i cũ ng phả i ra. Chứ làm văn thì trong bụng có chữ đầ u mà rặn.

THƠ BỐN ANH HỌC TRÒ

Thầy đờ dạy các học trò:

- Muố n bài thơ hay thì phả i làm thật tự nhiên, tả đứ ng cảnh thực.

Một hôm, bốn anh học trò đi vãn cảnh đê n, cao hứ ng muố n làm thơ. Một anh thầy tượ ng quan Công, nhớ lời thầy dặn mới ứ ng khẩ u:

- Hán Vương ả n ít mặt đỏ gay.

Anh thứ hai nhìn thầy tượ ng Quan Bình đứ ng bên cạnh đợ c:

- Thái tử bên cạnh đứ ng khoanh tay.

Anh thứ ba nhìn xuố ng thầy tượ ng Châu Xương tiế p luồ n:

- Thắ ng mọi râu ria tay câ m má c.

Anh thứ tư nhìn quanh thầy con hạc cưỡ i trên lưng con rùa mới chấ p tay sau đít, kể rắ ng:

- Con cua nắ m dưới chú cò gầ y.

Chiề u về , đợ c bài thơ cho thầy nghe. Thầy khen tâ m tắ c.

- Khá lắ m! Các anh biế t nghe lời tôi dạy. Gắ ng lên, sang năm thi ắ t đố.

NÓI CHỮ

Một anh chàng nọ nghe thầ y lúc uồ ng rượu người ta hay nói đế n hai chữ “tửu” và “sắ c”. Anh ta biế t “tửu” là rượu còn “sắ c” thì chắ c là cơm vì đã rượu thì tắ t phải nói đế n cơm. Người ta thường bảo cơm rượu mà! Một hôm, đế n nhà bạn ăn cơm. Rượu đã uồ ng ngà ngà say, anh ta mới bảo bạn:

- Thôi, tôi uồ ng đã kha khá rô i, bây giờ ông cho đế n “sắ c” thôi!

Tuởng là anh ta đòi cô hầ u, anh chủ nhà mới bảo:

- Cứ từ từ uồ ng rượu đã. Muồ n “sắ c” thì sẽ có “sắ c” thôi.

Anh ta đượ thể, khề khà nói:

- Ồ! Cái tính tôi nói là như thế . Đã có “tửu” vào thì phải dùng “sắ c” chứ nế u không cô n cào trong bụng, không thể chịu đượ.

Rồ i anh ta lại giục:

- Ông cho “sắ c” ra ngay đi, tôi cô n cào lắ m rô i. Ông còn chờ gì nữa?

Anh chủ còn chưa kịp trả lời thì chị chủ bung liễn cơm lên, anh ta vội vồ đùi “đét” một cái, rô i giờ tay ra nói:

- Đây rô i, có thể chứ ly. Đợi mãi mới thầ y “sắ c”.

Chị chủ ngườg chín mặt còn anh chủ cho là anh ta có ý gheo vợ mình, liề n nổi khùng lên, vớ lắ y gậy phang cho mắ y cái, vừa đánh

vừa cười:

- A! Thằng này láo: Dám gheo vợ ông hả?

NHÀ THÔNG THÁI

Hai ông nọ ngờ i uông nước nói chuyện thiên văn. Ông thì bảo là trời cách xa mấy chục vạn dặm, ông thì cho là chỉ xa đến chục vạn là cùng. Chẳng biết ai đúng ai sai, bất chợt một ông khác đi qua nghe thấy hai ông kia nói thế bèn đứng lại bảo:

- Thật là hai ông không hiểu gì cả. Làm gì có chuyện trời xa đến như vậy. Từ đây lên đây áng chừng độ ba bốn dặm mà thôi.

Hai ông kia bèn hỏi lại:

- Thật là như thế à?

Ông này nói:

- Không những thế mà tôi còn biết là đi nhanh thì độ ba ngày, chậm thì bốn ngày là tới nơi thôi.

Hai ông kia lại hỏi:

- Bả`ng vào đâu mà ông tin chắc như vậy?

Ông này liền bả`m ngón tay, rồi ung dung bảo:

- Này nhé tôi tính cho hai ông xem, có phải là cứ 23 tháng Chạp là đưa ông Táo về Trời, đến 30 lại đón ông táo xuống không nào? Như vậy là cả đi lẫn về chỉ mất có bảy tám hôm không nào?

THẦY ĐỒ VÀ THẦY CÚNG

Một người đàn bà goá, đến tháng bảy mời thầy cúng đến đốt mã cho chồng, nhân tiện bà ta mời cả thầy đồ dạy chữ cho con mình đến nhà ăn cơm.

Anh thầy cúng vì vợ đã dốt, lại thầy thầy đồ ở đây đâm ra lo lắng, chỉ sợ cúng không đúng, bị bắt bẻ thì xấu hổ chết. Thầy cúng cứ dènh dàng dở hết khoa nạn kinh kia, lâu nữa mới tới tới mìt mới bắt đầu cúng, thế là cỗ bàn làm từ trưa bày ra giữa trời thiu hết cả.

Trong sách cúng thường viết là “Tín chủ Mỗ” chữ “Mỗ” viết tháu trông như hình cái tam giác. Thầy cúng đến chỗ ấy đoán mãi không ra chữ gì mới đọc bừa là: “Tín chủ Nguyễn Thị Thọ”.

Thầy đồ biết thầy cúng đọc sai nhưng cũng chẳng nói gì.

Khi đã cúng bái ăn uống xong thì đêm đã khuya, cả hai thầy không về được mà phải ngủ tại gia. Hai mẹ con chủ nhà vào nhà trong, còn hai thầy được bố trí ngủ ở nhà ngoài. Thầy đồ ăn uống nhiều, mà toàn phải đồ thiu nên rất đau bụng mót đi ngoài. Nhưng nhà đàn bà goá cửa đóng then cài rất cẩn thận, lại thêm phần thầy đồ sợ chó dữ, không dám ra ngoài. Quá nửa đêm mót quá không nhịn được, thầy đồ tính nước liêu: “Không có lẽ lại ra bày ra nhà người ta. Sáng dậy thì còn mặt mũi nào! Chi bằng cứ tương vào đít lão thầy cúng rồi muồn ra sao thì sao”.

Nghĩ thế, thầy đồ loay hoay trong đêm tới sờ tìm đít thầy cúng rồi tụt quần ra phứa một bãi. Nhưng vì vội quá mà trời lại tối đen nên sờ phải mò mẫm lại tưởng đã ng đít. Cứt đái của thầy đồ vung vãi be bét mặt thầy cúng. Anh thầy cúng vùng ngay dậy, mặt đỏ ửng, tức quá chửi ầm lên:

- Tiên sư cha thả ãng nào ỉa vào mô`m ông thế` này?

Biế`t rã`ng có chồ`i cũng không đượ vì chỉ mình với nó ở đây, mà im thì cũng không xong. Thôi thì “mộ`t liê`u ba bảy cũng liê`u”. Nghĩ vậy thầ`y đồ` cũng lên tiế`ng quát.:

- Là ông ỉa đầ`y.

- Ông làm gì mà y mà y ỉa vào mô`m ông?

- Sao lúc cúng mà y đọ`c tên mẹ học trò ông là Nguyễn Thị Thọ, đố`t như chó, ông ỉa vào mô`m cho chừa cái đố`t đi.

THẦY BÓI VỚI THẦY LANG

Mộ`t ông thầ`y lang và mộ`t ông thầ`y bói cũng dọn hàng ở cùng mộ`t chợ vồ`n không ưa gì nhau, luôn tìm cách để chơi khăm nhau.

Mộ`t hôm, có mộ`t người đàn bà đế`n hàng ông thầ`y bói xem quẻ cho chồ`ng ô`m đã mắ`y tháng mà chưa khỏi. Gieo quẻ xong, ông thầ`y bói phán:

- Chị cứ đế`n ông thầ`y lang cuồ`i chợ mà cắ`t thuồ`c. Nhưng phải hỏi kỹ xem có đúng ông ấ`y có thuồ`c mộ`c và dao cầ`u mạng nhện không. Nế`u đúng vậy thì cắ`t thuồ`c là khỏi ngay.

Người đàn bà cứ y lời ông thầ`y bói dặn đế`n hàng ông thầ`y lang mà hỏi thế`. Ông thầ`y lang vừa cắ`t thuồ`c vừa dò hỏi và đã biế`t đượ là do ông thầ`y bói xui hỏi chơi khăm mình.

Gó`i thuồ`c đư`a cho người đàn bà, ông thầ`y lang dặn:

- Thuồ`c này chị đẽm về` sắ`c thật đặ`c, nhưng phải bắ`t bằ`ng đượ con ruồ`i ở mép ông thầ`y bói sắ`c cùng thì uồ`ng rấ`t hiệu

nghiệm.

Người đàn bà nghe nói rât phâ n khởi bèn đén hàng ông thây bói ngò i rình đé bắ t ruồ i. Lúc ấy đã quá trưa, thây bói đã đói bụng liề n gọi hàng bánh rán lại mua mấ y chiế c ăn. Bánh rán nhiề u mật làm cho bầ y ruồ i đánh hơi kéo đén. Một con sà ngay xuố ng đậ u vào mép ông thây bói. Người đàn bà chỉ chò vậ xông tới giờ thẳng ta vồ bắ p vào mô m ông thây bói làm cho ông này ngầ chỏ ng chơ, bánh trong mô m bắ n vãi ra. Tay thì đánh, mô m người đàn bà thì nói:

- Ché t cha mà y chưa nào?

THAY ĐỔI

Vợ: “Hồi chưa cưới, anh thường xuyên mời em đi chơi, đi ăn và đi xem phim mới. Bây giờ, anh thờ ơ thay đổi quá nhiều đấy!”.

Chồng: “Chỉ có túi tiền của anh thay đổi thôi em ạ. Tháng nào anh cũng giao hết tiền lương cho em rồi!”.

AI KHÔNG HIỂU AI

Ba: “Tại sao con lại có điểm xấu? Con có hiểu câu hỏi của thầy giáo không?”.

Con: “Dạ có ạ! Nhưng thầy giáo lại không hiểu câu trả lời của con!”.

CHUYỆN GÀ

Một cậu bé ở thành phố, lần đầu tiên được nghỉ hè ở nông thôn đã ngạc nhiên hỏi cha mình:

- Ba ơi! Tại sao những chú gà trống lại gáy sớm vậy?
- Bởi vì chúng vội vã nói điếu gì đó trước khi các cô gà mái thức giấc. Ba cậu giải thích.

DỄ THẤY

Một người đẹp trách một họa sĩ Anh nổi tiếng:

- Tại sao các ông cứ xét đoán phụ nữ chúng tôi qua cặp giò mà không chú ý gì đến trí thông minh của họ?

- À, thì tại các bà cứ phô trương cặp giò ra hơn là để lộ trí thông minh!

NHUỜNG CHỖ

- Anh ngồi trên tàu, trong toa không còn một chỗ trống. Một bà già và một cô gái đến trước mặt anh, anh nhường chỗ cho ai?

- Còn tùy theo... Nếu bà già và cô gái không quen nhau, tôi nhường cho cô gái. Nếu bà già là mẹ cô gái, tôi nhường cho bà già. Còn nếu bà già là mẹ chồng cô ta. Có lẽ tôi không nhường cho ai hết!

SIÊU NHÂN

Hai đứa trẻ trò chuyện với nhau:

- Làm sao các bác sĩ biết được bạn là siêu nhân?

- À! Khi còn nhỏ tôi đã được nuôi trong lồng kính và có lần nó bị hỏng!

- Lúc đó bạn đã làm gì?

- Tôi sửa nó!

THUẬN CẢ HAI TAY

Vào quán cà phê nhạc không đèn. Nàng hỏi chàng:

- Em ngờ`i bên phải hay bên trái anh đây?
- Bên nào cũng được, anh thuận cả hai tay.

LIÊN HỒI

Ba vợ nhận xét, than thở với chồ`ng:

- Bạn ông chẳng ý tứ gì hế`t. Nói chuyện với tôi nó ngáp đê`n tám lầ`n.

Ông chồ`ng vô`n lo xa nói đỡ lời:

- Ô không, có khi không phải là ngáp, có lẽ anh ta lâ`y đà để nói điề`u gì đó...!

CÁCH TRẢ LỜI

Một ông giám đố`c dặn cô thư ký:

- Nế`u cô bạn đi với tôi hôm qua gọi đê`n xin nhắ`c lại nói tôi đi đê`n cửa hàng bán đồ` da để trả tiề`n chiế`c áo khoác cho cô á`y.

Nế`u chủ hiệu bán đồ` da gọi đê`n, xin cho họ biế`t tôi đi Ngân hàng lâ`y tiề`n.

Nế`u Ngân hàng gọi đê`n, xin trả lời tôi và kê` toán đi làm thủ tục phiế`u chi.

Nế`u bên phòng kê` toán gọi đê`n, cô bảo rằ`ng, tôi đang bận chủ trì một cuộc họp quan trọng.

Nế`u bên văn phòng Tổng giám đố`c gọi đê`n, cô trình lại, do vợ tôi có việc gắ`p tìm tôi, nên tôi không thể đi được.

Nếu vợ tôi điện đến, nói rằng tôi vừa đi, xin Chúa che chở cho bà ấy.

- À! Nếu thượng đế gọi điện đến, xin nói rằng, tôi sẽ đi ngay!

HOA HỒNG VÀ HOA VI-Ô-LÉT

Cô giáo môn sinh vật đang giảng cho học trò gái hiểu về sự khác nhau giữa hoa hồng kiêu sa và hoa viôlét khiêm nhường.

- Các em hãy tưởng tượng, có một phụ nữ xinh đẹp, kiêu kỳ, ăn mặc diêm dúa, đi trên đường chẳng thèm nhìn ai. Đó là hoa hồng, và sau người phụ nữ kiêu ngạo đó, có một người khiêm tốn, cúi đầu...

Một cô học sinh vội lên tiếng:

- Em biết rồi thưa cô. Đó là bông của bà ta ạ!

THEO CÁCH

Có một thầy lang nọ rất dốt, cứ có ai chữa bệnh phải đem sách ra tra. Một bận có người bị đau bụng nặng, nửa đêm người nhà tìm đến thầy cắt thuốc cứu cho. Thầy thắp đèn giờ sách ra tra rồi bảo:

- Đem ngay má'y lạng nhân sâm này về sắc nước lên mà uống.

Người nhà mang về sắc lấy nước cho con bệnh uống. Càng uống càng đau, đến sáng thì chết. Người nhà xót, đâm đơn kiện. Quan đòi thầy lên công đường hỏi:

- Thầy bác thuốc thế nào mà lại để người ta chết như thế?

Thầy không do dự gì, nói ngay:

- Bẩm quan, tôi bác thuốc có sách hẳn hoi, chứ đâu dám bác bậy bạ ạ! Sách dạy thế nào tôi làm theo như thế ấy.

Quan đòi thầy đem sách ra. Giờ đến trang có bài thuốc nhân sâm, cuối trang có ghi: “Phúc thối phục nhân sâm” tức là: Đau bụng uống nhân sâm nhưng chưa ngắt câu, giờ tiếp sang trang bên kia thì thầy có hai chữ “tắc tử” có nghĩa là: Thì chết.

THẦY LANG GIỎI

Diêm Vương sai quỷ sứ lên trần gian tìm thầy thuốc giỏi, chữa bệnh cho con bị ốm. Diêm Vương dặn:

- Tìm nhà thầy thuốc nào ít ma đứng ở cửa nhà thì vào.

Quý sứ lên đến nơi tìm mãi mà vẫn chưa được, nhà thầy thuốc nào ít nhất cũng có vài chục con ma đứng ngoài cửa. Đang định quay về thì bỗng thấy nhà thầy lang nọ chỉ độc nhất có một con ma. Lập tức thầy được quý sứ đón xuống âm phủ.

Đón được thầy giỏi, Diêm Vương mừng lắm hỏi:

- Thầy làm thuốc đã bao năm mà tài giỏi là thế?

Thầy lang mới bảm:

- Dạ! Tôi cũng mới làm thôi ạ!

Diêm Vương lại hỏi:

- Thế thầy đã chữa được nhiều người bệnh chưa?

- Dạ! Tôi cũng mới chữa cho một người thôi ạ!

CHẨN BỆNH

Hai thầy lang ngồi đàm đạo với nhau. Một thầy mới hỏi thầy kia:

- Sao lúc thăm bệnh, bất kỳ người bệnh nào bác cũng hỏi ăn những thứ gì, vậy nghĩa là làm sao?

Thầy kia cười mà đáp:

- Có gì đâu! Để tôi biết xem họ ăn uống có sang không để định tiền thuốc nhiều hay ít cho dễ.

CHỌN NGƯỜI GẦY MÀ CHỮA

Có một ông lang nọ chữa hiệu thế nào mà chữa bệnh đến nỗi người bệnh lẫn ra chết. Gia chủ doạ thừa kiện, thầy lay lục kê van mãi, gia chủ mới bắt phải đi khiêng quan tài thì mới tha. Thầy lang phải về nhà bắt vợ và hai thằng con trai lớn đến để bốn người bốn góc khiêng đem đi chôn. Người chết to béo, quan tài nặng bốn người khiêng rớt vấp vấp, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Thầy vô n yêu vừa khiêng vừa thở hên hên nói:

- Chúng mày sau này đừng có làm nghề thuốc, khôn nạn lắm!

Bà vợ béo phì cũng nói thêm:

- Làm thầy thuốc chỉ làm khổ vợ con!

Anh con cả khiêng phía sau nói:

- Quan tài này đâu nhẹ chân nặng khiêng khó quá!

Anh con thứ ra về đình đặc tuyên bố:

- Về sau, thầy có chữa bệnh cho ai thì nên chọn người gầy mà chữa, thầy ạ!

DỪNG THUỐC GÌ

Có một thầy lang đêm nă m mơ thấy mình rơi xuống âm phủ. Đang ngỡ ngác chưa biết đâu vào đâu thì bất chợt một lũ ma bầu đến, níu lấy áo mà bảo:

- Ngày trước, thầy đã chữa cho chúng ta xuống đây, bây giờ thầy phải chữa để chúng tôi trở lại dương thế.

Thầy hoảng quá, mồ hôi toát ra đầm đìa, giật mình tỉnh dậy vuốt ngực than:

- Bình sinh ta chỉ có thể chữa người ra ma, giờ đây bắt ta phải chữa ma ra người thì làm gì có phương thuốc nào.

CÒN TRÁCH TÔI Ừ?

Một nhà nọ tìm thầy lang đến chữa bệnh cho con bị sốt nóng rát dữ. Thầy bắt mạch bốc thuốc cho uống, đưa bé uống thuốc xong, thầy lặn đùng ra chết. Bố mẹ nó đem con đến tận nhà bắt đền. Thầy không chịu, đưa tay ra sờ trán thằng bé rồi nói:

- Thế này mà còn trách tôi ừ? Ông bà bảo chữa cho nó khỏi nóng mà bây giờ đã lạnh toát thế này, còn phải chữa gì nữa?

CÁI CHỖI LÔNG GÀ

Một anh chàng nọ tập tành theo học nghề làm thuốc. Mỗi khi thầy đi đâu là anh ta theo sát để xem cách thầy đoán bệnh và chữa bệnh ra sao.

Một hôm, hai thầy trò đến nhà một bệnh nhân. Vừa mới bắt mạch thầy đã lớn tiếng la rầy con bệnh:

- Sao đã dặn mãi là đừng ăn quýt mà vẫn không nghe. Thật là quá thể đi mất. Thôi, mau đi tìm thầy khác.

Nghe thầy nói thế, cả nhà bệnh nhân hoảng quá thú nhận việc đã cho bệnh nhân ăn vài quả quýt và van nài thầy thương tình mà chữa chạy cho.

Anh học trò thầy vạy trong bụng rât lầy làm phục. Chiếu về, nhân lúc thầy vui vẻ, mới hỏi:

- Thưa thầy, từ ngày khăn gói theo hâu thầy con đã học được nhiều điều lắm ạ! Nhưng đến hôm nay con càng thấy thầy thật là tài giỏi, chỉ cần xem mạch mà biết người ta ăn quýt. Con xin được thầy chỉ giáo cho phép đó để sau này con được mở mày mở mặt.

Thầy ôn tồn đáp:

- Phép thầy thì có gì là khó! Khi bước chân vào nhà tao đã đảo mắt nhìn khắp mọi nơi thầy đã yỏ quýt dưới gầm giường và còn vương cả trên chiếu vẫn còn tươi rói. Năm nay quýt hiếm. Ai được ăn ngoài bệnh nhân ra!

Sau đó một thời gian, anh học trò đi chữa bệnh một mình. Một hôm, vừa vào thăm một con bệnh, anh ta quát âm ỉ lên:

- Sao đã dặn là đừng ăn thịt gà mà chẳng chịu nghe lời thầy. Thật là quá thể. Thôi, hãy liệu mà đi tìm thầy khác đi.

Cả nhà bệnh nhân nghe thầy nói mọi người ngơ ngác hết cả ra, chạy lại theo sát không dám cho bệnh nhân ăn thịt gà. Anh ta vẫn quả quyết rằng anh ta bắt mạch thầy đúng là người bệnh có ăn thịt gà. Sau cùng cả nhà biết anh ta là thầy thuốc dốt nên bèn tông cổ thầy ra cửa.

Về nhà anh ta rất âm ỉ mới tìm đến thầy cũ để hỏi cho ra lẽ vì sao mà mình đoán không hiệu nghiệm.

Thầy mới hỏi:

- Thế con trông thầy cái gì mà đoán người ta ăn thịt gà?

Anh ta trả lời:

- Thưa thầy, vừa mới đến con đảo mắt đã thấy ngay một cái chồi lông gà trên giường mới tinh ạ!

LÍ THẦY LANG

Một thầy lang nọ luôn khoe mình là tài giỏi bệnh nào cũng chữa khỏi. Một hôm, có một ông lão tìm đến hỏi:

- Tôi nghe nói thầy chữa bệnh thên lăm. Vậy thầy đã chữa khỏi được mấy đám rồi?

Thầy quả quyết rằng:

- Tôi không thể nhớ hết được, bao nhiêu đám nghe lời tôi là khỏi hết.

Ông lão cau mày hỏi lại:

- Thầy còn nhớ đã chữa bệnh cho đứa cháu nhà tôi chứ? Thầy bảo cho ông thuốc, chưa được ba tháng đã chết rồi.

Thầy lang xua tay nói:

- Rõ là tại cậu ấy chẳng chịu nghe lời thầy thuốc. Tôi đã nói là ông thuốc liên tục một năm, sao mới được có ba tháng đã vội chết. Cứ ông đủ năm, xem có khỏi không nào?

KÉN RỂ HAY CHỮ

Có một lão trọc phú nọ muốn kén một chàng rể hay chữ. Đợi mãi chẳng thấy anh ta tri, anh cử nào đến cả. Một thầy chuyên bịp bợm biết chuyện mới lập kế để làm con rể lão. Hắn ta mua hai hòm sách đã cũ nát thuê người gánh, giả làm học trò đi qua trước mặt lão đang ngồi ở hàng nước. Nhìn thấy hắn ta lão vội gọi vào hàng nước hỏi chuyện. Biết được hắn ta là học trò, lão lân la mời về nhà chơi. Đến đêm, hắn ta đốt đèn giả vờ đọc sách mãi tận khuya mới

chịu đi ngủ. Lão trọc phú thấ y vậy lấ y làm mừng thầ m, định bụng là sẽ gả con gái cho nhưng vẫn muố n thử cái tài chữ nghĩa hắ n. Một lầ n nhân có người sang mượn cái mâm đồ ng về làm cỗ, lão bèn nhờ hắ n ta đánh dấ u chữ cho kéo lại nhầ m lẩn. Hắ n lấ y vội vẽ loẫ ng ngoẫ ng như xích chó, lão chả biế t thề nào, hỏi hắ n:

- Đây là chữ gì?

- Dạ, đây là lô i chữ thảo đấ y ạ!

Lão nghĩ bụng: “Thầ ng này thật thông minh viế t thảo như thề thì người ta dù có ý gian cũng chẳng biế t là chữ gì mà đánh tráo được đồ vật nhà mình”. Rồ i mỗi khi ngồ i nói chuyện với lão, hắ n ta lại xỏ ra hàng tràng: “chi hồ giả dã”, nghe rấ t là học rộng, thông thái. Và thề là lão cho rằ ng hắ n là người hay chữ thật bèn gả con gái cho.

Vào khi làng có đám, nghe thấ y hắ n là người hay chữ, liề n cử hắ n đọc văn tế. Hắ n ta chẳng con có gì mà từ chồ i, còn lão rấ t lấ y làm hãnh diện vì có con rể hay chữ. Lúc đọc văn tế, hắ n quì xuố ng đọc. Đọc chưa được chữ nào thì đỏ mặt tía tai, đập hương án, trèo lên bàn thờ, vờ lên đồ ng quát à m ì:

- Cả làng này thiế u gì người có chữ nghĩa mà lại sai một thầ ng ở rể đế n đọc. Nó đã khoe hay chữ thì ta lấ y hế t chữ của nó cho mà xem!

Nói xong liề n lẩn đùng ra giữa chiế u, thề là đồ ng thẳng. Về sau, ai chê hắ n là đồ t thì hắ n đổ cho Thành Hoàng đã lấ y hế t chữ của hắ n rồ i.

KÉN RỂ SANG

Một lão nhà giàu nọ kén rể. Lão rất muốn chàng rể phải thật là sang. Đợi mãi mà chẳng thấy rể nào sang trọng đến cả. Một hôm, đang cúng ở miếu Thành Hoàng thì lão chợt thấy vị Thành Hoàng đứng dậy như thể vái chào. Lão nhìn ra ngoài cửa thấy một anh đi qua, vừa đi vừa ngáp dài cả mõm. Lão nghĩ bụng: “Chắc là anh này sau sẽ làm quan to nên Thành Hoàng mới có ý sợ sệt như vậy”. Lão liền chạy theo gọi về nhà gả con gái cho.

Lão nhà giàu muốn khoe mẽ với họ hàng, bèn kể lại câu chuyện kia. Họ hàng không ai tin, lão bèn bảo chàng rể ăn mặc chỉnh tề rồi đi qua miếu cho mọi người xem. Nguyên anh chàng này là tay nghiện thuốc phiện, giờ được ăn hút đầy đủ nên béo tốt không còn rách rưới ngáp gió như xưa nữa.

Anh chàng rể đi qua đi lại mấy lượt nhưng vẫn chẳng thấy Thành Hoàng đứng dậy gì cả mà vẫn chễm chệ trên bệ thế. Họ hàng thấy vậy cười âm cả lên. Lão xấu hổ, giận lắm mới bước vào miếu hỏi:

- Ngày ông thần, ngày nọ thấy ông rể tôi rách rưới khi nó đi qua cửa miếu thì ông đứng dậy chào. Còn bây giờ nó đàng hoàng thế kia mà sao ông cứ ngờ ỉ trơ ra đấy vậy?

Ông thần cười đáp:

- Ngày trước, nó tưng quẫn đói ăn đói hút nên thấy nó lai vãng đến đây thì ta phải đứng dậy coi chừng kéo nó cuồn lư hương, đèn thờ. Giờ nó ăn hút dư dật thì ta còn gì mà phải sợ nó chứ!

NÓI CHO CÓ ĐẦU CÓ ĐUÔI

Một lão nhà giàu nọ có anh rể ớ tính hay nói thẳng nói ngay. Lão cho rằng anh này tính háp táp, nói không suy nghĩ chín chắn, mới gọi lại dặn rằng:

- Mà tính bộp chộp lắ m, phải sửa đi. Ở với ai không biế t chứ ở với tao thì phải nói cho có đầ u có cuố i để người ta khỏi cười chê cả tao và mày. Từ bây giờ trở đi muố n nói cái gì cũng phải suy nghĩ, nói cho có ngành có ngọn, nghe chưa?

Anh đầ y tờ dạ vâng rô i đi ra. Một hôm, lão nhà giàu mặc bộ đồ tơ mới may chuẩn bị ăn cỗ, đang ngồ i hút thuố c thì anh đi đế n nói:

- Bắ m ông.

Rồ i ra chiề u suy nghĩ ta nói tiế p:

- Bắ m ông, con tắ m nó ăn lá dâu nhả ra tơ, người ta lắ y tơ mang về dệt thành vải. Ông đi chợ, mua vải về may áo. Hôm nay, ông mặc để đi ăn cỗ, ông hút thuố c, tàn thuố c rơi vào vạt áo của ông đang cháy ạ!

Lão vội giật mình nhìn xuố ng. Ôi thôi, vạt áo đã bị cháy một miế ng to bắ ng hai bàn tay rô i!

TIN Ở MÌNH

Hai người dân Gabrovô cãi nhau và thách đấ u. Nhưng không muố n biế n thành trò cười cho thiên hạ. Họ đờ ng ý chọn địa điể m ở vùng xa. Khi tới ga, một người mua vé khứ hồ i, còn người kia chỉ mua vé lượt đi.

- Hà, té ra anh ta cũng biế t là mình sẽ không thể số ng sót trở về` nữa.

Anh mua vé khứ hồ i đấ c chí nói mĩa. Nhưng người thứ hai điề m nhiên trả lời:

- Không, tôi sẽ trở về` với tâ m vé khứ hồ i của anh đấ y!

SAO LẠI GẶP NHAU

- Ba ơi! Con sinh ra ở Hà Nội phải không ba?

- Ừ.

- Còn mẹ thì sinh ở Huế`.

- À... ừ...

- Và ba, ba nói với con ba sinh ở Sài Gòn, đúng không?

- Ừ, đúng rô`i.

Cậu bé suy nghĩ một lúc rô`i lảm bảm:

- Không biế t thể` nào mà ba người lại gặp nhau nhỉ?

ĐỀ CẢM ƠN

Một kẻ hành khất kể với người cùng cảnh:

- Này cậu, hôm trước tớ nhặt được cái ví ở bãi đỗ xe, có 5 triệu đồng nhé.
- Thế cậu làm thế nào?
- Danh thiếp của “ông chủ” vẫn còn trong ví. Không chần chừ, tớ gửi ngay cho hă n 100.000 đồng để cảm ơn!

HAI GÃ BẦN TIỆN GẶP NHAU

Hai gã bần tiện gặp nhau giữa đường.

Một gã rút ra cái quạt giấ y dương dương tự đấ c nói:

- Quạt tôi chỉ xoè ra một nửa bởi vậy dùng đã mười năm chẵn.

Gã kia thản nhiên đáp:

- Hừ cái quạt dùng có mười năm có mà mặt! Nê u như bác chỉ xoè ra trước mặt tay giữ nguyên không quạt, chỉ lâ y đầ u lắ c lư, có phải dùng được một đời không hỏng.

Gã nói trước chưa chịu thua:

- Được dùng quạt xin chịu bác cao tay hơn, nhưng đi giầy, thử xem có đọ được với tôi không nhé. Đi đường tôi chuyên môn tuột ra cắ p nách, gặp người đi tới mới xỏ vào, người kia đi khuấ t lại tụt ra ngay...

Gã kia vội cướp lời:

- Con cái nhà tôi mà đi giày như bác thì tôi đập cho một trận. Đi như thế, một đời phải má' y đôi cho xuê? Tôi á' y à! Đi đường cặp giày vào nách. Gặp người đi tới mới xỏ giày vào nhưng đứng im không động đậy, người kia đi rô' i, lập tức tụt ra đi đấ' t.

SỄ NGỦ NGAY

Một người đàn ông lớn tuổi giải thích cho bác sĩ của mình lý do ông đê' n khám bệnh.

- Tôi vừa mới cưới một cô vợ trẻ xinh đẹp hai mươi tuổi, thê' mà mỗi tô' i, tôi cứ vừa đặt lưng xuô' ng là ngủ ngay.

Bác sĩ thảo một đơn thuô' c và đưa cho bệnh nhân, ông này sáng má' t lên:

- Bác sĩ có chấ' c chấ' n với cái này... tôi...

- Không, về' vấ' n đê' của ông tôi không thể làm được gì cả. Nhưng với liê' u thuô' c này, tôi đảm bảo vợ ông cũng sẽ ngủ ngay lập tức.

KHỎI BỆNH

- Thưa bác sĩ, vợ tôi bỗng dưng bị má' t tiê' ng!

- Anh hãy thử đi đâu về' khuya chừng hai, ba giờ sáng xem, chấ' c vợ anh sẽ khỏi bệnh má' t tiê' ng ngay!

LA SAO ĐƯỢC

- Ông cảnh sát ơi, cách đây mấy phút có một tên cướp đã giật mất cái đồng hồ của tôi tại ngã tư này.
- Sao ông không la lớn lên, lúc đó tôi đang đi tuấn gần đây.
- Làm sao la được, ông không thấy tôi còn sáu chiếc răng vàng trong miệng đây sao!

CHUYỆN CỦA NGƯỜI GÁC THANG MÁY

Một hôm ông chủ của một cửa hàng lớn đề nghị các nhân viên viết báo cáo về công việc của họ trong một ngày làm việc. Anh chàng gác thang máy viết rất đơn giản: “Đi lên 50%; Đi xuống 50%”.

SAO LÂU VẬY

Một người khách Ả Rập giàu có đem lòng yêu cô con gái của một du khách. Ông nói với bố cô gái:

- Ông hãy đem lòng gả con gái ông cho tôi, tôi sẽ biếu ông số kim cương nặng bằng cô ấy.
- Anh chờ tôi một tuần nhé!
- Sao lâu vậy?
- Để con gái tôi nặng thêm chút nữa!

CÁI ÁO BẰNG DA

Bị một viên đạn bắn chết, một con chồn bạc bay thẳng lên thiên đàng. Thánh Phêrô tiếp đón nó niêm nở và hỏi:

- Cái gì sẽ làm cho con sung sướng?

- Ô!- Con vật bé nhỏ trả lời- Con muốn có một cái áo làm bằng da phụ nữ!

TRẢ LỜI

Học sinh: “Thưa thầy, hôm nay em quên đem theo bút ạ!”

Thầy: “Nếu một người lính ra trận mà quên đem súng thì em nghĩ về hậu quả như thế nào?”

Học sinh: “Em nghĩ ông ấy phải là một sĩ quan!”

KHÔNG SAO

Một tay nhà giàu mới nổi nghe thầy giáo phàn nàn về con mình.

“Cậu con của ông tệ lắm! Anh vẫn, vẫn, toán đề u đót cả”.

Ông nhà giàu nhún vai: “Không sao, lớn lên thế nào cháu nó cũng muốn thu ký riêng!”

MƠ ƯỚC TƯƠNG LAI

Thầy giáo, em thích làm gì mai sau?”

Học sinh A:

“Em muốn làm một nhà từ thiện.”

Thầy giáo:

“Ý tưởng vĩ đại thật! Tâm nhìn rất cao. Cho thầy biết tại sao em mơ ước thế?”

Học sinh A:

“Vì nhà từ thiện là một người hết sức giàu có, giàu đến nỗi có thể nhắm mắt tung tiền khắp nơi”.

NHIỀU CÔNG DỤNG

Thầy giáo:

“Bò là một động vật có ích, nó cung cấp cho ta thịt, da, sữa v.v... Còn ai có thể nêu một số công dụng khác của con bò?”

Một bé gái đứng dậy: “Thưa thầy nó còn dùng để chở người khác ạ”.

PHÂN ĐỊNH

Giáo viên đại học hỏi sinh viên trong giờ văn chương: “Theo em thì làm thế nào để phân biệt tác phẩm văn học cổ điển và tác phẩm văn học hiện đại?”

Sinh viên:

“Thưa giáo sư, trong tác phẩm văn học cổ điển ta chỉ thấy được nụ hôn của nhân vật nam và nhân vật nữ ở từ trang chín mươi chín trở đi. Còn trong tác phẩm văn học hiện đại thì ngài có thể đọc được họ đã có con với nhau ngay những trang đầu tiên”.

BIỆN PHÁP TỐT NHẤT

Giờ hướng nghiệp chăn nuôi, thầy giáo hỏi một em học sinh:

- Dấu hiệu đầu tiên của heo mắc bệnh là gì?

- Thừa thầy là heo bỏ ăn, năm ý một chỗ.
- Tô t lắ m! Vậy ta phải làm gì?
- Dạ, lập tức gọi người của lò mổ để n ạ!

HƠN

Hai em học sinh ngô ì tranh luận. Một em bảo:

- Lương mới của bố tó cao hơn lương mới của bố cậu.
- Chưa chắ c.
- Anh tó học giỏi hơn anh cậu.
- Chưa chắ c.
- Chị tó đẹp hơn chị cậu.
- Chưa chắ c.
- Vậy thì mẹ tó đẹp hơn mẹ cậu vậy.
- Điểm này thì chắ c đầ y.
- Vì sao cậu dám chắ c vậy?
- Bố tó cũng thừa nhận như vậy mà!

BÁN ĐẢO

Mấ y em học sinh đang đọc bản đồ ò thế giới, trên bản đồ ò có chỗ đầ ì là: Bán đảo, quầ ñ đảo – không hiểu, thầy cô giáo T dạy địa lý đi qua, mừng quá liề ñ hỏi:

- Thưa cô, tại sao lại gọi là bán đảo ạ?

- Ô hay! Cô dạy lâu nay mà không hiểu à? Bán đảo là người ta bán cho nước khác, thí dụ như nước ta trước kia bán cho thực dân Pháp nên gọi là bán đảo Đông Dương.

SƯỚNG

Mr1 (hát): Chiế'c áo bà ba trên dòng sông thăm thẳm...

Mr2: Trời! Thê' thì coi như mấ't toi chiế'c áo rô'i còn gì.

Mr1 (tiế'p): Thấ'p thoáng con xuồ'ng bé nhỏ sang sông.

Mr2: Thê' là tự nhiên thắ'ng lái đò đượ'c chiế'c áo rô'i, sướ'ng thê'!

Gạo và muối là hai thứ cúng người chết.)

Ý nói: Bắt đầu đi thì giết gà làm lễ cúng gia tiên. Thi đỗ thì giết bò ăn khao.)

Lều chõng: Người xưa đi thi phải mang theo lều và chõng để che mưa che nắng và làm bài.)